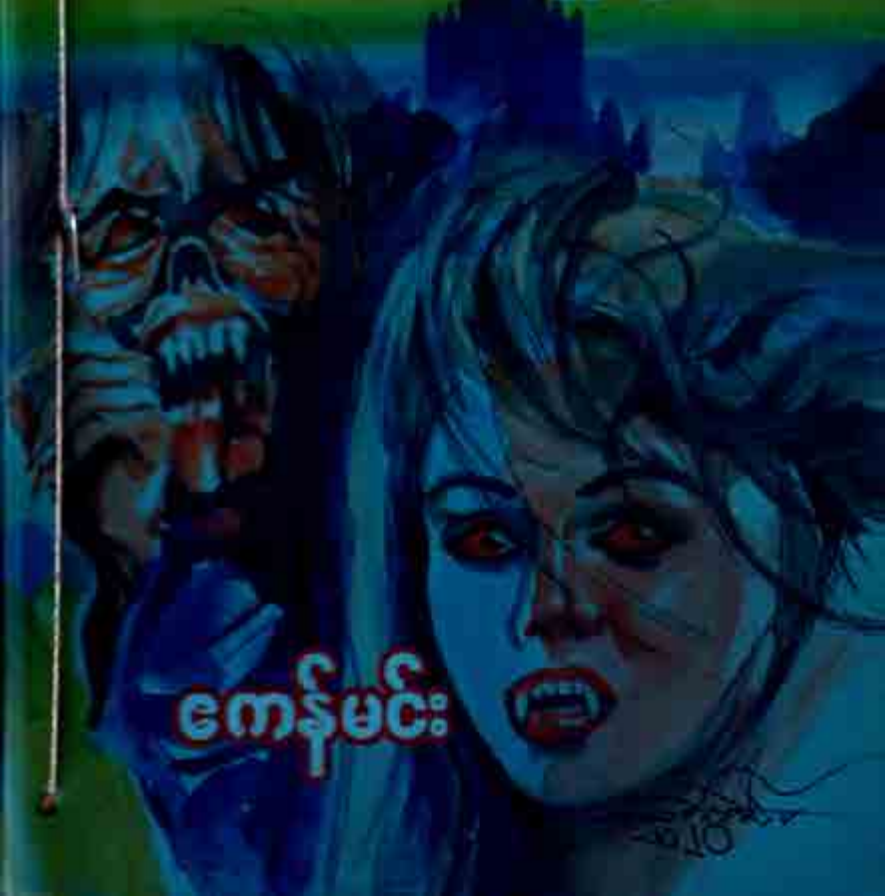

မမေဝါ

အင်္ဂုဒ္ဓမာလုံ ^{၁၀၁} ဣပုံတော်

ကော့မင်း

မေတ္တာ

နိ

အဂ္ဂိယမာလုံဏှာပုံတော်

ကေနိမင်း

ပံ့ပိုးပံ့ပိုးစာရင်း

- ပထမဆင့်ကြိုင် - ၂၀၂၁ ဇန်နဝါရီလ
- ဆုပေးရ - ၅၀၀ ဆုပေး
- တန်ဖိုး - ၇၀၀ တန်ဖိုး
- မျက်နှာပုံဆိုင်ရင်း - နယ်ပယ်
- တွန်းပျံတာ - လင်းပြတ်စိုး
- အတွင်းလောင် - ကိုဦး
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးတင်ဌေးအောင် (၀၀၃၃၇)
- သုံးစရိတ်စာစာပေး၊ အမှတ်(၁၀၀)အေး၊ နဲ့သာကုန်ဆိုင်သာလမ်း၊ နဲ့သာကုန်ဆိုင်ကွက်၊ ဆင်းစိန်မြို့နယ်၊ ဦးအောင်မင်းစိုး(မြ-၀၀၃၅၅) စိုးမတ္တလုံနိုင်တိုက် အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆-လမ်း၊ ပုဂံတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် -

စာနိမိတ် ၇၉၀.၂
 မဲဒါနဲ့ အသိဉာဏ်လှူဒါန်းပုံစံ / စာနိမိတ်
 ရန်ကင်းမြို့၊
 သုံးစရိတ်စာစာပေး၊ ပထမဆင့်ကြိုင် ၂၀၂၁၊
 ၂၆-၀၁၊ ၀၂ x ၀၆ စင်တီ

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၀၊	မဖဲဝါနိ အရိန္ဒမာလုံရာပုံတော်	၅
၂၊	ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ သူခေါ်ရာ	၃၄
၃၊	အချစ်ကြီးလို့ အပျက်ကြီးတဲ့ သရဲမ	၈၈
၄၊	အစွဲကြီးတဲ့ သရဲဆရာကြီး	၁၇၁

မဖိဝါနဲ့ အရိန္ဒမာလှံ့ရှာပုံတော်

လပိုက်ညရဲ့ သန်းကောင်ယံ၊ တောင်မြို့ရဲ့ သင်္ချိုင်းအ
တွင်းမှာ လူသုံးယောက် တိတ်တဆိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။
ဂစ်...ဂစ်

ငှက်ဆိုးထိုင်းသံကြီးကလည်း အနီးကပ်ပြီး ပေါ်လာသည်။
သင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည့်အတွက် စိတ်မြောက်
ချားစရာကောင်းလွန်းနေသည်။

လေအဝှေ့မှာ မှောင်ထဲက သစ်ပင်သစ်ခက်များ ယိမ်း
ထိုးလှုပ်ရှားနေသည်ကို ကြည့်ပြီး နာနာဘာဝတွေ လမ်းလျှောက်
နေသည်တုပင် ထင်မိသည်။

အူ...အူ...ဝူ...ဝူ...

ထိတ်လန့်စရာပြည့်နေသည်တု အတွေးထင်မှရာမှ မနီး
မဝေးဆီက ရွေးကူးသံကြီး ဆွဲဆွဲဝင်ဝင်ထွက်လာပြန်သည်။ ရွေးကူး

သံကြီးကြောင့် သင်္ချိုင်းထဲက သုံးယောက်စလုံး ကြက်သီးတွေ
တချုန်းချုန်းထပြီး တောင်မြောက်ဝဲယာထည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

“သိပ်လည်းကြောက်မနေပါနဲ့ ကွား၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
ခွေးအူတာ မဆန်းပါဘူး”

“မြို့ထဲရွာထဲမှာဆို အကြောင်းမတုတ်ဘူး...ကိုစံမင်းရဲ့”

“ကဲ...မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်လိုက်ကြရအောင်...အချိန်
က သန်းခေါင်ကြက်တွန်ပြီးပြီ”

“ကဲ...လုပ်ငန်းစရအောင်...ပစ္စည်းတွေထုတ်ကြ”

ပြောပြောဆိုဆို ဤတဖန်က စွပ်ကျယ်အဟောင်းတစ်
ထည်ကို ထုတ်ပြီး လက်နှိပ်ဖတ်မီးကို အုပ်လိုက်သည်။

“ရှေး...ကိုစံမင်း ကိုင်ထား။ အောင်ကိုစိုက်ပြီးထိုပြီ”

ကိုစံမင်းလက်ထဲ ဖတ်မီးရောက်သွားသည်နှင့် လွယ်
အိတ်ထဲမှ သံစို့နှင့် တူကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ သံစို့ကြီး
ကို ကားတောယာသာရေပြားနှင့် ခံပြီး လက်နှင့်ဆုပ်တိုင်းလိုက်
သည်။ ဂူကိုရိုက်ဖွင့်လျှင် အသံကျယ်လောင်စွာ မမည်ရန် ကြို
တင်စီမံယူဆောင်ခဲ့လာပြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစံမင်းက မီးကို ဝမ်းနှိပ်နှိပ်ထိုးပြထားသည်။ နေ့ခင်း
က လာကြည့်ထားသည်မို့ ဖွင့်ရမည်ဂူက မင်းညီမင်းသားမတုတ်

တောင် မင်းနားနီးသွားပြန်နိုင်သည်မို့ ဂူကို ပြသသွားဖူးပြင် ဝိရင်
တည်ဆောက်ထားသည်။

သူတို့ ဂူကိုစတွေ့လိုက်တာတည်းက သူတို့ ဆန္ဒပြည့်
တော့မည်တူ လုံးဝခွဲသင့် ယုံကြည်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ...ကျုပ်စပြီး ဂူဖောက်တော့မယ်၊ မြေရင်းအောက်
နားက တောက်မယ်...သီးပြထား”

ကိုတယုန်တ ဂူကို ပြီးဖောက်ရန် တန်ပြင်လိုက်စဉ်...
ဘူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး...

ဂူကို နှင့် မနီးမဝေးနားသီမှ ဆွဲဆွဲထင်ထင်အုလိုက်သည့်
ဝှေ့အူသံကြီးတစ်သံ ဖော်ထွက်လာသည်။ အသံတိုက်သိတ်သွား
သည်မို့ တိုတိုသည်လည်ပြည်ပြည်ပြီးမှ ဘာမှမထူးခြားတော့သည့်
အတွက်...

“ခွေ့အူတိုင်း ထကြည့်နေလို့ တတော့ ပြီးမှာမတုတ်
ဘူး။ ကဲ...ကိုတယုန် စပေါက်ပေဟော့”

ကိုတယုန်သည် ကြောက်မိတ်ကို အသာဖယ်ပြီး လှုပ်ရှား
ရှိသည်ကို ဆက်လှုပ်တော့သည်။

ခုတ်...ခုတ်...
ခုတ်...ခုတ်...

သားရေခံထားသည့်အတွက် သံစို့ကို တူနှင့်ခပ်ဆတ်ဆတ်ထုရာမှ ဝပ်အုပ်အုပ်အသံ ထွက်လာသလို အင်္ကျီအပျော့လည်း ဖွားကနဲ ဖွားကနဲ လွင့်ထွက်လာသည်ကို တွေ့နေရသည်။

အုတ်ဂူက နှစ်ပေါင်းရာကျော်ပြီ။ မည်သည့်အရေအတွက် ခန့်ကြားပြီ မမှန်းဆတတ်။ ဆွေးလောက်ပြီထင်ထားသော်လည်း ရှေးခေတ်လက်ရာများက သေသပ်ကောင်းမွန်လှသည်။ အပြင်က ရေညှိရူး ထူဝိန်းအောင် တက်နေသည့် ရှေးအုတ်ခဲများက မာကျောလှသည်။

အူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး...

ခွေးအူသံကြီးက ပုံမှန်ခွေးအူသံနှင့်မတူ အသံက တိန်းနေသလို အကောင်ကြီးကြီးတစ်ကောင်၏ လည်ချောင်းမှထွက်လာသော အသံမျိုးဖြစ်သည်ဟု သူတို့တွေ ထင်လိုက်ကြသည်။ ထိုအသံကြီးကြောင့်ပင် ဆံပင်များထောင်သွားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်သည်။

“တော့တ်...မြောက်ခြားစရာအသံကြီးကွား၊ ခြစ်ခြစ်လုပ်...ဘဟန်”

ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်

အူး...ဝူး...အူး...ဝူး...ဝူး...

ခွေးအူသံကြီးက အနီးရောက်လာသည်။ သို့ကြောင့် အားလုံး တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ မနီးပဝေးဝှက်ကြီးပေါ်မှာ သူတို့ ခံရင်စို့ခန့်ရှိမည့် ခွေးနက်ကြီးကို ကောင်းကင်အလင်းရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ကြရသည်။

သူ့ဘေးရှိ ဝှက်ပေါ်မှာ အရပ်ဆယ်ပေခန့်မြင့်မည့် ဆံပင်တွေ လေမှာ တစ်ဝဲလွင့်ပျံနေသည့် ကြောက်စရာသရဲမကြီးကို သုံးယောက်သား မြင်လိုက်ကြသည်။

“အမယ်လား...သရဲ...သရဲ”

“သရဲမကြီး...လာနေပြီ”

သရဲမကြီးက သူတို့နှင့် နီးသည့် ဝှက်ပေါ်သို့ ရွေ့လျားလာနေသည်။ ရှည်လျားသောဆံပင်များက လေမှာလွင့်ပျံနေသလို မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးက ရဲရဲနီလျက် အပြင်ကို ပြူးထွက်နေသည်။

“တီး...တီး...နင်တို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သရဲမကြီးမိက အက်တက်တက်အသံကြီးထွက်လာပြီး ဘာလုပ်တာလဲဟု မေးသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်တို့ ဒီဝှက်မှာ ထည့်ထားတဲ့ ယုံတစ်ချောင်းကို လာယူတာ”

“ဘာလို့လဲ...”

“လဲ့နဲ့ တူတာဆိုလို့ ဒီကဲ့သို့မှာ တာတိုတစ်ချောင်းတောင် မရှိဘူး”

“နင်တို့ကို ဘယ်သူလွတ်လိုက်တာလဲ”

“မလွတ်လိုက်ပါဘူး။ တဘောင်စာချိုးအရ လာခဲ့တာပါ”

“လို့ဘဲပစ္စည်း ရှာတဲ့အခါ သေခြင်းကင်းတဲ့ သင်္ချိုင်းတဲ မှာရှာ။ မန်ကျည်းပင်ခြောက်ကို လှမ်းလျှောက်၊ ပြို့ဝန်ရွှေအိုးဆီ ကိုရောက်၊ ရွှေအိုးခေါင်းရွှေ လေးခုကွာ တိုရွှေလို့ကို တွေ့မှာပါ”

အဲဒီတဘောင်နောက်ဆုံးက လုံကို တွေ့မှာလို့ ဆိုတဲ့အ တွက် လုံကိုယူမလို့ လာခဲ့ကြတာပါ။

“လုံက ဘယ်လောက်အရေးကြီးလို့လဲ...”

“ကျန်စစ်သားကိုင်တဲ့ အရှိန္ဒမာလုံကို ရှာနေတာပါ”

“နင်တို့ နေရာမှာနေပြီ။ အရှိန္ဒမာလုံက ကျန်စစ်သား ရဲ့မြှေးတော် အလောင်းစည်သူမင်းထံ ရောက်သွားတယ်။ သိ ကြာမင်းခဲ ပြန်သိမ်းသွားပြီလား။ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ သိကြာမင်း ပြန်မသိမ်းရင် အဲဒီမင်း လုံကို လုံမြဲတဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့မှာပဲ။ ဒီ ကိစ္စတွေ ငါ မသိနိုင်ဘူး။ မင်းတို့ လုံကိုရှာရင် ပုဂံမှာ ရှာရမှာ”

“ဒီမှာက သူရဲကောင်းဆွဲ တံဆိပ်ရခဲ့တဲ့ ရွှေလုံခိုက်ရဲ့ ဂူပဲ။ ဒီဂူကို မပျက်ဆီးနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါနဲ့တကွ

သင်္ချိုင်းအချုပ်တွေကို အပ်ခဲ့တာ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရှောက်
ခဲ့တယ်”

“မင်းတို့ကို ငါ မဆုံးမခင် ဒီနေရာက အပြန်ထွက်သွား။
ငါ့နာမည်လည်း မှတ်သွား... သင်္ချိုင်းတွေရဲ့ အရှင်သခင် မဝဲဝဲ
ဝဲ။ အခု ဒီနေရာက အပြန်ထွက်။ ငါ့ခွေးကြီးတွေက နှစ်တို့ကို
ကိုက်သတ်မလို့ ပြင်နေတာတွေလား။ အခု သွားကြ...”

“သူတို့ ပစ္စည်းများ ကောက်သိမ်းပြီး သင်္ချိုင်းထဲက
ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ နောက်မှ တပ်ပြီး ခွေးကြီးက ပါလာ
သဖြင့် ကိုခံမင်းက ကျီးပြားနှင့် လှမ်းပစ်ပစ်ပြီး အပြေးထွက်
ခဲ့ကြသည်။

ကိုခံမင်း ကျီးပြားနှင့်ပစ်ပစ်လိုက်သည်ကြောင့်လား
မသိ။ ခွေးနက်ကြီးက ဝူတွေပေါ်မှ သူတို့ ပြေးရာနောက်သို့
လွှားကနဲ လွှားကနဲ ခုန်တူးကာ လိုက်လာနေသည်။

သူတို့ သင်္ချိုင်းဝင်းအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။
ဝီး... ဝုတ်... ဝုတ်...

ကြောက်စရာခွေးတောင်သံကြီးကြောင့် ရပ်မနေအားထဲ
ခွေးရန်မှလွတ်ရန် အားကျန်ပြေးချလာသည်။ ခွေးသံကြီး ကြား
ပေမယ့် သူတို့ကို လိုက်ပြီးရန်ပြုရင်း မရှိ။ ခြောက်လှန့်ရုံသာ

လိုက်လာခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့ ရွှေကုန်သုတ်ပြေးလာခဲ့ရာမှ အောင်ပင်လယ်ကန်
ဘောင်အနီးသို့ အရောက် ရပ်ကြပ်ပန်းစာရှိသော စံမင်း နှလုံး
အောင့်၊ အသက်ရှူမပြတ်ပြီး အသက်ပျောက်သွားသည်။

သို့ကြောင့် ကန်ဘောင်နှင့် မနီးမဝေး ကျင်းချိုင့်တစ်ခု
ရှာပြီး ရိုးပျားတူများ ပေါက်ရွှန်းများဖြင့် နှစ်ပေသာသာခန့် တူး
ကာ လူမသိ သူမသိ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ စံမင်းအလောင်းကို
မြှုပ်နှံပြီးတော့ နာရီပြန်နှစ်ချက် သံချောင်းခေါက်သံကြားလိုက်
ကြသည်။ သူတို့ မအိပ်နိုင်သေး။ ဦးစိန်တံတားပေါ် လျှောက်
လာခဲ့ပြီး အလယ်ကျကျ ရေပ်ထဲရှိ တန်းလျှားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်
ထား အိပ်လိုက်ကြသည်။

တံတားပေါ်ဖြတ်သွားဖြတ်လာလှသံတွေကြောင့် မိုးသွား
ရသည်။ အချိန်က ခုနှစ်နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ မနက်တစ်ခိုက်
ပြည့်ပြီးသည်နှင့် ပုဂံကို ဆက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

တကယ်တော့ အရှိန္ဒမာလုံကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝယ်
သည့်လူတစ်ယောက်က သူတို့နှင့်လာဆက်သွယ်ပြီး လုံကို ရ
အောင်ရှာဖွေပူပေးမည်ဆိုပါက သိန်းတစ်ထောင်ပေးမည်တူ ဆို
သည်။

မက်လောက်သောငွေကြေးကြောင့် စံမင်း၊ ဘမှန်၊ ကျော်
မြင့်တို့သုံးယောက် စရံငွေလက်ခံပြီး လှံအရာထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ သူတို့သုံးယောက်လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်ရန် သိန်းသုံးဆယ်
စရံထုတ်ပေးခဲ့သည်။

မန္တလေးဘက်မှာရှာရန် သတင်းအစပေးပြီး တဘောင်
ရေးထားသောစာရွက်လေးစောင်ရွက်ကိုလည်း ပေးခဲ့သည်။ ထိုတ
ဘောင်စာချိုးထဲက သေခြင်းကင်းတဲ့သင်္ချိုင်းကို မန္တလေးမြို့အနီး
ရှာရာ မတွေ့သဖြင့် လက်လျှော့တော့မည်ဆဲဆဲ အသက်(၈၀)ခန့်
ရှိ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး မေးမိလိုက်သည်။

ထိုအဘိုးအိုက သေခြင်းကင်းတာ 'အမရပဲ' ကွ အမရ
ပူရမြို့ကို ပြောတာ။ မန္တလေးမှာ အရှေ့ပြင်၊ မြောက်ပြင် တောင်
ပြင်၊ အနောက်ပြင်ဆိုပြီး ဝေါ်ကြသလို တောင်ပြင်ကို တောင်မြို့
လို့လည်း ခေါ်သေးသကွ”

“ဘာတိစ္ဆနဲ့ သင်္ချိုင်းကို မေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က အောင်ပြည်ကပါ။ ကျွန်တော့်အဘိုး
က မန္တလေးသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အဘိုးဆုံးတော့ သေခြင်း
ကင်းတဲ့သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်ထားတယ်တဲ့။ အောက်ပြည်မပြန်ခင် ကြို
ကြိုက်တုန်း အဘိုးရဲ့ဂူကို သွားတန်တော့ချင်လို့ပါ”

“အဘိုးနာမည် သိလို့လား...”

“တုတ်ကဲ့...သိပါတယ်။ ပွဲစားကြီးဦးဘမင်းပါ”

“အေး...နာမည်သိတယ်ဆိုတော့လည်း ဂွာလို့လွယ်တာပေါ့။ ဂွာရေထိုးထားတဲ့နာမည်တွေပျဉ်း မင်းတို့အဘိုးဆိုတဲ့ သင်္ချိုင်းကို တန်းတွေ့ပါစေကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...အဘိုး။ အချိန်ရှိတုန်း ကွန်တော်တို့ သွားရှာလိုက်ပါဦးမယ်။ အဘိုးနဲ့သာ စကားမပြောမိခဲ့ရင် ထိုမြို့ကို ရောက်တော့ သင်္ချိုင်းကို အလွယ်တကူရှာ၍ရသွားမည်။ သင်္ချိုင်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် လူတစ်ဧကမကရှိမည် မန်ကျည်းပင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

တဘောင်ထဲကအတိုင်း မန်ကျည်းပင်မြောက်ကို လှမ်းလျှောက်ဆိုသည့်အတိုင်း မြောက်ဘက်ကို ကိုးလှမ်းလျှောက်လိုက်ကြသည်နှင့် မြို့ဝန်ဦးရွှေကိုး၏ ဂူကိုတွေ့လိုက်သည်။ ဦးရွှေကိုးဂူ၏ ဖေါင်းရင်းဘက်၊ ဂူလေးလုံးအကွာရောက်သည်နှင့် ကိုရွှေလှံတို့ တွေ့ဆိုသည့်အတိုင်း ဂူက ဝိုင်းရံပူပူမထုတ်။ အုတ်ပြသင်းဖြင့် ဂူလုပ်ထားသည်။

ရှေ့ညွှများ ပုံးအုပ်ပြီး စာလုံးအချို့ တွေပျက်နေသည်။ လှံဆိုသည့်စာလုံးကိုတော့ အထင်သားမြင်ရသည်။ အနီးနားရှိ

ဂူများနှင့်မတူ ထူးခြားသောဂူတစ်လုံးလည်းဖြစ်သည်။

“အိုပဲ...မင်းညီမင်းသားတွေရဲ့ ဂူဖြစ်နိုင်တယ်။ တို့လို အပ်မလုံပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်ကြမယ်။ ညတိုးနာရီလောက် သင်္ချိုင်းထဲဝင်နေကြမယ်။ သန်းကောင်လောက်ရောက်မှ ဂူကို ဖောက်ကြမယ်”

သူတို့သုံးယောက် အစီအစဉ်အတိုင်း သန်းကောင်ရောက် ချိန် ဂူဖောက်သည်နှင့် သင်္ချိုင်းရှင်မ မဲဝဲဒါနှင့် ခွေးနက်ကြီးတစ် ကောင် ရောက်လာပြီး လာရောက်ကန်ကွတ်သည်။

အတင်းမောင်းထုတ်သည့် ခွေးကြီး လိုက်သဖြင့် စံမင်း တစ်ယောက် အဖောဆို့ကာ သေဆုံးခဲ့ရသည်။

မဲဝဲဒါပေးလိုက်သော သံလွန်နှင့် ဗုဒ္ဓကို သူတို့နှစ် ယောက် ရောက်လာပြီး အလောင်းစည်သူမင်းကြီးရဲ့ ဘုရားမတွေ ကို ဘုရားအကြောင်း လိုက်လံရှင်းမြတ်တတ်သူကပ်ပေဘက်ထံမှ စုံစမ်းပြီး အသက်အရွယ်အလိုက် မင်းကြီးစောည်ခဲ့သော ဘုရား များကို စုံစမ်းရသည်။

အသက်မြောက်ဆယ်နှောက်ပိုင်းမှ တည်ခဲ့သော ဘုရား တွေထဲမှာ ရှိမည်တူ ဆုံဖြတ်ပြီး ယိုဘုရားများကို ဌာပနာဖောက် ပြီး လုံကိုဏှရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

လမိုက်ညတစ်ည အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ နောက် ဆုံးတည်ခဲ့သော ဂူဘုရားကြီး(နန်းဦးဘုရား)မှာ ဌာပနာတိုက် ဝှင်ပြီး လှံတိုရွာရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

သူတို့ကို မသင်္ကာမဖြစ်အောင် ဧည့်လမ်းညွှန်သည့် ရွာခံ အချို့ကို ဌာပနာတိုက်ရှိမည့်နေရာ ရအောင် အပ်အောက်ခဲ့သည်။ အမှန် တုတ် မတုတ် သူတို့မသိ၊ သိရင်သူ စိတ်ကျေနပ်စေရန် ညှာဝါးပြီး ပြောခဲ့သည်လား။ သူတို့မသိပေမယ့် မတွေ့တွေ့ အောင် ရှာဖွေမည်တု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

လူလည်း ပြတ်၊ လမိုက်ညလည်းပြတ်၊ ဘုရားတစ်ဆူ နှင့်တစ်ဆူ မနီးလှသည်မို့ သူတို့ လုပ်ကိုင်နေရသည်မှာ လွတ် လွတ်လပ်လပ် ရဲတင်းစွာလုပ်ကိုင်နေသည်။

သုံးလေးနေရာခန့် ဖောက်ပြီးပြီ။ ဌာပနာတိုက်ကို မတွေ့သေး။ ဒုတိယညအရောက် ဖောက်လက်စတန်းလန်းနှင့် ရဲတွေ ဝိုင်းဝန်းသည့်အတွက် မိသွားတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခြားသောဘုရားတွေက ဌာပနာ ဖောက်သည့်ပြစ်မှုများပါ တပ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း စွပ်စွဲအမှု ဆင်ကာ ရုံးတင်ခံရတော့သည်။

ထိုအချိန်က လောလောလတ်လတ်ဌာပနာအဖောက်ခံ

ထားရသော ဘုရားများ သီးဆူရှိနေသည်။ သူတို့ ထိုငါးဆူလုံး ထိပ်စင် မထိခဲ့ရ။ မည်သို့မျှ ငြင်းဆို၍မရ။ ဌာပနာပစ္စည်းများ ဘယ်မှာခွက်ထားလဲ။ ဘယ်မှာသွားရောင်းလိုက်ပြီလဲ။ ရိုက်နှက် စစ်ဆေးခံကြရသည်။

ပြီးတော့ စံမင်းအလောင်းကို မြေမြှုပ်ထားသည့်နေရာ မှာ သူတို့ကို ဆက်သွယ်ပြီး ရေးထားသော စာတစ်စောင် ကျော်ဖြင့်အိတ်ထဲမှ ကျခဲ့သည်ဖို့ ရဲများဝတ်မိကာ သူတို့အား ရိုက်နှက်စစ်ဆေးရင်း စံမင်းအလောင်း ဈေးကွက်မြေမြှုပ်ခဲ့ သည်ကိုပါ ရဲများ သိရှိသွားတော့သည်။

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး သုံးဆယ့်ငါးနှစ်စီ ကျသွား သည်။

ဌာပနာဖောက်သည့်အမှု၊ ပစ္စည်းများ ဈေးကွက်သည့် အမှု၊ အလောင်းဈေးကွက်သည့်အမှုတို့ဖြင့် ထောင်ထဲရောက် ခဲ့ရတော့သည်။

လူတစ်ယောက် တံဆိုးပြီဆို ဆက်တိုက်ခြစ်လာတော့ သည်။ ဌာပနာဖောက်သည့်ကိစ္စနှင့် အဝမ်းခံနေရစဉ် အပရုပ္ပရ၊ အောင်ပင်လယ်ကန်ဘောင်စပ်မှာ စံမင်းကို မြေမြှုပ်ခဲ့သည့်ကိစ္စ က အလိုလိုပေါ်ခဲ့ရသည်။

သူတို့ ကျကျန့်န့်သည်တထဲမှာ သူတို့သုံးယောက်နာမည် ပါခဲ့သည်။ ရဲများ လိုက်လံစုံစမ်းရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ဝှံ့မှာ အဝမ်းခံနေရသည်သတင်း ရဲများရသွားခဲ့သည်။

သူတို့ ပုဂံဘုရားဌာပနာဖောက်သည် ဒုတိယညမှာ ရဲ စခန်းကို အသက်သုံးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး လူနှစ်ယောက် နန်းဦးပူတုရားကြီးမှာ ဌာပနာဖောက်နေ သည်အကြောင်း လာပြီးတိုင်သည်။

အချိန်က ည ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီမို့ ထိုအမျိုးသမီး နာမည်ကို ရဲများက မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီက အစ်မနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါလဲ”

“မငါ့လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ မဝဲဝဲဝါ”

“တင်...မဝဲဝဲ။ သင်္ချိုင်းထဲက သရဲမမဝဲဝဲလား”

“ဟို...ကြဲကြဲခနဲခနဲ ကွန်မလိဂျစ်က သင်္ချိုင်းထဲက မဝဲဝဲဖြစ်ရမှာလား။ မခိုင်းကောင်း ခိုင်းကောင်း”

“ဝိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်မ...ဒီနာမည်မျိုး တော်ရုံလူ မှည့် မှာမတုတ်လို့ မေးမိတာပါ”

“မငါ့...နာမည်က မခါး တမင်လူတွေက ပြောင်ရင်း

ရောင်းနဲ့ မဝဲဝါလို့ ခေါ်လို့ မဝဲဝါလို့ ပြောလိုက်တာ”

“အစ်မ သတင်းလာပေးတော...မှန်ပါတယ်နော်”

“ယုံလို့လား...ရုံးထဲတိုင်နေမယ့်အစား သွားကြည့်
လိုက်ပါလား”

“အဲဒီလည်း...လူစုပြီး သွားလိုက်ပါမယ်။ အစ်မကို
လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး...လူဆိုးဝမ်းစို့သာ သွားကြ”

သတင်းလာပေးသူ အမျိုးသမီးလည်း စခန်းအပြင်ရောက်
သည်နှင့် မျက်စေ့အောက်မှာ ပျောက်သွားသည်ကို ရဲသားတစ်
ယောက် မြင်သွားသည်။

“မင်းတို့ကို သရဲမလာပြီး ညာသွားတော”

“ဘာသရဲမလဲ...မဝါဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ခင်ဗျားရဲ့ မဝါကြီးက ကျုပ်မျက်စေ့အောက်မှာတင်
ပျောက်သွားတယ်။ တကယ်ပြောတာ။ လူမတုတ်ဘူး။ သရဲမပဲ”

“အဲဒီ...မဝဲဝါလို့ ပြောသွားတယ်။ တုတ်များနေလား”

“ကဲ...သရဲမ အသာထားဦး။ ဂျစ်ကားသွားတုတ်
နုနုဦးတုတ်ရောက်သွားကြည့်ရအောင်။ ဆရာဦးကံသိန်းတို့ကိုပါ
ခေါ်”

သို့ဖြင့် မခဲဝါကြောင့် သင်္ချိုင်းထဲက ပြေးခဲ့ရသလို မခဲဝါ
ကြောင့် ဘုရားဌာပနာစောက်နေတုန်း အခမ်းခံလိုက်ရသည်။

သူတို့ကို စစ်မေးတော့ ဘာပစ္စည်းမှမလို။ အင်္ဂုန္ဒဟင်္ဂ
ကို လိုချင်၍ ဘုရားဌာပနာသည့်အထဲ ရောထည့်ထားသည်ထင်
ပြီး ဖောက်ရသည်အကြောင်း ရှင်းပြရာ ရဲများက မိုမောလှောင်
ပြောင်ကြသည်။

ရတနာပစ္စည်း မလိုချင်ဘဲ လှံကိုရွာသည့်စကားကို
မည်သူမှ မယုံကြ။ ယုံနိုင်စရာမရှိတူတာ ဆိုကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ပူးလက်တျပ်မိနေပြီမို့ အမှုပေါင်း
များစွာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အခမ်းခံရပြီး တရားရုံးရောက်တာ
နှစ်များစွာ အပြစ်ပေးစီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မန္တလေးဒိုင်းဘိုထောင်မှာ ထား
သေးသည်။ နောက်မှ ထောင်ပြောင်းပေးမည်ဟု သိရသည်။
အိုဘိုထောင်မှာနေရစဉ် ထောင်မင်းသားကြီးတိုးတော်ထွင်ဆိုသူ
နှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။

သူလည်း နှစ်ကြီးသမားဟု ဆိုသည်။ ထောင်ထဲမှာ

ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီတု သိရသည်။ သူ့အသက်က ငါးဆယ်ကျော်
ပြီး သည်တစ်သက်ထောင်မှ လွတ်လမ်းမရှိတု ပြောပြသည်။

ထောင်မင်းသား ဘိုးတော်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်
အကြောင်း မေးမြန်းရုံစမ်းသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အခုမှ အသက်သုံးဆယ်ကျော်
ကံကောင်းရင်တော့ ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ထောင်က လွတ်
ရမှာပဲ။ ဒိုက်ဆံရမယ်ဆို ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ လုပ်ခဲ့တာကိုးကွ”

“မင်းနာမည်က ဘာမှန် တုတ်လား။ ဒီကောင်က ကျော်
ရှင်”

“တုတ်ငါတယ်...ဘိုးတော်”

“အိနဲ့ မင်းတို့ အရိန္ဒမာလုံကို လိုက်ရှာတယ်ဆိုတော့
ဘယ်လောက်ရမှာပို့လဲ။ နည်းမယ်တော့ မထင်ဘူး”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အနာအဆာမရှိဘူးဆို သိန်း
တစ်ထောင်ကနေ သိန်းထောင်ငါးရာပေးမယ်တဲ့”

“တာ...တတယ်အစစ်အမှန်ဆိုလို့တော့ နိုင်ငံခြားမှာ
လေလံတင်ရင် ဒေါ်လာ တီလျံချိပြီရမှာကွ”

“မင်းတို့ကို ပေးတာ နည်းလိုက်တာ”

“အဲဒီလောက်တန်ဖိုးမှ မသိတာ။ ဘိုးတော်ကလည်း

ကျွန်တော်တို့က သိန်းထောင်ချီရဟာဆိုတော့ ဝမ်းသာနေကြတာ

“အဲဒီလုံအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”

“အနော်ရထာမင်းကြီးကို သိကြားမင်း ဆက်ထားတာ
လို့ သိပါတယ်။ အနော်ရထာမင်းကြီးက ကျွန်စစ်သားကို လုံ
နဲ့ပစ်လိုက်တာ လူကိုမထဲဘဲ ကြီးကိုထိလို့ ကြီးပြတ်ပြီး ကျွန်
စစ်သားက လုံကိုယူထွက်ပြေးတာတဲ့၊ အနော်ရထာမင်းကြီးက
ပြန်မတောင်းတော့ ကျွန်စစ်သား ပိုင်သွားတယ်”

“ကျွန်စစ်သားမင်းကြီးက ပြေးတော်ကို ထီးနန်းအပ်ပြီး
လုံကိုလည်း ပေးအပ်ခဲ့တယ် ထင်ရတာပါပဲ”

“အလောင်းစည်သူမင်းကြီးမှာ ဆိုးတဲ့သားတော်သုံးပါး
လည်း ရှိတယ်။ လုံကို ပေးလုံမရဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကြီး
ဘုရားတွေတည်ရင်း အရိန္ဒမာလုံတို့ပါ ဌာပနာတဲ့အထဲ ထည့်
သွင်းခဲ့မယ်ထင်လို့ နန်းဦးဘုရားမှာ သွားရှာကြတာ...”

“အလောင်းစည်သူမင်းကြီးအကြောင်း ရွာကညောင်လမ်းညွှန်
ကောင်လေးတစ်ယောက်သိမှာ စုံစမ်းကြည့်လို့ သိခဲ့တာပဲ...
ဘိုးတော်”

သားအကြီးဆုံး မင်းရှင်စောက အတော်ဆိုးတယ်တဲ့
တစ်နေ့ ဖခင်ဘုရင်ကြီးက ဆုချထားလို့ မင်းသားများသာဝတ်

တံ့ဝတ်စုံကို မင်းလုလင်တစ်ယောက်ပတ်လာတာတွေ့လို့ မတန်
မရာပတ်ရမလားဆိုပြီး ဝေခင်ရှေ့မှာ အတင်းဆွဲချွတ်တာတဲ့။

ဘုရင်ကြီးက စိတ်ဆိုးအပျက်တော်ရှုပြီး မန္တလေးအာရှေ့
အရပ်ထွန်းတုံးပူတစ်ကို ပို့ခဲ့တယ်။ ညီအငယ်ဆုံးက လိုက်သွား
တယ်။ ဘုရင်ကြီးအနားမှာ ညီလတ် နုရသူ ကျန်ခဲ့တယ်။

ဘုရင်ကြီး နာမကျန်ဖြစ်နေစဉ် နန်းညီဘုရားထဲမှာ သွား
လာခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီး မြန်ကျန်းမာလာတာနဲ့ နန်းရေမှာစိုးပြီး
ခေါင်းအုံးနဲ့ ဝိသတ်ပစ်ခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ နန်းသိမ်းတာပေါ့။ အဲဒီအချိန် ပန်သကူဆရာ
တော်က အိမ်ရှေ့စံအပ်ကိုတစ်ယောက်လုံးရှေ့သေတာ နန်းကို
လွှဲပေးဖို့ တရားချတာပေါ့။

နုရသူလည်း နောင်တော်တစ်ပါးတည်း လာမည်ဆိုလျှင်
နန်းဝက မင်းမြောက်တန်ဆာများနှင့်တကွ ကြိုနေပါမည်ဟု ဆို
သည်။ အရှင်ဘုရားကြံဆောင်ပေးပါဟု နောင်တော်ဆီ စကားပါး
စေသည်။

ဆရာတော်က သဗ္ဗာဆိုခိုင်းပြီး ယုံကြည်သည့်အတွက်
နောင်တော်မင်းရှင်စောကို နန်းတော်သို့ပြုလာစေသည်။ နုရသူ
လည်း နန်းဦးရှုကြံပြီး ထီးနန်းကိုလွှဲအပ်ခဲ့သည်။

ညနေရောက်တော့ ညစာထဲမှာ အဆိပ်ခပ်ပြီး သတ်ပစ်
သည် နောင်တော်ထံမှ ထီးနန်းကို လွှဲယူလိုက်သည်။ ပန်သကူ
အရှင်က သစ္စာမရှိ ဂတိမတည်သောမင်းဟု ဆိုသည်။

တပည့်တော်ဂတိအတိုင်း နန်းအပ်ခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုပေ
မည့် ဆရာတော်က သင်ကိုးကွယ်မှုကို ငါ့ခံ သိတို့ညွှန်ကြား
လေတော့သည်။

နောင်မကြာခင် ကုလားမင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် အချင်း
များ၍ ကုလားမင်းသမီးကို သတ်ပစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို
ကုလားမင်းသမီး၏ ခမည်းတော်ကြားသိသွားသည်။ ကုလားအ
မက် ရှစ်ယောက်ကို ပုဏ္ဏားတန်ဆောင်၍ ရေလွှတ်တာ နုရသူ
တို့ သတ်စေခဲ့သည်။

ဦးညွှန်အတိုင်း ကုလားအမတ်တို့က နုရသူကို သတ်
ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ အဆုံးစိရင်သွားခဲ့သည်။ နုရသူ အသက်
ဆုံးသည်နှင့် အလောင်းစည်သူ၏ သွေးရင်သားရင်းတို့ အဆုံး
သတ်သွားသည်။

“ဒါကြောင့် အနိစ္စဟာလုံတာ အလောင်းစည်သူမင်းလက်
ထက်မှာ အစအနပျောက်ခဲ့တာဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံးပဲ”

“အင်း...မင်းတို့ ခုံစမ်းသိရှိထားတာလည်း မဆိုပါဘူး။

မြစ်နိုင်ပါတယ်။ လုံဘယ်နေရာမှာရှိလဲဆိုတော့ ကာယကံရှင်
ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး”

“ဘုရားရှင်ကတော့ သိမှာပေါ့။ အကြားအမြင်ရရှိခဲ့တော့
သိဖို့ မလွယ်နိုင်ဘူး”

“အခု...မင်းတို့ ထောင်ကျခံပြီး လိုက်ရှာနေတဲ့ အရိန္ဒ
မာလုံအကြောင်း ဖစ်မြစ်အမှန်တာ မင်းတို့ ပြောသလို အနော်
ရထာမင်းကြီးအပိုင်မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း အမွေရထားတာကွ။
မင်းတို့ စိတ်ဝင်စားမယ့်ဆိုရင် အရိန္ဒမာလုံအကြောင်း မင်းတို့ ကို
ငါ ပြောပြမယ်”

“မင်းတို့ နားထောင်ချင်လား... စိတ်ဝင်စားကြလား”

“စိတ်ဝင်စားပါတယ်... ဘိုးတော်။ နားထောင်ချင်ပါ
တယ်”

“အဲဆို အရိန္ဒမာလုံရဲ့ ဖစ်မြစ်က ဒီလိုကွ”

“ပုဂံမင်းဆက်တွေထဲမှာ အနော်ရထာမတိုင်ခင် တန်
နက်မင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ တန်နက်မင်းရိုးစံနေစဉ် စလေငွေ့က
လုပ်ကြံတယ်။ တန်နက်မင်းသေတော့ သူ့ရဲ့ မိဖုရားက ဝမ်းတွင်း
မှာ လွယ်ထားရတဲ့ ပရိသန္ဓေနဲ့ ထွက်ပြေးရင်း ကြောင်ဖြူအရပ်
မှာ ပုန်းရွှောင်နေရတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသားလေးတစ်ပါး စွမ်းမြင်ခဲ့တယ်။
နာမည်ကို လွယ်လွယ်ပဲ ကြော်ငြာအုပ်မှာ မွေးဖွားလို့ ကြောင်
မြူမင်းသားလို့ ခေါ်ခဲ့တယ်။

“စလေဝဇွေးကို တောင်သူကြီးမင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ပုဏ္ဏား
စောရဟန်းမင်းက လုပ်ကြံပြီး နန်းတက်ခဲ့တယ်။ မိဖုရားက
တစ်မျိန် ဝါသား မင်းဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပုဂံထီး
နန်းရိုးစံရနေတဲ့ ပုဏ္ဏားစောရဟန်းမင်းထံ ဝင်ရောက်ပြီး ကွမ်း
ဆက်သရတဲ့ ကွမ်းဆော်ရာထူးနဲ့ အမှု့သမ်းစေခဲ့တယ်။”

ဒီလိုနဲ့ ဟစ်နေ့ ပုဂံမှာ မင်းလောင်းပေါ်မယ်ဆိုတဲ့ တ
တောင် ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီတောင်ကို ပုဂံသားတွေဟာ အချိန်
နာရီနေ့ရက်နဲ့ တကွ သိလာတယ်။

“ဟေ့... ဒီနေ့ တို့ပုဂံကို မင်းလောင်းရောက်လိမ့်မယ်။
မင်းလောင်းသွားကြကြိတ်” ဆိုပြီး ပုဂံတစ်မြို့လုံး အုတ်အော်
သောင်းနှင်းဖြစ်လို့ တုရှင်းတောင်ခြေကို သွားကြတယ်။

အဲဒီအခါ ကြောင်မြူမင်းသားလေးဟာလည်း မင်းလောင်း
ကို ကြည့်ချင်စေနဲ့ တုရှင်းတောင်ခြေဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။
လမ်းခုလတ်မှာ အကိုအိုယောင်ဆောင်လာတဲ့ သိကြားမင်းက
မြင်းကြီးစီးရင်းကနေ “ဟေ့အမောင်လူလင် သင် ဘယ်အရပ်

သွားမလိုလဲ”

“မင်းလောင်းသွားကြည့်မလို့ အဘိုး”

“အေး...မင်းအခြေကျင်လျှောက်နေလို့ကတော့ မိဖွားမတုတ်ဘူး။ သင်မိချင်တယ်ဆိုရင် အခု ငါစီးလာတဲ့မြင်းကို စီး။ ပတ္တမြားဆွဲသွားပါ။ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး တောဒီအရိန္ဒာမာလုံကို ဟိုင်း၊ ဖားကိုလွယ်၊ အမောင်သွားလိုတဲ့ခရီးကို အမြန်သွားပါလေ”

မင်းသားလေးသည် အဘိုးအိုပေးသည့် ပစ္စည်းများကို ယူပြီး မြင်းကို စီးကာ တုရင်းတောင်ခြေသို့ ရောက်သွားသည်။

ကွမ်းဆော်ကြောင်ဖြူမင်းသားလေးက တောင်ခြေကို ရောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ မင်းလောင်းမျှော်နေတဲ့ ပရိသတ်ကြီးက “မင်းလောင်းလာပြီတော့”လို့ ပြောဆိုရင်း မင်းသားလေးကို ဦးခိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မင်းအခြစ် တင်မြှောက်လိုက်တယ်။

ဒီအကြောင်းကို အထောက်တော်များကတစ်ဆင့် ပုဗ္ဗားစောရတန်းမင်း သိသွားတော့တယ်။ မင်းလောင်းကို နန်းတော်ကို ပင့်လာသည့်အကြောင်းကြားသည်နှင့် ရာဇမာန်တတ်ကာ...

“ငါကဲ့သို့သော မင်းကြီးရှိပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့နန်းတော်ထဲကို မင်းလောင်း ဝင်လာအံ့နည်း”တု ပြောပြီး နန်း

ဘာကြီးက နှစ်လောက် မင်းလောင်းကို ရန်ပြုရန် စောင့်နေလေ
 သည်။ အဲဒါအချိန် မင်းကြီးအနီးမှာရှိတဲ့ ကျောက်ရှပ်ကြီးက
 နှစ်လောက်ပြီး တွန်းချလိုက်တာကြောင့် နန်းတော်ပေါ်မှ ဌာပ်ပြန်
 တာပြီး အနိစ္စရောက်သွားခဲ့တယ်။”

ကွမ်းဖော်ကြောင်းပြုမင်း ထီးနန်းစံတော့ ပုပ္ဖားစောရတနာ
 မှာ သားနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်။ သားနှစ်ယောက်ကို အပါးတော်
 မှာ ခေါ်ထားပြီး ခစားစေတယ်။ အရွယ်ရောက်တော့ သားတော်
 နှစ်ပါးဟာ ကျောင်းကြီးဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတယ်။

မင်းကြီးကို ကျောင်းရေရက်ချရန် ပင့်ဖိတ်ပြီး မင်းကြီး
 ရောက်သည်နှင့် ဝမ်းပြီး ရတနာပြုစေတယ်။ နောင်တော်မင်းသား
 က ထီးနန်းသိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ မကြာခင် နောင်တော်မင်း နတ်
 ရွာစံတော့ ညီတော်စုက္ကတေးမင်း နန်းတက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကြောင်ဖြူမင်းကြီးရဲ့ သားတော် အနော်
 ရထာမင်းသား အရွယ်ရောက်နေပြီမို့ စုက္ကတေးမင်းကို စိန်ပေါ်
 ပြီး မြင်းကပါအရပ်မှာ စီးချင်းယိုး၍ အနော်ရထာရဲ့ အရိန္ဒမာ
 လှံချက်မိပြီး စုက္ကတေး အနိစ္စရောက်ခဲ့တယ်။

စုက္ကတေးကို နိုင်ပြီး အနော်ရထာက ပုဂံထီးနန်းကို
 စိုးစံခဲ့တယ်။ အရိန္ဒမာလှံကို ဝင်ထံမှ အမွေရခဲ့တယ်။ တစ်ရက်

ဥသဘာဝဲခူးမင်းကို ကျန်စစ်သားကို သူရဲကောင်းလေးယောက် အဖွဲ့ ဦးစောင့်ပြီး စစ်ကူသွားပေးခဲ့တယ်။

စစ်အောင်နိုင်သွားတာနဲ့ ဗုဂံမင်းထံ သမီးတော်ခင်ဦးနှင့် အတူ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ အနှော်ရထားဘုရင်ထံ ဆက်သလိုက် တယ်။ လမ်းခရီးမှာ ကျန်စစ်သားနဲ့ ခင်ဦးတို့ ရည်သွားကြတယ်။

ဒီအကြောင်းကို မင်းကြီးသိလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ကျန်စစ် သားကို ဖမ်းစေခဲ့တယ်။ ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး နန်းတော်ထဲ ခေါ်လာတဲ့ ကျန်စစ်သားကို စိတ်ဆိုးပြီး အင်္ဂါနွယ်ဟုနဲ့ ပစ်ထိုး လိုက်တယ်။ လူကိုမထိဘဲ ကြိုးကိုထိသွားလို့ ကြိုးပြတ်သည် နှင့် ကျန်စစ်သားက လုံကိုကောက်ယူပြီး နန်းတွင်းက ပြေး ထွက်ခဲ့တယ်။

လုံက ရိုးရိုးလွဲမဟုတ်ဘဲ သိကြားမင်းပေးတဲ့လုံမဟုတ် လား။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲဝင်ပြီး သံပုရာသီးတွေ လှုံနဲ့ ထိုးထိုး ပြီး စားတာ မချဉ်ဘဲ မျိုနေရောတဲ့။

အဲဒီလို အန္တရာယ်ရန်စွယ်မှန်သမျှ အောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂါနွယ်ဟုလှတာ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးနောက် ထီးနန်းဆက်ခံခဲ့တဲ့ မြေးတော် အလောင်းစည်သူ ဆက်ပြီးအမွေခံရရှိသွားတယ်။

“ဘိုးတော်ကလည်း အလောင်းစည်သူမင်းကြီးလက်ထံ

လုံရောက်သွားတယ်ဆိုတာ သိထားလို့လား”

“ဟ...အသေအချာသိလည်း တုန်းကြီးတဲ့မင်းပဲ။ သိကြားမင်းကတောင် ဖောင်ကြောတွေဆတ်၊ တုရားထူပူဇော်ဖို့ သရက္ခန်သစ်သားတွေ ဆက်မတုတ်လား။ ဇမ္ဗူဒိပ်အထိ သွားတာ သိကြားမင်း ပြန်လှည့်ခိုင်းလို့ ပြန်လာတာပဲကြည့်...”

အရှိန္ဒမာလုံ ဆက်ပြီး အမွေရတယ်ဆိုတာ ဦးပေါင်းကျားနဲ့ မြင်းညိုရှင်မှာလည်း လုံအစွမ်းပြခဲ့သေးတယ်။

“အဲဒီအကြောင်း ပြောပြပါဦး ဘိုးတော်”

မင်းကြီး အသက်ကြီးလို့(၇၀)နားရောက်တော့ လက်ဖျင်းတွေ တွဲကျနေတာကို အပတ်ကြီးတွေက ကြည့်ဖို့ ပြူးကြတယ်။

“အရှင်မြတ် သက်တော်ကြီးပါပြီ။ အသွားအလာ သတိထားတော်မူပါ” တု မကြာခဏဆိုသည့်အတွက် မိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားတယ်။

တစ်နေ့ မင်းကြီးက အမတ်တွေကို ဗဟုရင်းတောင်ခြေမှာ ဦးပေါင်းကျားနဲ့ မြင်းညိုရှင်ပေါ်နေတယ်ကြားတယ်။ သွားရှာပြီး တိုက်ခိုက်ဝမ်းခေါင်း။

“ငဲ့ရှေ့အရောက် ဝမ်းခေါ်ခိုင်တဲ့လူကို ဆုတော်ငွေ ချမယ်” လို့ အမိန့်တော်မှတ်လိုက်တယ်။

စစ်သည်ရဲမက်တွေနဲ့ တပ်မှူးအမတ်တွေလည်း မင်းကြီးအမိန့်နဲ့ ဦးပေါင်းကျားနဲ့ မြင်းညိုရှင်ကို ဝမ်းရန် တုရင်တောင်ခြေကို ညနေပိုင်း သွားစောင့်ကြတာပေါ့။ မကြာခင်မှာပဲ ဦးပေါင်းကျားနဲ့ မြင်းညိုရှင်တို့ရဲမက်တွေ ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ဝမ်းဆီးကြတယ်တဲ့။

ဒီပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ဝမ်းလို့မရခဲ့ဘူးတဲ့။ သူက လုံတစ်ချောင်းနဲ့ လာလာသမျှတိုက်ထုတ်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဝမ်းလို့မရတော့ လက်လျှော့ပြီး နန်းတော်ပြန်ခဲ့တယ်။ ညီလာခံမှာ မင်းကြီးက အမတ်ကြီးတွေကို မေးတယ်။

ညက ဦးပေါင်းကျားနဲ့ မြင်းညိုရှင်ကို သွားဝမ်းတာ ရခဲ့ကြလားလို့ မေးတာပေါ့။ တပ်မှူးတွေကလည်း ဘယ်လိုမှ တိုက်ခိုက်၍မရပါ။ သူ့လုံချက်မထိအောင်သာ ရှောင်နေရပါသည် တု လျှောက်ကြ၏။

အင်း... ငါမအိုသေးဘူး ဟောင်မင်းတို့လို့ မင်းကြီးက သူ့တပ်မှူးတွေနဲ့ ပြူးရယ်ကြတဲ့ အမတ်ကြီးတွေကို ပြောလိုက်တယ်။ မင်းကြီးကိုင်သွားတဲ့လုံတာ အရိန္ဒမာလုံကလွဲပြီး အခြား မြစ်နိုင်စရာ မရှိတာတော့ အသေအချာပဲ။

ဒါကြောင့် မင်းကြီးရဲ့ သားဆုံးယောက်လုံး လုံနဲ့ ပတ်သက်

တဲ့အထောက်အထား၊ ဘယ်ပေစာ၊ ပုရပိုက်မှာမှ မတွေ့ရဘူး။
လုံဟာ မင်းကြီးလက်ထက်မှာပဲ အစပျောက်သွားခဲ့တယ်။

မင်းတို့ကို မဖဲဝါ ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် လုံက
ဘယ်မှာရှိမှန်သော မသိတာ။ ပုဂံက ဘုရားတစ်ဆူဆူမှာ ရှိတာ
တော့ သေချာသလောက်ပဲ။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘုရားတွေမှာ
ရှိဖို့ များတယ်။

“မဖဲဝါပြောလိုက်လို့ ပုဂံမှာ လာရှာတာမှ မဖဲဝါက
ရဲကို အကြောင်းသွားကြားလို့ ရဲတွေ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်
နဲ့ လာရှာတာ တန်းကနဲ ဝမ်းမိသွားတာပဲ...ဘိုးတော်”

“မဖဲဝါ ရဲကိုတိုင်တာလို့ တယ်သူပြောလဲ”

အချစ်ထဲရောက်တဲ့ညမှာ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်
ပြောလို့သိတဲ့ ညဆယ်တစ်နာရီလောက် အသက်သုံးဆယ်ကျော်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။

သူ့နာမည် မဝဲလို့ ပြောပြီး ပုဂံနန်ဦးဘုရားမှာ လူနှစ်
ယောက်ဌာပနာဖောက်နေတယ်လို့ သွားတိုင်တယ်တဲ့ အချိန်
မတော်ကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း လာတိုင်ကာ ရဲတ
မယုံချင်ဘူးပေါ့။ သူ့နာမည်မဖဲဝါလို့ ပြောပြီး ယုံယုံမယုံ၊ သွား

ကြည့်လိုက်ဆိုပြီး ထွက်သွားရောတဲ့။

“ရဲစခန်းက ထွက်တာနဲ့ ပျောက်သွားတာတဲ့။ အဲဒါနဲ့ မဝဲဝါ သရဲမပဲဆိုတာ ယုံသွားပြီး နန်းဦးဘုရားမှာ လာရှာတာ တွန့်တော်တို့ကို တွေ့ပါလေရောတဲ့”

“အဲဆို မင်းတို့ရဲ့အာရိန္ဒမာလုံရှာတဲ့ကိစ္စလည်း မဝဲဝါ ကြောင့် ပျက်ရောဆိုပါတော့...။

“အေးဗျာ...သချိုင်းထဲကို မသွားဖြစ်ရင် မဝဲဝါနဲ့တွေ့ မှာမတုတ်သလို ပုဂံဘုရားမှာ ဌာပနာကောက်တဲ့အချိန် မဝဲဝါ သွားပြီးတိုင်ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟ...ကောင်လေးတွေ ဒီလိုဖြစ်ကြိမ်ရမယ်လို့ မင်း တို့ဘဝလမ်းကြောင်းက စီရင်ချက်ချပြီးသား။ မင်းတို့ဒုစရိတ် အလုပ် မလုပ်ဖြစ်အောင် မဝဲဝါနဲ့ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်လို့ မင်း တို့ကံကြမ္မာမှာ ပါပြီးသား။ ရှောင်လွှဲလို့ကို မရဘူး”

“တော်ပါပြီ...လွယ်လွယ်ရမယ်ထင်လို့ အလွယ်လိုက် သိတာ။ နောင်တရလည်း နောက်ကျခဲ့ပြီ ဘိုးတော်ကြီးရာ...”

ကျော်မြင့်နှင့် ဘမုန်တို့လည်း ဘိုးတော်ထွန်းထံမှ ထပြီးထွက်သွားကြတော့သည်။ ။

ဝိညာဉ်လိပ်ဖြာ...သူခေါ်ရာ

“ဒုန်း...”

ည ဆယ့်တစ်နာရီခန့် လူတွေအားလုံးနီးပါး အိပ်ယာ
ထဲရောက်သည့်အချိန် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားနှစ်စီးခေါင်းချင်း
ဆိုင်တိုက်လိုက်သည့်အသံကြောင့် လူတွေလှုပ်လှုပ်ရှုရှုပြန်လှည့်လာ
သည်။

အချို့အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ မီးမှိတ်ထားသည့်
အိမ်များလည်း မီးများပွင့်လာသည်။

“လူတွေထိခိုက်ကုန်လား...”

“ကုန်ကားပေါ်မှာ လူသုံးယောက်ပါတယ်။ လိုက်ထရက်
ကားမှာ နှစ်ယောက် သုံးယောက်တော့ အခြေအနေမကောင်းဘူးတဲ့”

“အားလုံး မူးနေကြတာ။ ကားတောင်မရွှေ့နိုင်တော့
ဘူး။ နှစ်ယောက်သေတယ်။ တစ်ယောက်ကလည်း အခြေအနေ

ကောင်းဘူး”

“ဒါဆို... နှစ်ယောက်က တယ်လိုအခြေအနေလဲ... ထိ
ခိုက်ကြသေးလား”

“ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ပွန်းခဲ့တာလောက်ပဲ တွေ့ခဲ့တယ်။
ထိုအချိန် ရဲကားနှစ်စီး ရောက်လာသည်။ ရဲကားနှင့် မရှေးမနှောင်း
နာရေးကူညီမှုအသင်းမှ ကားတစ်စီးရောက်လာသည်။

ရဲစစ်ချက်ယူပြီး တတ်ပုံပုတ်တမ်းတင်ကြသည်။ အားလုံး
ပြီးစီးတော့ အလောင်းများ သယ်သွားရန် တာဝန်ရှိရဲတပ်ကြပ်
တစ်ယောက် ထွန်းနိုင်ကို လာပြောသည်။

ထွန်းနိုင်နှင့် လှမြင့်တို့လည်း အလောင်းများကို ကတ္တူ
အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကားပေါ်တင်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ထွန်းနိုင်တစ်ယောက်၊ လူမှုကူညီမှုအသင်းတွင် ဝင်လုပ်
နေသည်မှာ နှစ်လပြည့်တော့မည်။ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်လုပ်
အားပေးကုသိုလ်ခြစ်ကူညီခြင်းဖြစ်သည်။

တနင်္လာမှ သောကြာအထိ အစိုးရအလုပ်မှာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ပြီး စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်ကို လူမှုရေးအသင်းမှာ
ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

အလုပ်က အချိန်ပြည့် မလုပ်ရ။ နာရေးရှိလျှင် လိုက်

သယ်လိုက်ဖို့ ရသည်။ လူမမာရှိလျှင် ဆေးရုံဖို့ ပေးရသည်။

ဤအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်ခဲ့ရာ လူသေများကိုလည်း အနံ့
ကပ်ကိုင်တွယ်ရသည်။ အက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေသူများကိုလည်း
လက်အိတ်စွပ်ပြီး ကိုင်တွယ်ရသည်။

အချို့ကားတိုက်၊ ကားကြိတ်ခံရသည့်အလောင်းများ
ခန္ဓာကိုယ်က ကြေမှုန့်တတ်သလို တစ်စိလွင့်စင်ထွက်နေသည်
လည်းရှိသည်။ အိတ်ထဲ တစ်စိလို့က်ကောက်ထည့်ရသေးသည်။
သို့ကြောင့် ကြောက်စိတ်တို့ ထိုအချိန်ကစပြီး သူ့မှာ ရှိမနေ
တော့။ ခါတိုင်း သွေးမြင်ရင် နှလုံးခုန်ကာ မူးမေ့ချင်သလို ဖြစ်
တတ်သည်။

ယခုတော့ သွေးမြင်လည်း မလန့်တော့။ အရာရာကို
ရင်ဆိုင်ရဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူသည် လူမှုကူညီရေးအသင်းသားအဖြစ် မလုပ်သေး
သည့်အချိန်က သူ အိမ်ထောင်နှင့်ဖြစ်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူက ကေသွယ်၊ အသက်က နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်
ထွန်းနိုင်က နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီး နှစ်ယောက်စလုံး တက္ကသိုလ်မှ
ကျောင်းပြီးထားကာ အစိုးရအလုပ်မှာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသူ
များဖြစ်ကြသည်။

ကေသွယ်နှင့် ထွန်းနိုင်ဟို့ အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ်ပြည့်
ပြီးသော်လည်း သားသမီးမရသေး။ ကျောင်းကတည်းက ချစ်သူ
များဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းပြီး အလုပ်ရပြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်
ကြသည်။

ချစ်စခင်စ ကြင်နာစနှင့် ချစ်ခရီးပရိမ္မ မကြာသေး...
နှစ်ယောက်သား အမြဲစကားများရန်ဖြစ်ကြသည်။ ခွန်းကြီးခွန်း
ယံစကား အနိုင်ယူကြသည်။

စိတ်ဆိုးလျှင် နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ စိတ်
ကောက်ကြသည်။ ကြာတော့ ထွန်းနိုင်က အလျှော့ပေးကာ
ခန်းဖြစ်သူဟို့ ရော့သည်။ စိတ်ကောက်ပြေသွားကြသည်။

အိမ်မှာ လစ်ယားနှစ်ယောက်တည်းရှိ စားရေးသောက်
ရေးကိုယ်တိုင်ချက်စားရသည်။ အလုပ်သွားလျှင် ထမင်းချိုင့်အ
တွတ် မနက်စောစောထချက်ရသည်။

ချက်ရေးပြုတ်ရေးအားလုံး ထွန်းနိုင်က တာဝန်ယူချက်
ပြုတ်ရသည်။ ကေသွယ်က မိဘများနှင့် နေ့စဉ်ကတည်းက
တစ်ခါမှ မချက်ခဲ့ရတူသော အကြောင်းပြချက်နှင့် မီးဖိုထဲ မဝင်း

သို့ကြောင့် မိုးလင်း ငါးနာရီထကာ ထမင်းတင်းဟို့
ထွန်းနိုင်က ထချက်ပြုတ်ပေးရတော့သည်။

ရုနင်နာရီဆို ထမင်းတင်းကျက်ပြီး ထမင်းနှင့် တင်းကို ညနေအတွက်ပါ တစ်ခါတည်းချက်ရသည်။ ညနေ ရုံးကပြန်လာ သည်နှင့် အပူပြန်ပေးကာ ခူးခပ်စားကြသည်။

အိမ်ကတင်း ခံတွင်းမတွေ့သည့်အခါ အပြင်ကတင်း ဖြစ်ဖြစ် စားစရာတစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် ဝယ်လာပြီး စားကြသည်။

ပထမချစ်ခင်စလေးငါးခြောက်လအတွင်းတော့ / ထွန်း နိုင်က မပြုမငြိုး ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ ကေသွယ်က ထမင်း တင်းချက်နည်း သင်ယူရန် မကြိုးစား။ မီးဖိုထဲဝင် မဝင်၊ ကြာ တော့ ထွန်းနိုင် စိတ်မကြည်လင်တော့။

သို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ မနက်စောစောထ မချက်ဘဲ ရုနင်နာရီအထိ အိပ်သည်။ ကေသွယ်က ရုနင်နာရီထနေကျနို့ ဝန်းခြစ်သူထမှ ထွန်းနိုင်လည်း ထသည်။ ထိုနေ့အပို့ တစ်နေ့ လုံး ကောားများကြသည်။

ထမင်းအခတ်ခံသည့်နေ့တွေ ရှိလာသည်။ တွေ့သွယ်က ရုံးက ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဇွန်းတစ်လုံးနှင့် အချိန်ကုန်နေတော့ သည်။ ဖေ့ဘွတ်ကြည့်သည်။ ဂိမ်းကစားသည်။ ထွန်းနိုင်က စကားပြောရန်၊ စလိုက်လျှင် ဇွန်းထီမှ မျက်နှာမလွှဲဘဲ နားထောင် တတ်သည်။ သူ့ထီက စကားပြန်မရှိ။

သို့ကြောင့် ထွန်းနိုင်သည်။ သူပြောသည့်စကား စိတ်
ဝင်တစားနားမလောင်မှန်း သိလိုက်သည်။ အကြောင်းမရှိလျှင်
အခေါ်အပြောမလုပ်တော့ဘဲ နေလိုက်သည်။

တစ်ရက် ည မုနစ်နာရီခန့် ထွန်းနိုင် အိမ်ရှေ့မှာ
ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေသည်။

“ကိုနိုင်...ကိုနိုင် လာပါဦး”

အခန်းထဲမှ ကေသွယ်ခေါ်သံကြားလိုက်သည်။ စာ
နုပ်ချပြီး အခန်းသို့လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...သွယ်”

“အိမ်ဆွဲထဲမှာ ထားတဲ့...ဝတ္ထုတုံးတွေကော”

“လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ...”

“တင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အံ့ဆွဲထဲ ရှုပ်နေတာပဲ...လို့မှမလိုအပ်တော့ဘဲ”

“မင်္ဂလာဦးက အမှတ်တရပစ္စည်းတွေလေ...ရှင်ခေါင်း
ပေါ်တင်ထားတာလည်းမတုတ်ဘူး”

“တစ်သက်လုံး သိမ်းထားစရာမှ မလိုဘဲ...အံ့ဆွဲတွေ
ထဲ ရှုပ်နေလို့ ရှင်းထုတ်လိုက်တာ”

“ကျွန်မကို မေးဦးပေါ့”

“မေးတယ်လေ...နှစ်ခါတောင်မေးတယ်။ ကုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ပုန်းပွတ်နေတယ်။ မေးတာ...မကြားသလိုလုပ်နေလို့ စိတ်မရှည်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း အမှိုက်ခြင်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်။”

“ရှင်ကြားအောင် မပြောလို့ မကြားတာပေါ့”

“ဒီနားနဲ့ ဒီနား ဘာမကြားစရာရှိလည်း...ကိုယ်ပြောသမျှစကား တစ်ပါးမှ စိတ်ဝင်တစားနားမထောင်ဘူး”

“မထောင်ဘူး...အားအားနေ စကားမရှိစကားရှာပြီး ပြောနေတာ လိုက်နားမထောင်အားဘူး”

“နေပါဦး...ဒီပစ္စည်းတွေ ရှင်းထုတ်တယ်ဆိုတော့ ရှင်က ကျွန်မကိုပါ ရှင်းချင်ချေပြီပေါ့ တုတ်လား”

“မင်းကွာ...မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းဆိုတာ မင်္ဂလာဝတ်စုံတို့၊ မင်္ဂလာပွဲဓာတ်ပုံတို့၊ မင်္ဂလာလက်စွပ်တို့တော့ ထာဝရသိမ်းထားရမှာပေါ့။ ဘာမတုတ်တဲ့ တိုလီဆိုလီတွေကအစ သိမ်းစရာမလိုပါဘူး”

“ရှင်...ကျွန်မကို အလိုမရှိဘူးဆို၊ အပြတ်ပြောပါ။ ရှင်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်”

“တော်ကွာ...မင်းကို ငါ့ချစ်လို့ လက်ထပ်ထားတာ။ မင်းက ငါ့ချစ်သလို ငါ့အပေါ် အလေးမထားလို့ပဲ”

ထွန်းနိုင်က ထိုစကားပြောပြီး အိမ်ခန်းအပြင်ပြန်ထွက်

ခဲစဉ် နောက်မှ အသံတစ်သံက ပါလာသည်။

“တော်တော်ချစ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူ...ထွန်း”

ကံကြမ္မာသည်ကား ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။ သည်နေ့ ထွန်းနိုင် အိမ်မှာ လူတွေပြည်နေသည်။

ကေသွယ် ဆုံးပါးသွားသည်မို့ ရက်လည်တရားပွဲ ကျင်းပနေခြင်းဖြစ်သည်။ ညနေစောင်းတော့ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများ ပြန်သွားကြသည်။ ထွန်းနိုင်နှင့်အတူ ညစောင့် အိပ်ပေးရန် သူငယ်ချင်း ငါးယောက်သာ ကျန်ရှိနေသည်။

“ငါတို့ ဒီည နည်းနည်းချမယ်ကွာ...ခွင့်လွှတ်”

“အေးပါ...လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြ။ အလွန်အကျွံတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့”

“စိုးစိုးတို့၊ ယင်းမာတို့ မိုးမချုပ်ခင် လာဦးမယ်တဲ့ သူတို့ပါ အိပ်ခိုင်းရင် ကောင်းမလား”

“တော့...မှူးမှူးရှူးရှူးနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မအိပ်ခိုင်းနဲ့”

“ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလဲ။ စိုးစိုးနဲ့ လှမြင့်နဲ့က မကြာခင် ယူကြတော့မှာ။ အေးသိန်းရယ်...ယင်းမာရယ်က ချစ်သူရည်စား

တွေပဲ သူတို့နေချင်နေပစေပေါ့”

“မင်းတို့ ခေါ်ထားတာလား”

“မတုတ်ပါဘူးကွာ...စကားပြောရအောင် စကားလှည့်
လာခဲ့မယ်တဲ့။ အေးအေးရီ လိုက်မယ်ဆို ဝင်ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ပြော
သေးတယ်”

“ဟာ...အေးအေးရီကို ဝင်ခေါ်စေခဲ့ကွာ”

“သူ့လကတာ မင်းနဲ့စကားပြောတော်ရတာပေါ့...ထွန်းနိုင်
ရာ။ သူက မင်းကို အားပေးမှာ။ ဝမ်းသာ ခမ်းနည်းစကားတွေ
ပြောမှာ။ မင်းမပျင်းစေရပါဘူးကွာ”

“တော့ကောင်...လှမြင့် မဟုတ်တာ မပြောနဲ့”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ...အေးအေးရီက မင်းနဲ့ ကေသွယ်
ယူလိုက်လို့ အသည်းကွဲနေတာ။ အခု မင်း မုဆိုးလိုဖြစ်သွားပြီ
မတုတ်လား။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိလာလို့ ဝမ်းသာဝမ်း
နည်းလို့ ပြောတာ”

“မင်းတို့ကွာ...ကေသွယ်ဆုံးတာမှ တစ်ပတ်ရှိသေး
တယ်။ တွေ့ကရာလျှောက်ပြောနေတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ကေသွယ်
ရှိနေတယ်။ ကေသွယ်ကိုပဲ ငါချစ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း ချစ်တယ်။
နောက်လည်း ချစ်နေမှာပဲ”

“အတော်အပြောကောင်း...ရှိတုန်းကတော့ တစ်ခုရီ တစ်စက္ကန့်တောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မရတဲ့အကောင်။ အခုမှ သည်ပြန်နေတယ်”

“ငါက ချစ်တာ။ သူ့က ငါ့အချစ်ကို နားမလည်တာ”

ထိုအချိန် ကျောင်းနှင့် အောင်သန်းတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သည်ညအတွက် စားသောက်စရာများ သွားဝယ်ပြီး ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှော်နီယုလင်းအယ်ခွဲတယ်။ အပြည်ကတော့ စိတ် ကူးရရာဝယ်လာတယ်။ မှောင်မှလုပ်ကြမယ်”

“ခုနှစ်ခုရီလောက် စကြတာပေါ့”

ညနေ ခြောက်နာရီခန့် စိုးစိုး၊ ယင်းယား၊ အေးအေးရီ တို့သုံးယောက် ရောက်လာကြသည်။

“တာ...မလာတော့ဘူးထင်လို့။ ဒီမှာ ပိုင်းပြင်နေပြီ”

“ရတယ်လေ...ဒို့ပါဝင်ပိုင်လိုက်မယ်။ အရည်ပေးတတ် လည်း အပြည်စားပေးမယ်”

“ထွန်းနိုင် အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ဦး။ ဒီမှာ အေးအေးရီ တို့ ရောက်နေတယ်”

“တာလဲ...လွမ်းလို့ မဆွေးလို့ မကုန်သေးဘူးလား”

“နင်တို့ ကိုယ်ချင်းစာကြစမ်းပါ”

“လာ...ဒီမှာထိုင်။ တစ်ယောက်တည်း ကွေးမနေ ငေး
မနေနဲ့။”

“နင်တို့ မနက်ပြန် ချုံးပြန်တက်ကြမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ နာရေးရက်လည်တဲ့နေ့အထိပဲ ခွင့်ယူ
ထားတာ။ မနက်ပြန် အလုပ်ပြန်ဆင်းရမယ်”

“နင်ရော...ခွင့်ဘယ်ရက်အထိ ယူထားလဲ”

“ခွင့်ကုန်ပြီ။ လေးရက်ကျန်သေးတယ်”

“ငါတို့ ညနေတိုင်း လာအိပ်ပါ့မယ်။ ညစာ အရည်အ
ဖတ်လေးတွေ တာဝန်ယူပေါ့ကွာ”

“မလာပါနဲ့...မင်းတို့လာရင် ကေသွယ် မလာဘဲနေ
မှာ”

“ဘာ...မင်း ဘာပြောတယ်”

“ငါ...ကေသွယ်ကို ပြောထားတယ်။ ငါ့ကို ထားပြီး
အဝေးကို မသွားပါနဲ့လို့ မှာထားတယ်”

“ဟေ့ကောင်...သေတဲ့နောက်တဝပြာသွားပြီလေ။ သူ
သွားရမယ့်လမ်း ပြောပြောကြိုသွားပါစေ။ မင်း ခေါ်ထားရင်
သူ သွားမယ်လမ်း နှောင့်နှေးတော့မှာပေါ့”

“သု...ဘယ်မှ မသွားရဘူး။ ငါ့ဆီမှာပဲ နေရမယ်”

“တာ...ဒီကောင် ခက်နေပါပြီ”

“တုတ်တယ်...ကိုထွန်းနိုင်။ ကေသွယ်ကို ခေါ်ထားရင်
ဝိညာဉ်ပဲနေလို့ရမှာ။ ခါတိုင်းလို သက်ရှိခန္ဓာနဲ့ နေလို့မှ မရဘဲ။
သုအတွက်လည်း အကျိုးမရှိ။ ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ။
သုဆန္ဒအတိုင်း နေပါစေလား”

“အေးရီ...နင် မခံစားလို့ ဒီစကားပြောထွက်တာ”

“တေ့ကောင်...ထွန်းနိုင်။ အေးအေးရီက မင်းနဲ့ ကေ
သွယ် ညားသွားကတည်းက ခံစားတတ်လာတာ”

“အို...ကိုကျော်ဝင်းကလည်း...မတုတ်တာ”

“အကြောင်းသိတွေကို ညာမလို့လား။ ငါတို့အားလုံး
အသိဆုံးပါ...အေးအေးရီရာ”

“တေ့ကောင်တွေ တော်။ ကေသွယ်အကြောင်း ဘာမှ
မဝေဝန်နဲ့ မင်းတို့ကို ငါ ပြန်လွှတ်မှာ”

“ပြန်တော့ မလွှတ်ပါနဲ့။ မပြောတော့ပါဘူး”

သို့ဖြင့် အေးအေးရီနှင့် စိုးစိုးတို့သုံးယောက် ည ခုနစ်
နာရီခွဲခန့် ပြန်သွားကြတယ်။ အရက်ဝိုင်းလည်း စည်ကားနေပြီ။
ထွန်းနိုင်လည်း ရှောင်နေ၍မရသည့်အတွက် ဝင်သောက်နေပြီ။

ည ဆယ်နာရီခန့် နှစ်ပုလင်းတုန်သွားသည်။ တစ်ပုလင်း
မေ့ပျောက်တော့။ လှမြင်၊ အောင်သန်း၊ ကျော်စိုးတို့ ခေါင်းစိုက်ပြီး
အရက်ဝိုင်းသောမှာ ပစ်လဲနေတယ်။

ကျော်ဝင်း၊ အောင်သန်းတို့က လက်ကျန်ပြတ်နေသည်။
ထွန်းနိုင်က အိပ်ယာထဲမသွားနိုင်။ ဆက်တီခုံပေါ်မှာ အပူလွန်
ပြီး အိပ်ပျော်နေတယ်။

“အောင်သန်း...မင်းခွက် ခြတ်လိုက်။ ငါတော့ သိမ်း
ပြီ”

ကျော်ဝင်းက လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက်ရင်း...
မျက်လုံးက ထွန်းနိုင်ဆီ ရောက်သွားသည်။

“တင်...”

ထွန်းနိုင်ရင်ခွင်ကို ဦးပြီးအိပ်နေသော ကေသွယ်ကို ခြင်
လိုက်သည်။ မျက်လုံးပြူ အသံမထွက်ဘဲ လှည့်နှင့် အေးဆိန်း
ကြားထဲတိုးပင်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

အောင်သန်းက လက်ကျန်ခွက်ကို ရှင်းလိုက်ပြီး ကျော်
ဝင်းကို ကြည့်ရာ မတွေ့သည့်အတွက် ထိုင်နေရာက ဘာမှမရှင်း
လမ်းတော့ဘဲ တုံးလုံးလှဲပြီး အိပ်လိုက်သည်။

မနက် ခုနစ်နာရီအရောက် ထွန်းနိုင် လာရှိသည့်အ

တွက် အားလုံး ခိုးလာသည်။

“မင်းတို့ ဒီနေ့ ရုံးပြန်တက်ရမယ်မဟုတ်လား...အိမ်ပြန်ကြတော့။ ကိုးနာရီအထိလစ်ကြ”

ခွင့်တစ်ပတ်ယူထားတာ ပြည့်ပြီမို့ အားလုံးထကာ ပျက်နှာပင်မသစ်ဘဲ ပြန်ရန်ပြင်ကြသည်။

“ငါတို့ ရှစ်ထားတာ ရှင်းလိုက်တော့ကွာ”

“ကောင်းပေါ့...”

“ထွန်းနိုင်...ညက ဘာထူးခြားလဲ”

“မှားတယ်...အိမ်လိုက်တာ တရားထဲ”

“ကေသွယ်ကို တွေ့သေးလား”

“မှူးမှူးနဲ့ အိမ်ပျော်သွားပါတယ်ဆို”

“အေး...ကောင်းတယ်”

ကျော်ဝင်းလည်း ဘာမှဆက်မပြောဘဲ အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်သုံးစင်းနှင့် ငါးလောက်သား ပြန်သွားကြသည်။

ကျော်ဝင်းလည်း ညက ကေသွယ်ကို တွေ့သည့်အကြောင်း လမ်းမှာ ပြောပြသွားသည်။

နှစ်ရက်နေတော့ ဝနေ တနင်္ဂနွေရက်ရောက်လာသဖြင့် ရုံးပိတ်သည့်အတွက် ထွန်းနိုင်နှင့် လှမြင့်တို့နှစ်ယောက် လှူမှုတူ

ညီမူအသင်းမှာ ကုသိုလ်ဖြစ်လုပ်ကိုင်ရန် သွားရောက်စာရင်းပေး
လိုက်ကြသည်။

စနေနေ့က ပေးခဲ့သဖြင့် ထိုနေ့မှာ အိမ်ပြန်ဖြစ်တော့
ဘဲ ကားနှင့်လျှောက်လိုက်နေရသည်။ အသင်းမှာ ကားသုံးစီးရှိ
သည့်အတွက် နားချိန်မရှိ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှမလုပ်ရဲသေး။ ဘေးမှ
လေ့လာရုံ၊ အကူအညီပေးရုံသာ လိုက်စေသည်။ နောက်အပတ်
မှစပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်တု ဆိုသည်။

ကားတစ်စီးကို လူလေးယောက် တာဝန်ချထားသည်တု
သိရသည်။ အစပိုင်းတော့ လူသေများ။ သွေးထွက်သံယိုများကို
ရင်မဆိုင်ဝံ့။

ကေသွယ်နှင့် အနီးကပ်နေချင်သည်ဆိုလျှင် သရဲတစ္ဆေ
ဝိညာဉ်တို့ကို ကြောက်နေ၍ မဖြစ်။ မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးပြီး
လုပ်ကိုင်ကြည့်ရာ အထစ်အငဲ့မရှိ...အဆင်ပြေခဲ့သည်။

ကားနှင့် ဆိုင်ကယ် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်မိပြီး နောက်
ဘီးနှင့် နင်းမိ၍ သေသွားသည် အလောင်းကို တစ်စမကျန်
ကောက်ထည့်ကာ ရေခဲတိုက်သို့ ဝိုပေးခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့မှာပဲ...လှမြင့်နှင့် ထွန်းနိုင်တို့ လုပ်အားပေးထွက်

နေဝှံ အေးသိန်းတို့ခြံထဲမှာ ကျော်ဝင်းအောင် သန်းကျော်စိုးတို့
ရောက်နေကြသည်။

ကျော်ဝင်းက ထွန်းနိုင်အိမ်မှာ ကေသွယ် တကယ်ရောက်
နေသည်ဟု အပိုင်အမာပြောဆိုနေသည်။

“ညကျရင် အရက်ပုလင်းဝယ်သွားပြီး ထွန်းနိုင်တို့အိမ်
သွားအိပ်ကြမယ်။ ထူးခြားရင် ဗုန်းကင်မရာနဲ့ ရိုက်ထားမယ်”

“တုတ်တယ်...ကေသွယ် ရှိမရှိ ညအိပ်ပြီး လေ့လာ
စုံစမ်းရမယ်။ မင်းတို့သရဲကြောက်လား”

“သရဲတော့ ကြောက်တာပေါ့။ ကေသွယ်ကတော့ တို့
တို့ ပြောက်လွန်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ တို့က လူများတာပဲ”

“အကြောင်း မသေချာသေးဘဲ ထွန်းနိုင်ကို မပြောနဲ့”

“တုတ်တယ်...သူက တကယ်ရှိစေချင်တာ။ သူ မမြင်
ရဘဲ ငါတို့မြင်ရတယ်ဆိုရင် ယုံမှာမတုတ်ဘူး”

“တော့...ဝင်းရွှေကို သိလား”

“အေး...သိတယ်။ ကောင်းသန့် သူငယ်ချင်း မတုတ်
လား...ငါနဲ့လည်း အခေါ်အပြောရှိတယ်။ ဝင်းရွှေ ဘာကိစ္စလဲ”

“သူ ကားတိုက်မိလို့ ဆေးရုံတက်ရတယ်မတုတ်လား”

“တုတ်တယ်...ဆေးရုံကဆင်းပြီး ကြောင်သလိုမြင်သွား

တယ်လို့တောင် ပြောနေကြတယ်”

“ကြောင်တာမတုတ်ဘူးကွ။ သူ့ဦးနှောက်ကို ထိခိုက် သွားပြီး မင်းတို့ငါတို့ မမြင်ရတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေကို မြင်ရတယ်” လို့ပြောသံကြားတယ်။

“အောင်သန်း မင်းသူငယ်ချင်း ဝင်းရွှေကို ထွန်းနိုင်တဲ့ အိမ် တစ်ညအိပ်လောက် ခေါ်ပါလား”

“ဒီကောင်...ထွန်းနိုင်နဲ့ပါ သိတယ်။ နာရေးရက်လည် တုန်းကတောင် လာသေးတယ်”

“ဒီဆို ကောင်းတာပေါ့။ တောသွယ်ရှိ မရှိ ဒီကောင်ကို ကြည့်ခိုင်းရမယ်”

“ဒီဆို ဒီည တို့သွားအိပ်ရင် ရအောင်ခေါ်သွားမယ်” ညက ရောက်၍ ထွန်းနိုင်အိမ်သို့ သွားကြတော့ ဝင်း ရွှေပါမလား။ ဝင်းရွှေ ရုံးပိတ်ရက် နယ်ကို ခဏသွားသည်တု သိရသည်။

ထိုည...သတိထားစောင့်ကြည့်တော့ မည်သည့်ထူးခြား မှုမှ မတွေ့ကြုံကြရ။ အားလုံးက ကျော်ဝင်း မှူးပြီး မြင်ချင်ရာ လျှောက်မြင်ပြီး ပြောတာတု ဆိုကြတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ထွန်းနိုင်အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ အသင်းက

အကြောင်းထူးလျှင် ဇုန်းဆက်အကြောင်းကြားမည်ဟု ဆိုသည်
အတွက် အိမ်မှာ အသင့်ရှိနေသည်။

ဇုန်းဆက်အကြောင်းကြားလျှင် သူ့မှာ ဆိုင်ကယ်ရှိသည့်
အတွက် ဆယ်မိနစ်အတွင်း အသင်းရုံးကို ရောက်သည်။

နေ့ဆယ့်တစ်နာရီခန့် အေးအေးရီနှင့် ယင်းမာတို့ ထွန်း
နိုင်အိမ်သို့ ရောက်သည်။

အိမ်တံခါးပိတ်ထားသည်။ ပည့်ယူမှမရှိ။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်စဉ် တံခါးပွင့်သွားသည်။

“ဟင်...တံခါးပိတ်ဘဲ ဘယ်ထွက်သွားလဲ”

“ငါ အိမ်က ဇုန်းဆက်ပြီးမှလာတာ။ သူ ဒီနေ့ ဘယ်
သွားစရာမရှိဘူးလို့ ပြောလို့ အုန်းထမင်းချွတ်စားတာနဲ့ လာ
ခဲ့ပေးတာ”

“အရေးကိစ္စ ချက်ချင်းပေါ်လာလို့ ထသွားတာဖြစ်မယ်။
တံခါးတောင် မပိတ်ခဲ့ဘူး”

“တို့နား သည်နား တစ်ခုခုသွားဝယ်တာများလား”

“လာ...အိမ်ထဲဝင်စို့။ ချိုင့်တွေလှယ်ပြီး ထည့်လိုက်
မယ်။ နာရီဝက်လောက်ထိုင်စောင့်မယ်။ မလာရင် ပြန်ကြမယ်”

ယင်းဟာနှင့် အေးအေးရီတို့လည်း မီးဖိုခန်းထဲဝင်၍ အုန်း

ထမ်းနှင့် ကြက်သားတင်းကို လှယ်ပြီး ထည့်လိုက်သည်။

ယင်းမာတစ်ယောက်တည်း ပန်းကန်များအတွင်း လဲလှယ်ထည့်နေစဉ် အေးအေးရီက အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းထဲအရောက် အိပ်ခန်းလိုက်ကာစ လှုပ်သွားသည့်အတွက် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် အိပ်ခန်းဝမှာ ရပ်နေသော ကေသွယ်ကို တွေ့လိုက်သည်။

မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး သွေးသံရဲရဲနှင့် လက်တစ်ဖက်ကလည်း အဆစ်ပျက်ကာ တွဲလောင်းကျနေသည့် ဆံပင်တွေက ဖားလျားကျနေကာ မျက်နှာတစ်ဝက်ခန့် ပုံးအုပ်နေသည်။

“ယင်းမာရေ...သရဲ...သရဲ”

“တင်...ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ...ကေသွယ်...ကေသွယ်”

ဝီးဖိုခန်းထဲမှ ယင်းမာပြေးထွက်လာသည်။

“ဘယ်မှာလဲ...ကေသွယ်”

“နင်လည်း လာရော ပျောက်သွားတာပဲ။ မျက်နှာ

တစ်ခြမ်းလုံး စုတ်ပြတ်သတ်နေတယ်။ အဲဒီဘက်က မျက်လုံးကြီး

က အပြင်ကိုထွက်ကျတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ လက်ကြီးကလည်း
တွဲလောင်းကြီး”

“ငါ...မတွေ့လိုက်ဘူး။ ငါ့ဘာ မြင်ရရင် လိပ်ပြာလွင့်
သွားမလားပဲ”

“လာ...အိမ်ရှေ့ကို။ အိမ်ထဲမှာ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ
လည်း မသိမ်းရသေးဘူး”

“ငါတို့ အောင်သန်းတို့ လူစုတို့ ဝုန်းဆက်ခေါ်လိုက်
မယ်။ သူတို့လာမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကြမယ်”

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြတော့ အေးသိန်းနှင့် ကျော်ဝင်းတို့
ရောက်လာသည်။

“အောင်သန်းတို့ နောက်ကလိုက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဘာကိစ္စထူးလို့လဲ ဖွန်းနိုင် ရှိလား”

“မရှိဘူး...အေးအေးရီ သရဲအခြောက်ခံရလို့ ခေါ်လိုက်
တာ”

“နေ့မင်းကြီး ဘယ်နားက ခြောက်တာလဲ”

“လာ...အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်။ အထဲရောက်မှ ခြောက်တဲ့
နေရာ ပြမယ်”

သူတို့လေးယောက် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“အဲသည်အိမ်ခန်းမှာ ရပ်ပြီး ငါတို့ ခြောက်တာ”

“ကေသွယ်လား...”

“ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်နဲ့ အဝတ်အစားကတော့ ကေသွယ်မှ ကေသွယ်ပါ။ သူ့ရှင်က ကြောက်စရာကြီး။ သွေးဆံ့ရဲရဲနဲ့...”

“အဲဒါ နှင့်ကိုမကျေနပ်လို့ ကြောက်စရာပုံစံနဲ့ ပြတာပဲ။ ဟိုတစ်ညက ထွန်းနိုင်နားမှာ ငါတွေတဲ့ ကေသွယ်က အရင်ရှင်အတိုင်းပဲ”

“လာ... အိမ်ထဲမှာ အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သားပန်းကပ်တွေ မသိမ်းဆည်းရသေးဘူး”

“အံ့မယ်... ဘယ်အိမ်ကချက်တာလဲ”

“အေးအေးရီတို့အိမ်က ချက်တာ။ ထွန်းနိုင်အတွက် လာဖို့ပေးဟာ”

“ယင်းမာတို့အိမ်ကလားလို့... ဟုတ်ရင် ငါက စိတ်ကောက်ပစ်တော့မှာ”

“မင်း ထက်ကြီးကျွန်မာ ယင်းမာက သိပါတယ် အေးသိန်းရာ။ မင်းစားချင်တယ်ဆို ယင်းမာက အန်တောင်တွေချင်တာ”

“ဝေ့... ထို့... ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာ”

“တင်...ကြက်သားတောင်းတွေ မရှိတော့ဘူး”

“အုန်းထပင်းတော့ မစားဘဲ ကြက်သားတောင်းတွေ တစ်ဝတ်မှ မကျွန်တော့ဘူး။ အတုံးကြီး သုံးတုံးထည့်လာခဲ့တာ”

“ပန်းကန်ထဲ မထည့်ရသေးလို့ များလား”

“နင့်မျက်လုံး မပြင်ဘူးလား။ ဒီပန်းကန်ထဲမှာ တင်းရည်တွေ ပေကျဲနေတာ”

“စားပါစေ။ သူ့လည်း သေပြီမှ မစားရတာ ထာနေရောပေါ့”

“လမင်းပန်းကန်ကို သိမ်းထားလိုက်။ ဝံ့ပြာရည်ကြော်နဲ့ စားရင် စားလို့ရပါတယ်”

“ကဲ...လာ ခြံထဲထွက်ပြီး စကားထိုင်ပြောကြမယ်။ လွန်းနိုင်ဆီ ဝုန်းဆက်ကြည့်မယ်။ ကြာမယ်ဆို မြန်ကြတာပေါ့”

ထိုစဉ် အောင်သန်းနှင့် ကျော်ဝင်းတို့ ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာသည်။

“ဘယ်သူ့ ကားလဲ...”

“ဦးအစ်ကို အိမ်လည်လာတုန်း 'သူ့ကားကို ဆွဲခဲ့တာ’

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“အေးအေးရီနဲ့ ယင်းမာ သရဲအမြောက်ခံရလို့တဲ့”

“တုတ်လို့လား...ဒီအချိန်ကြီး”

“အိမ်ပေါ်က သူတို့အိမ်ခန်းအဝမှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစုတ် ပြတ်သတ်ပြီး သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ ငါ့မြင်လိုက်တာ”

“အဲဒါဆို...ကေသွယ် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး ကေသွယ် က ကားလမ်းပေါ် ‘၁၀’ပေလောက် ဝှက်ဆွဲသွားတာ စုတ်ပြတ် ကုန်မှာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ ထွန်းနိုင်နဲ့ လှမြင်တို့ ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“လူစုံတက်ရုံပါလား...”

“နင်တို့ အိမ်မှာရှိတယ်ဆိုလို့ ငါနဲ့ အေးအေးရီ လာ ခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ တံခါးဖွင့်ရက်ကြီးနဲ့ လူမရှိဘူး”

“အရေးပေါ် လှမ်းခေါ်တာနဲ့ အချိန်မီအောင်ထွက်သွား တာ။ လမ်းရောက်မှ တံခါးမပိတ်ရသေးတာ သိလိုက်တယ်။ နင်တို့လာမှာ သိလို့ ငါ အိမ်ကို စိတ်မပူတော့တာ”

“နင့်အိမ်မှာ သာခဲ့ပြီတယ်”

“ကေသွယ်...ပြန်ရောက်နေတာဖြစ်မယ်”

“မတုတ်က တုတ်က လာပြောနေတယ်”

“တုတ်တယ်...တွန်းနိုင်၊ ငါနဲ့ အေးအေးရီ အုန်းထမင်း
လာပို့ပြီး ငါထမင်းစားခန်းထဲမှာ အုန်းထမင်းလှယ်ထည့်နေတုန်း
အေးအေးရီကို နှင့်အိပ်ခန်းဝက မျက်နှာတစ်ခြမ်းသွေးအလိမ်း
လိမ်းနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရုပ်ပြနေတာမြင်လိုက်လို့ သူ လန့်
အော်ပါလေရော...”

“ငါ လှည့်ကြည့်တော့ မတွေ့တော့ဘူး။ တို့ကြောက်
တာနဲ့ အေးသိန်းတို့ ကျော်ဝင်းတို့ လေးယောက်စလုံး လှမ်း
ခေါ်လိုက်တာ။ လျှပ်ဝင်းနဲ့ အေးသိန်း အရင်ရောက်လာတယ်”

“ငါ့ရယ်၊ အေးအေးရီရယ် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာ
တော့ စားပွဲပေါ်က ကြက်သားတင်းတွေ တစ်တုံးမှမရှိတော့ဘူး”

“မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်အလစ်မှာ စား
လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟ...ဒီကောင်...တယ်လက်ပေါက်ကပ်တာပဲ”

“ဘယ်သူမှ ဝင်မစားဘူး”

“ငါ့ရယ်၊ အေးအေးရီရယ် ထမင်းစားခန်းထဲ အုန်းထမင်း
လှယ်ထည့်နေတုန်း သရဲမတို မြင်လို့ ပန်းကန်တွေ ဒီအတိုင်း
ထားပြီး အိပ်ရှေ့ထွက်ပြေးတာ။ အိမ်ခြံထဲဆင်းနေပြီး အောင်
သန်းတို့လူစုကို ဗုန်းဆက်ခေါ်တာ။ ကျော်ဝင်းနဲ့ အေးသိန်း

အရင်ရောက်လာတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ငါ့ရယ် အေးအေးဒီရယ် ဝန်းကန်
တွေ သွားသိမ်းမယ်ဆိုပြီး ဝင်လာတာ။ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်
တော့ တင်းတွေပြောင်နေပြီ”

“ခုင်အိမ်မှာ ကြောင်လည်း မရှိဘူး။ ခွေးလည်း မရှိ
ဘူးဆိုလား”

“ခွေးကြောင်မရှိလည်း ကြွတ်တော့ ရှိနိုင်တာပဲ”

“အေးပါ...မင်းက ကြည့်သေးတော့ လက်မခံချင်ဘူး
ပေါ့”

“မင်း...အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေတဲ့လူတွေကို တားနဲ့
တပ်ပြီး အအေးတိုက်ပို့တာ ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီလိုလုပ်ရင်း သူတို့
ပစ္စည်းအမှတ်တရ တစ်ခုခု မင်းအိမ်ကို ယူခဲ့သေးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“မင်းယူခဲ့မိရင် သူတို့က မင်းနောက်ပါလာတတ်တယ်”

“မဆိုင်တာ လျှောက်ပြောပြန်ပြီ”

“မင်းအိမ်မှာ သဲရဲရောက်လာတာ။ ဖြစ်နိုင်ချေမရှိတော့
မိလို့ မေးတာ။ အချို့က သူတို့ပစ္စည်းကို မသေခင် စွဲစွဲလန်း
လန်းဖို့တတ်ကြသလို သေပြီးတာတောင် အဲဒီပစ္စည်းမှာ အစွဲ

အလန်းပြစ်သွားရင် ဝစ္စည်းနား တာဝဲလည်ရှိနေတတ်တာ”

“ငါ့ကာမှ မယူခဲ့ပါဘူး”

“အဲလို...မင်းအိမ်က သရဲက တေသွယ်ပဲပြင်မယ်”

“ဟေ့ကောင်...ငါ ထိုးမိတော့မယ်”

“မင်း...တေသွယ်ဖို့ သင်္ကြိုက်တော့ မင်းကို မခွဲဖို့၊

မင်းဆီပြန်ခဲ့လို့ ခေါ်မိသေးလား”

ထွန်းနိုင် ပျက်နှာတွေသွားသည်။

“မင်း ...မိသေးတယ်မတုတ်လား...သေသေချာချာ

စဉ်းစား”

“အေး...ငါ အရက်မူးမူးနဲ့ ငါမင်းတို့ မခွဲနိုင်ဘူး။ တစ်
ယောက်တည်းပထားခဲ့ပါနဲ့လို့ ပြောမိတာတော့ မှတ်မိတယ်”

“အေး...အဲကြောင့် မင်းဆီ ရောက်နေတာ”

“လူသေသွားရင် သူနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့မိသားစုတိုင်း ထားခဲ့
ပြီလား။ မင်းမရှိရင် မနေတတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုပြောပုံကြတာပဲ။
ဘယ်သူမှ ပြန်မနေပါဘူးကွာ”

“တူတိုင်းလူတိုင်း ဝိညာဉ်တိုင်း မတူကြဘူး။ လာချင်
ရင် လာမှာပေါ့။ စောင့်ကြည့်ပြီးပေါ့ကွာ...”

ထို့နောက် သူငယ်ချင်းများ ထွန်းနိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး

ပြန်သွားကြသည်။ ထွန်းနိုင်လည်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး ရေချိုး
သန့်စင်ကာ အဝတ်အစားလဲ...ညှော်ခန်းထဲထိုင်နေလိုက်သည်။

“ရွှစ်...”

စားပွဲပေါ်က စာရွက်လေးတစ်ရွက် လေမတိုက်မီ
ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်။

“တင်...”

“ကေသွယ်...ကေသွယ်ရှိနေလား။ ရှိရင် ကိုယ်မြင်
အောင် ပြပါလား။ ကိုယ် ကေသွယ်ကို မှု့လို့မရဘူး။ ကိုယ်
မြင်အောင်ပြပါ”

သူ့မျက်စေ့အောက်မှာတင် အခန်းဝလိုက်ကာ လှုပ်သွား
ပြန်သည်။ ကေသွယ်ရှိနေမှန်း သိသလိုဖြစ်လာသည်။ ဒါပေမဲ့
အမြင်ပြပါဆို မြင်အောင်မပြ။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်၍ အရက်ပုလင်း
လက်ကျန်ကို ထုတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာသည်။

ဝန်ခွက်ပင် မယူတော့ဘဲ နည်းနည်းချင်းမော့သောက်
နေသည်။

သုံးလေးစုံမော့သောက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ မျက်
လုံးမှိတ်ကာ ဆက်တီနောက်ကျောပိုပြီး မှိန်းနေလိုက်သည်။

“ခွမ်း...”

“တင်...”

စားပွဲပေါ်မှ အရက်ပုလင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျပြီး ထက်
ခိုင်းကွဲကာ အရည်များ စီးထွက်သွားသည်။

သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည်။ အရက်
ပုလင်းကို လုံးဝတိုက်မိစရာ မရှိ။ ယခု ပုလင်းထဲ တစ်ဝက်ခန့်ပ
ရှိသည့်အရက်များ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျပြန်သွားသည်။

“သွယ်...သွယ်...ရှိနေလား။ အရက်မသောက်စေချင်
ရင် လူကို မြင်အောင်ပြုလေ။ သွယ်ကိုမြင်ရင် ကိုယ်အရက်
မသောက်တော့ဘူး”

ပူးပူးနှင့် အော်တစ်နေသော်လည်း ဧကသွယ်၏ အရိပ်
အယောင်ကို ထွန်းနိုင် မမြင်ရ။

ထွန်းနိုင်လည်း ဘာမှမစားမသောက်ဘဲ ယက်တီပေါ်
မှာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ရုံးတက်ရက်မှာ နေ့တစ်ဝက်ဆင်းပြီး အရက်ဆိုင်မှာ
ဝင်သောက်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒေါက်...ဒေါက်...

တံခါးမပိတ်ထားသည့်အတွက် သုံးချက်ပြောက်ခေါက်
မည်အပြု တံခါးပွင့်သွားသည်။

“တင်...နင်...ထွန်းနိုင်မိန်းမ တောသွယ်မတုတ်လား”

“တုတ်တယ်...”

“နင်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်ပိုင်း ထွန်းနိုင်နဲ့
သုံးလေးခါဆိုတယ်။ နင်နဲ့မဆိုလိုက်ရဘူး။ ငါ နင်နာရေးတုန်း
က လာသေးတယ်။ နင်တို့ မတွေ့ပါလား”

“ငါ...ရှိပါတယ်။ လှူရှင်လို့ လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားနေ
တာ”

“ထွန်းနိုင် ငါ့ကို မှာတယ်လို့ အောင်သန်း ဇနီးလှမ်း
ဆက်လို့လာတာ။ အောင်သန်းဆီ လှည့်ဝင်တော့ ရုံးသွားတယ်
တဲ့။ ဇနီးဆက်ကြည့်တော့ ထွန်းနိုင်တို့ အိမ်ကစောင့် ရုံးကပြန်
ရင် လှည့်ဝင်လာမယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာ”

“အဲနဲ့ နင်ရှိနေပယ်ဆိုတာ ထွန်းနိုင် သိလား”

“သိအောင်တော့ ငါ့ကြိုးစားနေတာပဲ။ သူ ငါ့ကိုမြင်မှာ
မတုတ်ဘူး။ မသေခင်က ငါ တျိန်စာဆိုခဲ့တယ်။ ဒီဟစ်သက်
နင် ငါ့ကို မမြင်မတွေ့စေရဘူး။ ငါသေတောင် နင်ကိုငါ မကျေဘူး”

လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ငါ့စကားတွေက အခု ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လို့ မရအောင်ဖြစ်နေတယ်”

“အေး...နှင်ပြောချင်တာရှိရင် ငါလာတဲ့အခါ ပြောလေ။ ငါ ထွန်းနိုင်ကို ပြောပြမယ်။ သူ့ယုံတယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ငါ့နာမည် ဝင်းရွှေ မှတ်ထားဦး”

“နှင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေကွဲကွဲရတာလဲ”

“ငါတို့ ဆိုင်ကယ်စီးလာရင်း စကားများလာကြတာ။ တစ်လမ်းလုံး ငါက နည်းနည်းလွန်သွားတယ်။ နောက်က စီးလာရင်း သူ့ကျောကို လက်သီးနဲ့ထု၊ ပါးစပ်က အနိုင်ယူပြီး ပြော။ ရှင်နဲ့ မဝေင်းဘူးတို့၊ ရှင်ကို မမြင်ချင်ဘူးတို့၊ ဒီတစ်သက် သေတာတောင် ရှင်ကျပ်မျက်နှာကို မမြင်ရေတူးဟို့ ပြောလာတာ...”

“လမ်းလေးစွဆုံလည်း ရောက်ရော တစ်ဖက်က ဝင်လာတဲ့ကားနဲ့ တိုက်မယ်အလုပ် သူက ဆိုင်ကယ်ကို ဆွဲကွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ နောက်က ကျောကုန်းကို ထုရိုက်ရန် ကွေ့နေတဲ့အချိန်၊ ဘာမှ ကိုင်ထားတာ မဟုတ်တော့ ဆိုင်ကယ်အကွေ့မှာ လမ်းပေါ်ကို အချိန်နဲ့ လွင့်သွားတာပဲ။ ဖောင့်ပိတ်တဲ့

ဒဏ်ရာ၊ လမ်းပျက်နာပြင်နဲ့ ပွတ်တိုက်ဆွဲတဲ့ ဒဏ်ရာ မခံမရပ်
နိုင်ဖြစ်ပြီး ငါ သေသွားတာပဲ”

“ငါ သေသွားတော့ ကျုပ်ပျက်နာကို မမြင်စေရဘူးတို့၊
စိတ်ထဲက အမုန်းစကားကြောင့် အခု ငါ့ဝိညာဉ်ကို မြင်စေချင်
ပေမယ့် သူ မမြင်နိုင်တော့ဘူး”

“အေး...စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နှင်ပြောချင်တာ ငါပြော
ပေးပေါ့မယ်။ ငါတော့ ခဏခဏတော့ မလာနိုင်ဘူး။ နှင် သူ့အ
နားမှာ ရှိတာ သိရင် သူ ကျေနပ်မယ်ထင်တာပဲ”

“သူ နိုးလာရင်...ငါပြောပြလိုက်မယ် တုတ်လား”

“နှင်ပြောပြမှ ငါ ရှိတာ သူ့သိမှာ။ နှင်လာတာ ငါတို့
အတွက် လမ်းပွင့်သွားတာပေါ့”

“ငါလည်း ကားတိုက်ခိုပြီး သေသွားတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ
ကို မြင်မြင်နေရတယ်။ အခုလို စကားပြောလို့လည်း ရတယ်။
ခက်တာက တစ်ခါတစ်ခါ အမြင်တွေ ဝေဝါးသွားတတ်တယ်။
အဲဒီအချိန်ဆို ခေါင်းတအားကိုက်လာတတ်တယ်”

“ရိုးရိုးပျားနာပြီး သေတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ငါလိုက်ကြည့်
တယ်။ တစ်ခါမှ မမြင်ရဘူး။ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါတို့ကို မြင်ရတာလဲ...”

“ငါလည်း ကားတိုက်မိလိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံရောက်သွား
တယ်။ ခေါင်းကို ထိခိုက်မိပြီး မသေဘဲ ဆေးရုံက ဆင်းတော့
ပြီးနောက်အခန်းတစ်ခု ရှေ့ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဆရာဝန်တွေက အတိတ်မေ့ရင်မေ့၊ မမေ့ရင် ရှားချင်
သူသွားနိုင်တယ်လို့ အဖေ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ထင်သလို
မလည်း မရှား။ အတိတ်လည်း မမေ့ဘဲ တစ္ဆေပိညာဉ်တွေ မြင်
မြင်နေရတယ်။ အသံတွေ ကြားနေရတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ...”

“မိုးတွင်းက ဖြစ်တာဆိုတော့ ရှစ်လလောက်ရှိပြီ”
ထိုအချိန် အိပ်ပျော်နေသည့် ထွန်းနိုင် မျက်လုံးပွင့်လာ
သည်။

“တာ...ဝင်းရွှေ ရောက်နေတာပါလား။ မင်း ဘယ်သူ
စကားပြောနေတာလဲ...”

“မပြောပါဘူး...”

“ငါ...မင်းစကား ပြောသံကြားလို့ နိုးလာတာ။ မိုးတွင်း
ဆိုလား...ရှစ်လဆိုလား...အသေအချာကြားလိုက်တယ်”

“အသေအချာလည်း ပြောသေးတယ်...ဆိုလားက ငါ
နေတယ်”

“ကဲ...ထက္ကာ။ အောင်သန်း၊ ဝုန်းဆတ်ခေါ်လို့၊ ငါ
ခွဲတာ။ သူ့က အလုပ်သွားတယ်။ မင်းအိမ်ကစောင့်ခိုင်းပြီး ငါ
အပြန်လှည့်ဝင်လာခဲ့မယ်ဆိုလို့ ဝင်ခဲ့တာ။ အိမ်တံခါးက ပွင့်
တယ်”

“တုတ်လို့လား...ငါ ဧခုထားတာ”

“ဂျက်မထိုးထားရင် လေဆောင့်တိုက်တာနဲ့ ပွင့်မှာ
ကဲ...ငါ...မင်းကို ပြောပြစရာရှိတယ်”

“အေး...ပြော ငါနားထောင်နေတယ်”

“မင်း...မိန်းမ ကေသွယ် ဒီအိမ်မှာ ရှိတယ်။ မင်း
လား...”

“မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ...”

“ငါ ဆေးရုံကဆင်းပြီး တစ္ဆေသရဲမြင်နိုင်တဲ့အကြောင်း
မင်းသိထားလား...”

“မင်း ရှု့ကြောင်မှူးကြောင်နဲ့ လျှောက်ပြောနေတယ်
တော့ သိထားတယ်။ သရဲမြင်တဲ့အကြောင်းတော့ ငါ မသိဘူး”

“အေး...မင်း မသိလည်း အခု သိပြီပေါ့။ ငါ မင်းမိန်းမ
ကေသွယ်ကို မြင်ရတယ်။ အခု မင်းဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်”

“မမြင်နိုင်ဘူး...”

“တုတ်တယ်...တိုင်နေတယ်”

“ငါ့ကို ဦးနှောက်လာစားမနေနဲ့...ဝင်းရွှေ။ မင်းတောင် မြင်ရတယ်ဆိုရင် ငါလည်းမြင်ရမှာပေါ့”

“မင်း...မြင်ရမှာမတုတ်ဘူး။ မင်းအသံ ကြားရောင်ရင် သူတစ်ယောက်လုပ်ပြလို့ရတယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်အသံနဲ့ ရုပ်ကိုတော့ မြင်ရကြားရမှာမတုတ်ဘူး”

“သူက ပြောတယ်။ မင်း ခံစားနေရတာ သိတယ်တဲ့။ သူ မသေခင်တုန်းကလို အမုန်းနဲ့ လမ်းခွဲခိုင်းအောင် ကြိုးစား ပါတဲ့။ သူ မင်းကို ရင်ထဲတပယ်တဲ စကားအစိုင်ယူပြောခဲ့တာတဲ့”

“မပြစ်နိုင်ဘူး...သူပြောတာ မပြစ်နိုင်ဘူး”

“နားထောင်ဦး...တော့ကောင်။ မင်းတို့ခွဲစွာပါနိုး ရန် ဖြစ်တော့ သူ့ကို ကွာရှောင်တယ်ပေါ့။ ကွာရှောင်မှတော့ ဒီတစ်သက် သူ့မျက်နှာကို မမြင်စေရဘူး။ သူ့သေသွားရင်တောင် မမြင်စေရ ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီးချင်း ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်မတုတ် လား...”

“သူ့ရဲ့ တျိုန်စာဆန်ဆန်စကားတွေကြောင့် မင်းကို မြင် စေချင်ပေမယ့် မင်း မမြင်ရတာတဲ့”

“တော့ကောင်...ငါ့ကို လာမပတ်နဲ့။ ရက်လည်တဲ့ည

က တိုကောင်တွေနဲ့ ငါ့အတူတူပူးပြီး ငါ လျှောက်ပြောမိတဲ့ စကားတွေ၊ တိုကောင်တွေ ပြောပြလိုက်တယ်မတုတ်လား။ မင်း ငါ့ကို နှစ်သိပ်ချင်ရင် အပြားနည်းနဲ့ နှစ်သိပ်ပါကွာ...ငါ မယုံဘူးလုံးဝမယုံဘူး”

“ဒီအိမ်မှာ တိုကောင်တွေက သရဲရောက်နေတယ်လို့ ပြောတာ ငါ လက်ခံတယ်။ ငါ အခု လူမှုကယ်ဆယ်ရေးမှာ လုပ်အားပေးဝင်လုပ်နေတယ်။ အသေဆိုးတဲ့ မသာတွေကိုလည်း လမ်းပေါ်က ကောက်ပြီး ရေခဲတိုက်သွားဖို့ရတယ်”

“အဲဒီထဲက မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဝိညာဉ်တစ္ဆေကောင်တွေ ငါ့နောက်ပါချင်လည်း ပါလာမှာပဲ။ ကေသွယ်တော့ မြစ်ဖိုင်းဘူး။ ကေသွယ်ဆိုရင် ကြောက်စရာ တစ္ဆေအသွင်နဲ့တော့ သူတို့ကို ပြောမတုတ်ဘူး”

“မင်းကို ကေသွယ်က ပြောခိုင်းနေတယ်။ ကြောက်စရာအသွင်ပြရတာက တို အေးအေးရီကို အမြင်တပ်လို့တဲ့ ကျော်ဝင်းကို ပြတုန်းက ရိုးရိုးသူပုံပဲတဲ့”

“မယုံဘူးကွာ...ငါ ရေချိုးဦးမယ်။ မင်းထိုင်ဦး။ ငါ ခိုက်လည်း မပြည့်ရသေးဘူး”

“ရေချိုးလိုက် ပြီးရင် အပြင်ထွက်ကြမယ်”

“တာ...ကေ့ကောင်။ ပုလင်းကွဲတွေ နင်းပိမယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

“မနော့က ကျွန်မ ခွဲလိုက်တာ...မသောက်စေချင်လို့”

“ကေသွယ်က မင်းကို အရက်မသောက်စေချင်လို့ ခွဲလိုက်တာတဲ့။ ငါ ပုလင်းကွဲတွေ သိမ်းပေးမယ်”

“ငါပြောပါပကော...သရဲတစ်ကောင် ရှိနေပါတယ်ဆိုတာ။ ကေသွယ်လို့ လာမပြောနဲ့။ မသိမ်းနဲ့ အဲဒီအတိုင်း ထားလိုက်”

ထွန်းနိုင်က ရေချိုးရန် ထမင်းစားခန်းသက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဝင်းရွှေက ပုလင်းကွဲများ သိမ်းပေးလိုက်သည်။

“သူက ကေသွယ်ရဲ့ ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို မမြင်ရလို့ လက်ခံချင်ပေမယ့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ငြင်းနေတာ။ မြင်အောင်ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါလား...”

“ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားပြီပြီ”

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ထွန်းနိုင်နှင့် ဝင်းရွှေတို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ညနေ ငါးနာရီခန့် ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်းရွှေနှင့် ထွန်းနိုင်တို့ ဆိုင်ပြီး စကားပြောနေစဉ် လှပြင်း ကျော်ဝင်း၊ အေးသိန်း၊ အောင်

သန်းတို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျော်စိုး ပါမလာ။ အိမ်ရှေ့တံငါးတွင်ထားသဖြင့် လေး
ယောက်သာ။ အိမ်ထဲဝင်လာရင်း မျက်လုံးအပြူအသားနှင့် ရုပ်နေ
ကြသည်။

“တေ့ကောင်တွေ လာကြကွာ...”

“ထွန်း...ထွန်းနိုင်၊ မင်း...မင်းဘေးမှာ ကေသွယ်
ထိုင်...ထိုင်နေတယ်”

“ဘာ...မတုတ်တာ”

“တုတ်တယ်...”

“ငါလည်း...တွေ့တယ်”

“အပြူရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ သူဆုံးတဲ့နေ့ကဝတ်တဲ့ ဝတ်
စုံပဲ”

“မင်းတို့က မြစ်ပြုံး၊ ငါက ဘာလို့မမြင်ရတာလဲ”

“ငါ ပြောနေတာ...ကေသွယ်အနီဖျားမှာ ရှိတယ်ဆို
တာ မယုံတူးလုပ်နေတယ်”

“မင်းတို့ကြိုတင်ပြီး စည်းဝါးရိုက်ထားတာ မတုတ်လား။
လိမ်မယ်ဆို ပိရိအောင်လိမ်ကြ။ ဒီကောင် မင်းတို့ကို ကြိုပြီးရုန်း
ဆက်ပြောထားလို့ အခုလို တညီတညာတည်းပြောနိုင်တာ...”

လှမြင့်၊ ကျော်ဝင်းတို့ အိမ်ထဲမှာ ရပ်နေရာက အထဲဝင်

သူတို့ကြောက်လန့်နေကြသည်။

“ငါ...ငါတို့ပြန်တော့မယ်၊ အောင်သန်း၊ မင်း ဝင်းရွှေ စကားပြောချင် နေခဲ့”

“ငါ မနေတော့ဘူး၊ မင်းတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်။ ဝင်း လာကွာ။ အိမ်ပြင်မှာ စကားပြောမယ်”

“မင်းတို့အားလုံး လာပါ။ အာမှကြောက်စရာမလိုပါ တော့သွယ်တ သူရိုနေကြောင်း မင်းတို့ကို ပြတာ။ ဒါမှ

မိမိ ယုံမှာ...”

“ထွန်းနိုင်က မပြင်ဘူးလား”

“သူတစ်ယောက်ပဲ မပြင်တာ...”

“လာကွာ...မြပြင်က တွပ်ပစ်ပေါ် ထိုင်ကြမယ်”

“ငါ...စကားသွားဦးမယ်”

“အေး...မင်းပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်၊ ငါ့ကို အားမနာနဲ့”

“တိုကောင်တွေ ပြန်ရင် ငါလည်း ပြန်မယ်”

“မင်း နောက်အားရင် လာခဲ့ဦး”

ဝင်းရွှေက အောင်သန်းတို့ရှိရာ အိမ်ရှေ့တွင်ပျစ်သို့

ပြန်လာသည်။

ထွန်းနိုင်က ရေခဲသေတ္တာထဲက အရက်ပုလင်းကို သွားယူပြီး ပုလင်းကို လက်ကချွတ် မော့သောက်နေသည်။

မနေ့က စားပွဲပေါ် ချိလို့ ပုလင်းကျကွဲသွားသည် အနည်းငယ်သာ သောက်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် တံစ်ပုလင်းဝယ်ပြီး သိမ်းထားသည်။ ပုလင်းကို မော့သောက်ပေမယ့် နည်းနည်းရှင်းသာသောက်နေသည်။

အနီးမှာ ထိုင်နေသည့် ကေသွယ်က အရက်ပုလင်းကို ခွဲပစ်ချင်သော်လည်း လက်က မလွတ်၊ စားပွဲပေါ် ပချသည့်အတွက် ဘာမှလုပ်မရဖြစ်နေသည်။

“မသောက်နဲ့တော့...”

“ကိုနိုင်...အခုလိုဖြစ်နေတာ သွယ် မကြည့်ရက်ဘူး။ အရက်ကို လွန်လွန်ကျူးကျူးမသောက်ပါနဲ့လား”

သူ ဘယ်လိုပြောပြော...ထွန်းနိုင် မကြားပါ။

ဝင်းရွှေကို ကြားခံထားပြီး ပြောခိုင်းရအောင်လည်း ဝင်းရွှေက အနားမှာ မရှိ။ ပြောလည်း ယုံမှာတုတ်။ ကေသွယ် ထွန်းနိုင်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျနေရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်။

အပြင်မှာ စာယုံငါးမိနစ်မျှ စကားပြောနေကြပြီး အိပ်ဝက နှုတ်ဆက်တာ အားလုံး ပြန်သွားကြပြီ။ ဝင်းရွှေလည်း ပြန်

သွားပြီပို့၊ ကေသွယ်အတွက် အကူအညီမရတော့။

“သူတို့အားလုံး မြင်ရတယ်။ ငါ့ကို နှင် သည်လောက် မုန်းမုန်း ငါ အခုမှသိရတယ်။ နှင် ဘယ်လောက် ငါ့အပေါ်လျှစ် လျှစ်နိုင်ပေမယ့် ငါ နှင်ကို မမုန်းခဲ့ပါဘူး။ ချစ်မြဲချစ်ခဲ့တာပါ”

“မင်းပြောလို့ ယောက်ျားမာနနဲ့ မင်းနဲ့ အပြိုင်ဆန်ကျင် ပြောခဲ့ပေမယ့် မင်းစိတ်ကောက်သွားတိုင်း ငါ့အမြဲချော့ခဲ့တာပဲမို့ လား။ ငါလေ...မင်းအနီးက ထွက်သွားတော့မှ ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့အိ ဝိနားလည်ရတယ်။ ငါ့ကို မြင်ခွင့်ပေးပါ သွယ်ရယ်”

“နှင်ရှိမှန်သိရက်နဲ့ ငါ့မြင်ရရင် ငါ့ရှားမှာ သိလား”

“ငါလည်း နှင်ကိုချစ်ပါတယ်။ ငါ ဘယ်လိုမှ နှင်မြင် အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။ ငါ့ကို မေ့ပစ်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားပါ။ ငါ နှင်အနားမှာ ဘယ်အတိုင်းအတာ ဘယ်ကာလ အထိ နေခွင့်ရမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး”

“နှင် မြန်မြန် ငါ့ကို မေ့နိုင်မှဖြစ်မှာ။ ဒါမှ ငါ့သွားရမယ့် ခရီးကို ပြောပြောသွားနိုင်မှာ”

ထွန်းနိုင်က အရက်တစ်ခုံသောက်လိုက် ခံစားချက်တွေ ဝှင်ထုတ်လိုက် လုပ်နေသလို အနီးမှာထိုင်နေသော ကေသွယ်က

လည်း ထွန်းနိုင်ကို ကြည့်ပြီး ဖြစ်စေချင်တာကို ပြောနေသည်။

ထွန်းနိုင် ပြောစကားများ ကေသွယ် ကြားနေရပေမယ့် ကေသွယ်ပြောနေသောစကားများကို ထွန်းနိုင် မကြားနိုင်ပါ။

အရက်ပုလင်းတစ်ဝက်သာလာခန့် ကုန်သည့်အချိန် အပူလွန်ပြီး ဆက်တီခုံပေါ် ခေါင်းနောက်လန်ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ လက်ထဲက အရက်ပုလင်းသည် ကြမ်းခြင်ပေါ် လွှတ်ကျကာ ပုလင်းထဲမှ အရက်များ အပြင်သို့ စီးကျတုန်သည်။

ကေသွယ်က ပုလင်းထဲက အရက် ခပ်စက်မှ ဓကျန်ရန် ထပ်လုပ်လိုက်သည်။

ဆက်တီက နှစ်ယောက်ထိုင်ပို့ ခဏနေတော့ ဆက်တီပေါ် တေးဆိုက်လဲကျသွားသည်။ အချိန်က မြောက်နက်ခွဲပြီးပြီ။

အိမ်ကံခါးမကြီးကို ကေသွယ် ပိတ်လိုက်ပြီး တောင်တစ်ထည်ယူကာ ထွန်းနိုင်အပေါ်မှ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘေးကခုံမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

အမှောင်ထုက တစ်ပင်ကြီးများကြောင့် သိပ်သိပ်သည်းသည် မှောင်မည်းနေသည်။ ထွန်းနိုင်က မြဲကြီးထဲရှိ အိမ်ပျက်

ဦးရှိရာသို့ လာနေသည်။

သူ့အလုပ်ထဲမှ ဒိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သေသူများနှင့် တွေ့ချင်စကားပြောချင်ရင် သည်သရဲခြောက်သည်ဟု ကျော်ကြားသော အိမ်ပျက်ကြီးသို့ သွားရန် လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ပျက်ကြီးမှာ သေပြီးတဲ့ဝိညာဉ်တွေ စုဝေးနေထိုင်ကြသည်။ သေဆုံးဦး တစ်နှစ်မကျော်ခင် သွားတွေ့မည်ဆိုက တွေ့ရှိရသည် စကားပြောရှိရသည်ဟု ပြောပြခဲ့သည်။

တံကောင်း... တွေ့ချင်သောဝိညာဉ်ကို တွေ့ခွင့်ရမည်။ တံမကောင်းလျှင် အိမ်ထဲရောက်နေသည့် သရဲဝိုင်းစုံ၏ ဖြောက်ကျန်ခြင်း၊ တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ပါ သေသွားနိုင်သည်ဟု ဆည်း ပြောပြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချစ်သေ ရှင်ချစ်ရှင်၊ ဧကသွယ်နှင့်သာ တွေ့ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် သေရမည်ဆို သေခေည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချဦး ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် အိမ်ကြီးထိ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးက နှစ်ထပ်အိမ်ပျက်ကြီး ရှေ့ဦးများ အုတ်ကျိုးအုတ်ပျက်များကြောင့် ပိုပြီးထိတ်လန့်စရာကောင်းနေသည်။

သူ အိမ်ကြီးထဲဝင်ခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်မှုက ထိတ်လန့်စရာကောင်းသလို အမှောင်ထုကလည်း သိပ်သည်းနေသည့်အ

တွက် ရင်ထဲအေးစိန်စိန်ခံစားမှုပျိုး ခံစားနေရသည်။

“ရှစ်...”

တစ်ခုခုဖြစ်ဆွဲလိုက်သံလိုလို ရှေ့ကထွက်လာသည်။

“တင်...ဘာလဲ”

တတ်မီးအလင်းရောင်နှင့် မထိဘဲ တတ်မီးရောင်ကြောင့်
ခပ်ဝေးဝေးပုန်ဝါးပါးအပြင်ထဲမှာ ဝိုးကဝါးလှုပ်ရှားမှုများ တွေ့လိုက်
သဖြင့် ပါးစပ်မှ ယောင်အော်မိသွားသည်။

ထိုနေရာကို မီးရောင်ထိုးကြည့်တော့ ဘာမှမရှိ။

မီးရောင်တိုက်ရိုက်မထိသည့် ပုန်ဝါးဝါးနေရာများမှာ
ဝိညာဉ်တစ္ဆေသရဲများ၏ လှုပ်ရှားမှု တွေ့ရမှုပိုများလာသည်။

“ဟာ...သရဲ”

အချို့မီးရောင်ကို ဖြတ်ပြီးသည်တက်မှ တိုဘက်သို့
ပြေးလွှားသွားသည်။

“ရှစ်...ရှစ်...ရှစ်”

သူ့နောက်မှ ရှေ့သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ကြောင့်
တတ်မီးနှင့် လှည့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“သရဲ...သရဲ”

ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထိတ်လန့်ငွယ်ကောင်းသည့် သံရဲ

ငါးကောင် သူရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သူနောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ စောစောက အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့်လှေကားကို မြင်ထားသည်မို့ ထိုနေရာသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

အုတ်လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် တက်ခဲ့သည်။ လှေကားထိပ်မှာ သဲရဲတစ်ကောင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည့်အတွက် ဆက်မတက်ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ မီးရောင်အောက်က သဲရဲက ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်။

နောက်မှ သဲရဲငါးကောင် လိုက်လာခြင်းမရှိ။ သို့ကြောင့် သတိထားပြီး အပေါ်ထိ တက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ တိုင်လုံးများကို တွေ့ရသည်။ အခန်းဝှဲထားခြင်းမရှိ။ သို့ကြောင့် မီးနှင့် လှည့်ပတ်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်မှာ သဲရဲသုံးလေးကောင်ကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးမိ၍ တွေ့လိုက်သည်။ ကေသွယ်ကို မတွေ့...။

“ကေသွယ်...ကေသွယ်ရှိလား”

“ကေသွယ်...ရှိရင် ကိုယ့်ဆီလာခဲ့ပါ”

“ကိုနိုင်ရေ...”

“ကေသွယ်...မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“အသံကြားလိုက်ရပြီး ရုပ်ကို မတွေ့ရ”

“ကေသွယ် ဒီအပေါ်ထပ်မှာရှိတယ်၊ ကေသွယ်ကို မမြင်ရဘူးလား”

“မမြင်ရဘူး...ကိုယ့်မှာ လာခဲ့ပါလား”

“လာလို့မရဘူး။ သွယ်တို့ သူတို့က အတင်းဆွဲထားတယ်”

ထွန်းနိုင် ဓာတ်ပိုးနှင့်လိုက်ထိုးကြည့်သည်။ အောက်ထပ်မှ ဝိညာဉ်သရဲများလည်း လှေကားမှတက်လာကြသည်။

“လူသတ်ကောင်...မင်း...မင်းကို ကေသွယ်အထဲထဲတို့သတ်ပစ်မယ်”

“တီး...တီး...တီး...ဒီကောင်ကို ပြန်လွှတ်နဲ့။ ငါ့သတ်ပစ်ကြ”

ထိတ်လန့်စရာ သံသရာနှင့် သူ့အနီးသို့ ရွေ့လာသည်။ သရဲတစ်အုပ်ကြားမှာ ကေသွယ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကေသွယ်ကို လွှတ်ပေးပါ”

“...က ကိုယ့်မိန်းမကို သေအောင်သတ်ပြီးမှ...”

နေပြီလား။ မင်းတင်္ဂါနန်း၊ ပြန်နေချင်ရင် မင်းသေမှ နေလို့ရမှာ...
တာား...တာား...တာား...”

“မင်းကို သတ်မယ်...သတ်မယ်”

“မသတ်ကြပါနဲ့။ ကိုနိုင်ကို မသတ်ပါနဲ့။”

သရဲတွေ အနီးရောက်လာသည်။ သူ လှေကားဘက်
တရွေ့ရွေ့ဆုတ်နေမိသည်။

“တာား...တာား...တာား...မင်းသေရမယ်...တာား...”

ကြောက်လန့်စွယ်ရယ်သံကြီးနှင့်အတူ သရဲကြီး၏ လက်
တစ်ဖက်က ထွန်းနိုင်ကို လှမ်းကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

ထွန်းနိုင်လည်း သရဲလက်မှ လွတ်ရန် နောက်ဆုတ်
လိုက်စဉ် လှေကားထစ်ပေါ် မြေချော်ပြီး နောက်ပြန်ပစ်ကျသွား
တော့သည်။

“အား...”

“ဂုန်း...”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ထက်တီခုံပေါ်မှာ အောက်လှိုပစ်ကျသွားသဖြင့် လန့်မိုး
သွားသည်။

“ဟာ...ငါ...ငါ...အိပ်မက် မက်နေတာပါလား”

“သရဲတစ္ဆေနဲ့ ကေသွယ်ကို စိတ်စွဲပြီး သရဲတွေကြား ထဲရောက်သွားတာပါလား။”

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်စဉ်းစားရင်းကိုယ်ပေါ်ရောက်နေသည့် စောင်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“သွယ်...သွယ်...ကိုယ့်ကို စောင်ချီပေးထားတာလား။”

အချိန်ကြည့်တော့ နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးနေပြီ။ လဲကျနေ ရာမှထကာ စောင်ကို ပတ်မြဲလိုက်ပြီး အပေါ်အပါးသွားကာ အိပ် ခန်းထဲဝင်၍ ပြန်အိပ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းအိပ်မပျော်...။ သူ အိပ်မက်ထဲမှာ မက်ခဲ့သ လို ကေသွယ်သေရသည်မှာ သူ၏ပယောဂမကင်းခဲ့။ ဒေါသစိတ် က အစေါင်အချားတက်သွားတဲ့အချိန် အမှားအမှန်မခွဲခြားနိုင်ဘဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါပြုမှုလိုက်သည့်အတွက် ကေသွယ် အသက်သေ ဆုံးခဲ့ရသည်။

အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်း အိပ်မှာချက်ပြုတ် မစားဘဲ စားသောက်ဆိုင်သွားစားမည်တု နှစ်ဦးသေသောတု ဆုံး ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ညနေ ၄းနာရီခွဲခန့် ဆိုင်ကယ်ကပ်စီးနှင့် နှစ်ယောက် သား စားသောက်ဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ စားစရာများ မှာလိုက်သည်။ စားစရာများ ရောက်မလာခင် ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်အတွင်း ထွန်းနိုင်က ပြန်မာဘိယာတစ်ပုလင်းမှာပြီး သောက်နေသည်။

ကေသွယ်က ဝန်းထွင်းပြီး ကြည့်နေသည်။ ထွန်းနိုင်က တိုအကြောင်း သည်အကြောင်းပြောသည်။ ကေသွယ်က လှည့်ကြည့်။ မထောက်ခံ။ ဝန်းမှာသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“သွယ်...ကိုယ် သွယ်ကို စကားပြောနေတယ်လေ”

“ပြောလေ...နားထောင်နေပါတယ်”

“မတုတ်သေးဘူး...နားထောင်ရုံလား...မှန်တယ်၊ မှားတယ် ပြန်ပြောဦးလေ။ ကိုယ်ဘာပြောတယ်ဆိုတာ သိလား”

“မသိဘူး...စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး”

“ဘာကွ...အခုပြောတာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို ပြောနေတာ။ မင်းရဲ့သဘောထား သိချင်လို့”

“အိမ်ရောက်မှ ပြောပါလား”

“ဘာထူးလဲ...အိမ်ရောက်လည်း ဝန်းပဲပွတ်နေတာ”

“ဒါဆို...မပြောနဲ့”

“မင်းကွာ...”

နှစ်ယောက်သား စကားများနေစဉ် စားစရာများ ရောက်

လာသဖြင့် ရန်ပုံပြစ်တော့ဘဲ စားစရာများ စားနေကြသည်။ က
သောက်နေစဉ် ဝုန်းကို မဝိတ်ဘဲ ခေါင်းတလည်နှင့် ကြည့်
သည်။

“မင်းကွာ...အဲဒီလောက်ဝုန်းကို အစွဲအလန်းဖြစ်နေ
လှတွေ မြင်ရင် မကောင်းဘူး”

“မြင်ပြင်...ဘယ်သူ့ ဝရုစိုက်ရဦးမှာလဲ”

ထွန်းစိုက်က ဘာမှမပြောဘဲ ဝုန်းကို ဆွဲယူပြီး လိုင်းပိ
ပစ်လိုက်သည်။

“ပေး...ငါ့ဝုန်း”

“နင် မကြည့်ဘဲစား...ပြီးမှပေးမယ်”

“အခုပေးအော်...နင် အဂ္ဂုတ်ကျွဲပြီး ထွက်သွားရမယ်
ပေး...ငါ့ဝုန်းပြန်ပေး”

“ကေသွယ်...လူတကာသို့တဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ငါးစိမ်းသ
တစ်ယောက်လို လုပ်နေနဲ့။ စားပြီးမှ ပြန်ယူ”

“မစားတော့ဘူး။ သွား...နင်လို နားလည်မှုမရှိ
ယောက်ျားကို ယူမိတာ ငါ့အမှား”

“မှားတယ်ဆိုရင် ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်”

“ငါ နင်နဲ့ မပေါင်းတော့ဘူး။ ငါ့မိဘသိ ပြန်မယ်။”

တစ်သက် ငါ့မျက်နှာကို မမြင်ပေရဘူး”

“တောက်...”

ထွန်းနိုင်လည်း ငွေရှင်းပြီး ထလိုက်သည်။

“ပြန်မယ်...အိမ်ကြမှ ဆက်ရှင်းမယ်။ ဒီမှာ လူတွေရှိ
နေတယ်”

ဘာလဲ အိမ်ပြန်ပြီး နင်က ငါ့ကို ပြဿနာရှာမယ်ပေါ့”

“လာပါ...သွားမယ်။ လူတွေကြည့်နေပြီ”

“ပေး...ငါ့ပုန်း...အခုပေး”

ထွန်းနိုင်လည်း ပုန်းကိုပေးပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုး
ဆိုက်သည်။

“တက်...သွားမယ်”

“မလိုက်ဘူး...ငါ နင်နဲ့ ကွာမယ်”

“ကွာရပါ့မယ်...အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့။ အိမ်ကျမှ နင်ပြောချင်
ရာပြော...လာတတ်”

မကျေမချမ်းပြောပြီး ဆိုင်ကယ်နောက်မှ တက်လိုက်
လာခဲ့သည်။ အချိန်က ခုနစ်နာရီခန့် ရှိပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ ကားရှင်း
နေသဖြင့် ထွန်းနိုင်လည်း ဆိုင်ကယ်ကို အမြန်မောင်းခဲ့သည်။

“တဲ့...ပြည်ပြည်မောင်း။ အကုန်သေကုန်မယ်”

“သေသွားလည်း ကောင်းတာပဲ။ နင့်ကို ယူထားတာ
ငါ့အတွက် ဘာကောင်းလဲ”

“အေး...နင်နဲ့ ကွာကိုကွာမယ်။ ဒီတစ်သက် ငါ့ကို မပြန်
စေရဘူး။ ဟဲ့...ပြည်ပြည်မောင်း။ ပြောမရဘူး။ ကဲတယ်...
ကဲတယ်...”

ထွန်းနိုင်ကို ဆိုင်ကယ်နှေးရန် ပြောမရသဖြင့် နောင်
ကျောကို ထုရိုက်ပြီး လိုက်လာသည်။

နင့်ကို ငါ့မုန်းတယ်။ ဒီတစ်သက် ငါ့မျက်နှာကို မပြန်
စေရဘူး။ ငါ့အသံလည်း နင် မကြားစေရဘူး။

“ငါ့သေရင်တောင် နင် ပြင်စေရဘူး။ မုန်းတယ်...
မုန်းတယ်...ရပ်...ရပ်...ငါ့ဆင်းနေခဲ့မယ်”

ထိုအချိန် ဆိုင်ကယ်က လမ်းထဲကို ရောက်လာသည်။
တစ်ဖက်မှ ကားတစ်စီးလာနေသဖြင့် အရှိန်မလျှော့ဘဲ ထိုကား
ဘေးအတိုင်း ဆွဲကွေ့ပျံ့လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်နှင့်ကား မတိုက်
မိဘဲ ဘေးတိုက်လဲကျသွားသည်။

နောက်မှ တေသွယ်က ဆိုင်ကယ်အကွေ့မှာ ရောက်
ကား၏နောက်မှ ပွတ်ပြီး အရှိန်နှင့် လွင့်ထွက်သွားသည်။
ကားလမ်းပေါ် ပစ်ကျသွားကာ ကတ္တရာမျက်နှာပြင်နှင့် ပွတ်

ဆယ်ပေခန့် ရောက်မှ ရပ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကေသွယ် အသက်ပါသွားခဲ့သည်။ သတိ
ထားပြီး တမင်လုပ်လိုက်သည်မို့ ဆိုင်ကယ်လဲသွားသော်လည်း
ထွန်းနိုင် ဘာအင်ရာမှ မရလိုက်။

ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး တစ်ပတ်လုံးလုံး ယာဉ်မှုစစ်နှင့်
ရှင်းလိုက်ရသည်။ တစ်ဝက်ကားက မှားသည်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်
ချက်ကြောင့် ထွန်းနိုင် အမှုအခင်းမဖြစ်လိုက်။

အပေမဲ့ ထွန်းနိုင်အတွက်ကတော့ တအင်အေးသမိတ်ကြောင့်
ခန်းသည်တစ်ယောက်လုံး အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသည်။

မျက်စေ့ကြောင်နေပြီး သုံးနာရီခွဲခန့်မှ ပြန်၍အိပ်ပျော်
သွားခဲ့သည်။ မနက် ခုနစ်နာရီခန့်လောသဖြင့် ရုံးသွားရန် ပြင်ဆင်
ရသည်။ ဂျစ်နာရီခန့် အိမ်ကထွက်ခဲ့သည်။

စနေနေ့ ညနေပိုင်း အရေးပေါ်ထွက်ခဲ့ပြီး ကားတိုက်
လုနာနှစ်ယောက်ကို သူတို့အဖွဲ့ပိုင်ကားတစ်စီးက သေးရုံဘွားပို့၍
ထွန်းနိုင်တို့ ကားကတော့ သေဆုံးသူသုံးယောက်ကို ရေခဲတိုက်
သို့ သွားပို့ ပေးရမည်။

တွဲကားနှင့် အငှားကား တိုက်ခိုက်ရာ အငှားကားထဲမှာ ပါသည့် လူငါးယောက်လုံး အကြီးအကျယ်ခက်ရာရသွားသည်။ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာမှာ သုံးယောက်သေပြီး နှစ်ယောက်အတွင်း လူနာဖြစ်သွားသည်။

တွန်းနိုင်လည်း ကားကို မနှေးမြန်မောင်းခဲ့သည်။ သေပြီးသားလူများကို သယ်လာသည်မို့ အသံပိတ်ပြီး မီးတန်းတွင် ကာ မောင်းခဲ့သည်။

အဖိုနီက ည ကိုးနာရီခန့်ရှိပြီ။ ရေခဲတိုက်သို့ ရောက်ရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် မောင်းရဦးမည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားရုန်းနေသည်။

ယိုစဉ် ကားမီးရောင်အောက်မှာ ကေသွယ်ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ ကားနှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်ပင် မဝေးတော့သို့ကြောင့် သရဲငှန်း၊ လူဖုန်း၊ အသိစိတ်က မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ကေသွယ်ကို မတိုက်မီအောင် ကားခေါင်းကို ဆွဲကွေ့လိုက်သည်။

“ဒုန်း...”

ဘေးမှာရှိသည့်ဓာတ်တိုက်ကြီးကို ဝင်တိုက်ပြီး ရပ်သွား

သည်။ ကားခေါင်းချိုင့်ဝင်သွားသလို ဓာတ်တိုက်ကြီးက ကားထက်
ညို့ ယိုင်နဲ့ သွားသည်။

ကားထဲမှာ ထွန်းနိုင်က မှန်ထဲခေါင်းစိုက်ကာ အသက်
ဆောက်သွားသည်။

သူ့ဘေးမှာ ပါလာသူက မှန်ပေါက်မှ ရှေ့သို့ လွင့်ကျ
ပြီး အနည်းငယ်ဟာထိခိုက်သော်လည်း သတိမေ့နေသည်။

“အစ်ကို...ထ...ထ...ကေသွယ်အသံ ကြားရလား”

“လာ...အခု ကိုနိုင်နဲ့ ကေသွယ်တို့ အတူနေလို့ရပြီ။

ကေသွယ်ကို မြင်ရပြီလား”

“အင်း...မြင်ရပြီ”

“အသံလည်း ကြားပြီ။ မြင်လည်း မြင်ရပြီဆိုတော့...။

အိတ်ခါ ရန်မပြစ်၊ စကားမများကြေးနော်”

ကေသွယ်က ထွန်းနိုင်လက်တိုဆွဲပြီး အမှောင်ထဲ ဝင်
ဆောက်သွားကြလေတော့သည်။

အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတဲ့ သရဲမ

အောင်သူတစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့မှနေ၍ ရာထူးတက်ပြီး ဝိသိမ္မေးဇာတိမြို့နယ်သို့ အလုပ်တာဝန်နှင့် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။

သည်မြို့ကို သူ အခြေခံပညာအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်သည့်နှစ်မှစ၍ ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်တော့ မိခင်ဖြစ်သူရှိနေသေးသည့်အတွက် ရောက်တတ်သည်။

သူ တက္ကသိုလ်မှ တွဲရသည်နှစ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ထေးဆုံးသွားသည့်အတွက် သည်မြို့သည် အိမ်သို့ မရောက်တော့။ အိမ်ကို သော့ခတ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူရှိစဉ်က အိမ်အကူလုပ်ခဲ့သည့် ဒေါ်ရီကို အပ်ကာ ထားခဲ့သည်။

သူတို့မြို့နှင့် တစ်ခြံကျော်မှာနေသော ဒေါ်ရီက ခြံကို ကြည့်ရှုထိမ်းသိမ်းပေးခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်မှာ ပဲခူးသူ ခင်လေးမူနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူနှင့် လက်ထပ်စဉ် ခင်လေးမူက အလှပြင်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။

ဘွဲ့ရပြီး နှစ်နှစ်နီးပါးကြာမှ အလုပ်ရခဲ့သည်။ ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်နေသည့်အတွက် အလုပ်ကို မရှာဖွေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်ဝင်ငွေနှင့် ဘွဲ့လွန်ဖြေပြီးမှ အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။

မြေကရင်းရုံးမှာ အယ်တန်းအရာရှိမှ သုံးနှစ်အရောက် ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးပြီး မြို့နယ်သို့ တာဝန်ချပေးလိုက်သည်။ ဂျပန်ကျတော့ မိမိတို့မြို့နယ်ကို ဖြစ်နေသည်။

သို့ကြောင့် မိဘအမွေအနှစ်ကျန်ခဲ့သည့် တစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ အခန့်သင့်တိုက်နေပြန်သည်။

အိမ်ဆောက်စဉ် အိမ်ခြေရင်းမှာ ပြောရှိသည့်အတွက် ဆယ်ပေ၊ ပေသုံးဆယ်ခန့် အရှည်ရှိသော ရေကန်လေးတစ်ကန် ပြုလုပ်ထားသည်။

ဆယ်တန်းရောက်စနစ်က ကျန်းမာရေးလိုက်စားခဲ့သည်။ ရေကန်သည်။ အလေးမသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ဆောက်စဉ် မိဘ

ကို ပူဆာပြီး ရေကူးကန်တစ်ကန်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။

ယခု အိမ်လေးက ရေကူးကန်နှင့် သန့်ရှင်းလှပနေသည်။
ဒေါ်ရီကလည်း အချိန်အားသည်နှင့် သန့်ရှင်းရေးအာခြံလာလုပ်ပေး
သည်။ အောင်ယူက ကြုံလျှင်ကြုံသလို သုံးစွဲရန် ငွေပေးသည်။

သို့ကြောင့် အိမ်က လူရှိနေသကဲ့သို့ သန့်ရှင်းကာ
အသင့်တတ်နေရုံသာ ခင်လေးမူလည်း အလှပြင်ဆိုင်ကို ရောင်း
ပြီး ဝါလာခဲ့သည်။

သည်ဖြင့်မှာ အခြေအနေကြည့်ပြီး အလှပြင်ဆိုင်ပြန်ဖွင့်
ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အိမ်ထောင်ခက် ချွေ့ကန်စွဲပြီး ကလေး
တစ်ယောက်ရှိပြီး အပတ်မတင်ခဲ့။ သို့ကြောင့် ကလေးထပ်ယူ
ရန် မစဉ်းစားသေးဘဲ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်ခဲ့သည်။

“တယ်နွယ်လဲ...ခင်လေး။ အိမ်ကို သဘောကျလား”

“ထင်တောင် ထင်မထားဘူး။ လူမနေတာကြာပြီဆို
ပေါင်းတွေ မြက်တွေ ဝုန်တွေ အမှိုက်တွေနဲ့ ရှုပ်နေမှာလို့ ထင်
ထားတာ အခု သပ်ရပ်ပြောင်ရှင်းနေတာပဲ”

“ဒေါ်ရီ...လက်ရာလေး ခဏနေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။
ဒေါ်ရီနဲ့ ခင်လေးကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများ အလုပ်သမားများက သယ်ချ

နေသည်။ အောင်သူက ထားရမည့်နေရာ လိုက်ပြပေးနေသည်။

ထိုအချိန် ဒေါ်ရီ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ရီက အသက်
ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီ။ ဝိန်းဝိန်းပါးပါး ကျန်းမာပုံရသည်။

“ဒေါ်လေး...ဒါ ကျွန်တော်ဇနီး ခင်လေးမူတဲ့”

“အော်...အော်...ငါ့တုနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်”

ဒေါ်ရီ စကားသံက အသက်မပါသလိုရှိပေမယ့် မျက်နှာ
ကတော့ ခင်လေးမူကို ပြုံးပြီးပြသည်။

နောက်တော့ ပစ္စည်းများ ဝိုင်းဝန်းနေရာချရန် ထမင်း
စားခန်းထဲဝင်သွားသည်။

ညနေ သုံးနာရီခန့် အားလုံးနေရာချပြီး သွားပြီပို
ဝစ္စည်းသယ်လာသောကားကြီးနှင့် အလုပ်သမားငါးယောက်တို့
ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပြန်သွားကြပြီ။

အောင်သူမှာ တိုယိုတာဆလွန်းကားဟပ်စီးပါသည့်အ
တွက် အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် အဆင်ပြေသည်။

ညနေစာကို ဒေါ်ရီက ချွတ်ပြုတ်ပေးသည်။ နောက်နေ့
ကစပြီး အိမ်မှုကိစ္စ ခင်လေးမူက တာဝန်ယူချွတ်ပြုတ်မည်ပို...
ဒေါ်ရီ လာကူညီစရာ မလိုတော့။

ညနေ ခြောက်နာရီခန့် ညစာစားပြင်သည်။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသည့်အတွက် စောစောဆိပ်
ယာဝင်ရန် ည ရှစ်နာရီခန့် ခင်လေးမူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။
မြေလက်ဆေးသွားတိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

ဘေစင်မေးရပ်ပြီး သွားတိုက်တံကို ဆေးထည့်ကာ
ရေတွင်လိုက်သည်။

“ဟင်...ဘာတွေလဲ”

ရေထဲမှ မည်းမည်းအရာများ ထွက်ကျလာသည်။ သွား
တိုက်တံပေါ် တင်နေသဖြင့် အသေအချာကြည့်လိုက်စဉ် ဆံပင်
အထွေးများဖြစ်နေသည်။

“ဟင်...ဆံပင်တွေ”

“ကိုအောင်...ကိုအောင် လာပါဦး” ●

“ဘာလဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေချိုးခန်းထဲကို...”

အောင်သူ ဝင်လာပြီး ရေပိုက်ကို ခွင့်ပြုသည်။ ဘာမှကျ
မလာ။ သန့်ရှင်းသောရေများဖြစ်နေသည်။

သူ့တံပွက်တံပေါ်မှာလည်း ဆံပင်များရှိမနေတော့။

စောစောက ရေကျသမျှ ဆံပင်ထွေးတွေ ကျလာတယ်။
အခု...ဘာမှမကျတော့ဘူး။ ကျထားတဲ့ဆံပင်တွေလည်း မရှိ

တော့ဘူး။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... မပြောပြတတ်တော့ဘူး”

“ခင်လေး... မျက်စေ့မှောက်တာဖြစ်မှာ ရေက ကြည်လင်နေတာပဲ”

အောင်သူလည်း မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

အောင်သူက တံခါးတွေအားလုံး သေချာအောင်လိုက်ကြည့်ပြီး အပြင်မီးများ ပြတ်ကာ အိမ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင်... ခင်လေးရဲ့ ဝန်းအပြင်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ပြီး မီးပွင့်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသော ဝန်းကို သွားယူပြီး အိမ်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်ရန် လှည့်လိုက်စဉ် ရေချိုးခန်းအဝမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို ဝီဝီသစုမြင်လိုက်သည်။

“ကိုအောင်... ကိုအောင် .. သ... သရဲ့”

အော်လည်း အော်၊ မီးပိတ်ဘဲ အိမ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“ဘယ်မှာလဲ... သရဲ့က”

“ရေချိုးခန်းအဝမှာ ရပ်နေတယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်

လောက်ပဲ ရှိမယ်...မိန်းကလေးတစ်ယောက်”

“မရှိပါဘူးကွာ...”

“ကိုအောင်မှ မတွေ့တာ...မရှိဘူးပြောမှာပေါ့။ စောစောက ဆံပင်ထွေးတွေ ကျလာတာလည်း ပုံမှန်မတုတ်ဘူး။ သင့်ခြောက်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ကဲပါ...ဘာမှစိတ်ထဲထားမနေနဲ့။ အပေါ့အပါးသွားမယ်ဆို တစ်ယောက်တည်းမသွားဝံ့ရင် ကိုအောင်ကို နှိုး”

“မသွားဝံ့ပါဘူး...အောက်ကြာ သရဲမနဲ့တိုးဗု...”

ရုတ်နာရီခွဲပြီသည်နှင့် ပီးမှိတ်ကာ အိပ်လိုက်ကြသည်။

နောက်နေ့ ကိုအောင်တစ်ယောက် အလုပ်ကို သတင်းသွားပို့သည်။ နောက်နေ့မှ အလုပ်စဆင်းရမည်ဖြစ်သည်။

မနက် ကိုအောင် အလုပ်သွားတော့ ခင်လေးမူ မြို့ထဲ လိုက်သွားသည်။ ရှေးမှာ ချပေးခဲ့သဖြင့် ခင်လေးမူ တင်းစားများ လှည့်ပတ်ဝယ်လိုက်သည်။

အားလုံးကယ်ချမ်းပြီသည်နှင့် ဆိုက်ကာ၊ ငှားစားကာ အိပ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အိပ်ပြန်ရောက်၍ မကြာခင် ခြံထဲဆင်းပြီး ပန်းပင်စိုက်
ရန် စဉ်းစားနေစဉ် တစ်ဖက်ခြံအတွင်းမှ ဒေါ်ရီ ခြံနံဘေးကပ်လာ
ပြီး အသံပြုသည်။

“တူမလေး...တူမလေး”

“ရှင်...ဒေါ်ရီ ကိစ္စရှိလား”

“ဒေါ်ရီမှာ အကြောင်းကိစ္စ မရှိပါဘူး။ တူမလေးတို့အ
ကြောင်းကိစ္စ ခိုင်းစရာရှိရင် ဒေါ်နော်၊ ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလိုဘူး။
အဝတ်တွေ လျှော်စရာရှိရင် အားမနာနဲ့ ဒေါ်”

“ရုပ်တယ်ရှင်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဝတ်အစား
လျှော်တဲ့စက် ပါလာတယ်။ မီးမလာ၊ စက်ပျက်ရင်တော့ အတူ
အညီခေါ်ပါမယ်။ အခု မလိုသေးဘူး အဒေါ်”

“အေးအေး...ဒေါ်ရီမှာ အားနားမှာရှိလို့လဲ ပြောတာ”

“ဗွမ်း...”

“တင်...”

ရေထဲကို တစ်ခုခုကျသည့်အသံမျိုး ထွက်လာသည့်အ
တွက် ခင်လေးမူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကန်ထောင့်မှာ ရေ
တွေဆူပွက်သလို ပလုံစီနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ရေထဲ ဘာမှကျတာလည်း မတွေ့ဘူး။ ရေကတာလို့

ပလုံစီနေတာလဲ...”

ထိုစဉ် ရေထဲမှ ညက တွေ့သော သရဲမ တပြည်ပြည် ပေါ်လာသည်။ နေ့ခင်းကြီး ခင်လေးမူ သရဲအကြောက်ခံလိုက်ရ သည်။

“ဒေါ်ရီ...သရဲ...သရဲ”

နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ဒေါ်ရီ လှမ်းပြောပေမယ့် မြ ဝည်းရိုးစပ်မှာ ဒေါ်ရီကို မတွေ့တော့...

သူ ကန်ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ရေထဲမှာ ရင်စို့ခန့် ထိ ပေါ်နေသော သရဲမ ပျောက်သွားသည်။ ပလုံစီနေသော ရေပွက်များလည်း မရှိတော့။

သူ အိမ်ထဲပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

ဝီးရိုဆောင်ထဲဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

“ဝေါ...ဝေါ”

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံများ ကြားရသည်။

နေ့ခင်းအလင်းရောင်ကြောင့် အကြောက်တရားက အ နည်းငယ်သာဖြစ်သည်။ ညမှောင်လွှင်တော့ သရဲအကြောက်ခံရပါ က အကြောက်ကြီးကြောက်ပေမည်။

ဂျိုးဆွတ်နေသည်ကို ထားပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဝှင့်

လိုက်သည်။ ရေတုံတိုင်းမှ ကျနေသည့် ရေက တိခနဲရပ်သွားသည်။

သူ တံခါးတွင်ထားပြီး ဝါးစိုခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ရေလိုက်ခေါင်းမှ ရေကျလျှင် သူ့နေရာမှ လှမ်းကြည့်၍မြင်နိုင်သည်။ ရေက မကျတော့...။

ခင်လေးမှ စဉ်းစားလိုက်သည်။ တကယ်ပင် အိမ်မှာ သရဲရှိသည်ဆိုပါက ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထားသော သားငါးများနှင့် ချက်ပြုတ်ထားသော အသား၊ ငါးဟင်းများအတွက် ဖိတ်ချနေ မရှိတော့။

မည်ကဲ့သို့ စိစဉ်ရမည် မစဉ်းစားတတ်။ သည်နေ့တော့ ခင်းသပ်သည့်အနေနှင့် ပုံမှန်အတိုင်း ချက်ပြုတ်ထားကြည့်မည်။ ငှက်ထူးခြားခြားဖြစ်ခဲ့ပါက ဟိုအောင်နှင့် တိုင်းပင်ပြီး စိစဉ်ရမည်။ ရှေးက ပြန်လာစဉ်က ဖိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း ငါးခွကြော်နှင့် တစ်ခွက်၊ ဝက်သားအင်းတစ်ခွက်၊ ဟင်းချိုအရသာကတစ်ခွက် ချက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှ အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွားသည်။ ဟင်းများကို ခူးခပ်မထည့်ဘဲ ဟင်းအိုးအတိုင်း ထားထိုင်သည်။ ဝါးစိုခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ကာ တီခွီ

ခွင့်ပြီး ခဏကြည့်နေလိုက်သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ခိုက်ထဲမှာ ဆာသလိုဖြစ်နေ
သည့်အတွက် ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ရေချိုးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ဝလာထဲရေပြည့်လိုက်သည်။ ပြည့်
တော့ ဝင်ပြီးစိပ်ကာ ချိုးနေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဘေးမှာ သရဲမ လာရပ်သည်ကို တွေ့လိုက်
သဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ ထမည်ပြုစဉ် သရဲမ လက်ကြီးက မော်
ကို အတင်းဆွဲမိလိုက်သဖြင့် ထမည်မရတော့ဘဲ ရေနစ်ခြင်းခံလိုက်
ရသည်။

“ဗူး...ဗူး...”

ရေခွန်းသဖြင့် အတင်းကုန်းရုန်းနေမိသည်။
ကံအားလျော်စွာ ခြေထောက်က ရေဖောက်ချသေး
အစို့ကို ကန်မိသွားသဖြင့် အစို့ပွင့်သွားသည်။
ရေတပြည်ပြည်၊ လျှော့ကျသွားသည်။ သရဲမက မော်
ရင်းတက်မှ ရေခန်းကို ခွင့်လိုက်သဖြင့် ရေများ ပြန်ပြည့်လာ
သည်။

အပေမဲ့ ခင်လေးပုဆိန် ခေါင်းကတော့ ရေထဲမမြင်တော့
သရဲမ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်။

သူ့စွန့်ချသော ရေပန်းများလည်း ပိတ်သွားသည်။
သရဲမ ရုတ်တရက် အကြောင့်ပျောက်သွားသည်ကို
ကားသိကြား၍ ခင်လေးမူ သတောပေါက်သွားသည်။

ကိုအောင် ကားခြံထဲဝင်လာသိကြား၍ သရဲမ ခင်လေးမူ
ကို ရေခဲသတ်ရာမှ ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်လေးမူလည်း ရေကို အမြန်ချိုးပြီး အပြင်ထွက်လာ
သည်။

“ခင်လေး...ခင်လေး”

“လာပြီ...ကိုအောင်”

ခင်လေးမူလည်း အဝတ်အစားမလဲဖြစ်သေး...ရေချိုး
ခန်းက ထွက်လာသည့်ပုံအတိုင်း တံခါးပြေဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“တင်...တယ်လို့ဖြစ်တာလဲ”

“ရေချိုးပြီး ထွက်လာတာရှင်း ကိုအောင်ခေါ်သိကြား
လိုက်လို့ တံခါးလာဖွင့်ပေးတာ”

“ရေလဲအဝတ်အစားတွေနဲ့ အအေးပတ်တော့မယ်၊ မြန်
မြန်သွားပြီး လဲဝတ်လိုက်”

“အခုပဲ မျက်လို့ ပြတ်လို့ပြီးတယ်။ ဈေးက မြန်ရောက်
တာ နောက်ကျသွားတယ်”

“နောက်နေ့တွေ သွားစရာမလိုဘူးဆိုလား...”

“သုံးရက်စာဝယ်ခဲ့တယ်”

“ကဲ...စကနေ ရေချိုးလိုက်။ ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်”

“ဗိုက်ဆာနေပြီကွာ...ရေလက်ပဲဆေးတော့မယ်။ နေ့စဉ် တစ်နာရီနှစ်နာရီလောက်မှ ရေချိုးမယ်။ အခု ထမင်းစားတော့...”

ခင်းလေးပူလည်း အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီးပြီပို့ မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်သွားစဉ် နောက်မှ ကိုအောင်သူကလည်း လိုက်သွားသည်။ စောစောက သရဲခြောက်သည်ရော မနက်က ရေတန်မှာ ခြောက်လှန့်သည်ရော ပြောမပြသေးဘဲ ထားလိုက်သည်။ ထမင်းစားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောမည်တု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

စိုးရိမ်တကြီးနှင့် တင်းအိုးနှစ်အိုးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ မည်သည့်မြေရာ လက်ရာမှ မပျက်၍ စိတ်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားသည်။

“တင်းတွေ များလှချည်လား...”

“မနက်စာ၊ ညစာအတွက် ချက်လိုက်တာ။ ညနေ ထပြီးမချက်တော့ဘူး။ ညနေ ထမင်းတစ်အိုးပဲ ချက်မယ်။ အခုည

သောက်တစ်ခွက်စာ ရျက်မယ်။ စားလို့ဖြစ်တယ်မတုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်...ရန်ကုန်မှာလည်း မနက်ည ပေါင်းစား
နေကျမတုတ်လား”

“ရန်ကုန်မှာတုန်းက ခင်လေးလည်း အလုပ်ရှိနေတာ
ဆိုတော့ ဒီလိုထဲ ဝင်ချိန်မရဘူးလေ။ အခု ခင်လေးက အလုပ်အား
နေလို့ ပျင်းရန်ကောလို့ ပြောမှာစိုးလို့ မေးကြည့်ရတာ”

“အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ...မိန်းမရာ ထုံးစံပျက်ကောင်းပါ
ဘူး တုတ်လား”

“ပြီးရောတော်ရေ...ကဲ လက်ဆေးပြီး စားလို့ရပြီ”
ဝတ်သားအချို့ချက်နှင့် ငါးခွကြော်နှစ်တင်းနှင့် ကိုအောင်
နှစ်ပန်းကန်တုန်အောင်စားပစ်သည်။

ကိုအောင်သူ ထမင်းနှစ်ပန်းကန်တုန်အောင်စားနိုင်ပေ
မယ့် ခင်လေးမူကတော့ တစ်ပန်းကန်သာ ကုန်သည်။ ခင်လေး
မူက ဝတ်သားမစား။ ငါးခွကြော်နှစ်တင်းသာ စားလိုက်သည်။

ခင်လေးမူစိတ်ထဲမှာတော့ သရဲမ သူချက်ထားသော
တင်းရူး ယူမစားပစ်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ခဏနေတော့ ကိုအောင်သူ ထမင်းစား၍ ပြီးသွားပြီ။
ခင်လေးမူလည်း ပြီးပြီပို့ သိမ်းမရာရှိတာ သိမ်းဆည်းရင်း ပီးရီ

ထဲကျန်ခဲ့သည်။

ဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။
ကိုအောင်သူက တီဗွီဖွင့်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ခင်လေးဆူလည်း တီဗွီမှာပြနေသော ဇာတ်လမ်းကို စိတ်
ဝင်စားနေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား အမှောင်အယွက်မပေးသော
ဇာတ်လမ်းပြီးအောင် စောင့်ရင်း သူ ဝါဝင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဇာတ်လမ်းပြီးသည့်အခါမှ သရဲမ ခြောက်လှန့်သည်။
ကြောင်း ပြောပြသည်။ သူ့စကားကို မယုံတဲ့ အဆူပင်ခံလိုက်
ရသေးသည်။

ရန်ကုန်က ဆိုင်ကိုပိတ်ပြီး နယ်ကိုလိုက်ခဲ့ရသော ဇနီး
ဖြစ်သူကို ကိုအောင်သူ အတွေးတစ်မျိုးဝင်နေခဲ့သည်။

သည်အိမ်မှာ မနေချင်၍ အကြောင်းရှာပြီး ရန်ကုန်ပြန်
ရအောင် သရဲခြောက်သည်တူ ပြောဆိုနေခြင်းသာ...။

သူ့ကို အစိုးရအလုပ်က ထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တစ်
ခုလုပ်၊ သူ့ကလည်း အလုပ်ပြင်ဆိုင်၊ ဝက်ရှင်ဆိုင်တို့ ပိုပြီးကြီးထွား
အောင်လုပ်မည့်အကြောင်း နယ်ကို မလာခင်က တောင်းတောင်း
ပန်ပန်ပြောဆိုခဲ့သည်။

ကိုအောင်သူကလည်း အရင်းအနှီးနည်းနည်းလေးနှင့်

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးမလုပ်မျှင်သေးကြောင်း ရှင်မြတ်ဦး နယ်ကို
အတတ်သည့်အတိုင်း ပြောင်းလာခဲ့သည်။

သူမနေချင်သောအရပ်မှာ မနေရအောင် သရဲအကြောက်
ကြမ်းသည်တူဆိုလာသည်။ သူမကို ခြောက်လွန်းလှသည့် သရဲမ
ဘာကြောင့် သူ့ကို မခြောက်ရတာလဲ။

သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်သဖြင့် မယုံနိုင်။ သို့ကြောင့် ဇနီး
ဖြစ်သူကို အတင်းအကျပ်ငြိမ်းဆိုမနေတော့ဘဲ သရဲအကြောင်း
ဆင်စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့။ စိတ်ဝင်စားလွန်းရင် ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ်
မို့ ပြန်ခြောက်လွန်းတတ်တယ်တု ပြောဆိုခဲ့သည်။

မင်လေးပုလည်း သူ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့် ကြုံခဲ့ရလို့
အပြစ်မဝယ် မယုံသည့်အတွက် ဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ တိစ္ဆိ
ဆိုသာ ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

သို့ဖြင့် သုံးနာရီခွဲခန့် ရောက်မှ ဇာတ်လမ်းရှည်တစ်ကား
ပြသွားသည်။

“ကာကောင်းလို့ စိတ်ဝင်စားသွားကာ နေ့ခင်း အိပ်
မယ်လို့ စိတ်ကူးထားကာ မအိပ်ခြင်းတော့ဘူး။ ခဏနေ ရေ
ခင်းကူးလိုက်ဦးမယ်”

“မင်လေးတော့ ပိးပိုထဲဝင်ပြီး ကမ်းတင်မိုးနဲ့ တင်း”

ရည်သောက်တစ်မျိုး တည်လိုက်ဦးမယ်”

ခင်လေးမူက ပြောပြီး မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားသည်။

ကိုဆောင်သူက ဘီစွဲကို ပိတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထ

အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဗွမ်း...ဗွမ်း”

ရေကန်ထဲမှ ရေသံကြောင့် သူ ရေကန်ဘက်သို့ ထွက်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရေကန်ကို သူ့မြင်လိုက်သလို မျက်လုံး
လည်း ပြူးသွားသည်။ ရေကန်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရေကူးနေသည်။

ဘယ်သူလာကူးနေပါလိမ့်တု ခဉ်းစားသည်။ အိမ်လှ
စားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟာ...သက်...သက်မွန်”

ရေကူးနေသော မိန်းကလေးကို အသေအချာမြင်လိုက်
သည်။ သက်မွန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ရေကူးနေ
သော သက်မွန်က အသက် နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်သေး။ သို့
ကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ပိုပြီးပြူးသွားရသည်။

သူ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်နှင့်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားသည့် သက်မွန်ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်က သက်မွန် အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်သာရှိသေးသည်။

ခင်လေးမူ တွေ့တွေ့နေသည်ဆိုသော သရဲမတာ သက် မွန်...မကျွတ်မလွတ်သေးဘဲ လာရောက်ခြောက်လှန့်နေခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုအောင်သူလည်း ရုပ်နေရမလား...ရှေ့ဆက်သွားရ မလား ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။ ခဏစဉ်းစားရင်း အကြံရလိုက်သည့် အတွက် ခင်လေးမူကို လှမ်းပြီး အသံပြုလိုက်သည်။

“ခင်လေးရေ...အရေသောက်တင်း ဘာအရွက်ချက်မှာ လဲ”

“ဘူးသီးတစ်ပိတ်ဝယ်ခဲ့တာရှိတယ်။ နုနေတာတွေ့လို့ မေးတာ”

“နောက်ရက်တွေပွ ခူးချက်မယ်။ ဒီနေ့ ဘူးသီးအရေ သောက်ပဲ ချက်တော့မယ်”

ကိုအောင်သူလည်း အသံပေးလိုက်ပြီး တန်ဆီလှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ တန်ဆီက မိန်းကလေး ရှုပ်တရက်ပျောက် သွားသည်ကို သိလိုက်သည်။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး အိမ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။

“ရေကူးမလို့ ဆို...”

“နောက်နေ့မှပဲ ကူးတော့မယ်။ အိပ်ယာပေါ်မှာ နာရီ
ဝက်လောက် ကျောဆန့်ပြီး အပေါ်မှာပဲ ချိုးတော့မယ်”

“ဘာလဲ...ရေတန်ထဲမှာ သရဲပိုင်လိုက်လို့လား...”

“မတုတ်ပါဘူးကွာ...ရေကူးချင်စိတ် မရှိတော့လို့”

ကိုအောင်သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ခန်းထဲဝင်
ပြီး ကျောဆန့်လိုက်သည်။

ကျောဆန့်ရင်း သူ သက်မွန်အကြောင်း စိတ်ကရောတ
သွားသည်။

သူ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ သက်မွန်တို့ မိသားစု တစ်ခြံကျော်
သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်။ သက်မွန်တို့ အတိုးအတွားပြိုင်ပြိုင်၍
သမီးနှင့် မြေးတို့ အပြီးပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

သက်မွန်၏ဝခင်က တစ်ကြိမ်ကြီး ရှေ့တန်းမှာ ကူးဆုံး
သွားသည့်အ ကွက် တပ်ရင်းမှ ခွာတာ သားအပိနှစ်ယောက်
မိဘအရိပ်ဒေ က်သို့ ဝိုင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

သက်မွန်၏ အတိုးအတွားတို့နှင့် အောင်သူ၏ မိဘများ
က အလွန်ရင်းနှီးကြသည်။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လိုဖြစ်နေသည်။

ဒေါရိက ထိုအချိန်က အသက်လေးဆယ်ကျော် အလုပ် မရှိလျှင် အောင်သူ မိဘများနှင့် စကားလှပြောပြီး အိမ်မှကိစ္စ ဝိုင်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

အောင်သူ၏ မိဘနှစ်ပါးက ဒေါရိထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီး သည်။ ဒေါရိ၏ သမီး သက်မွန်ကိုလည်း သမီးလေးတစ်ယောက် နှယ် ချစ်ခင်သည်။

သက်မွန်က ချစ်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ပြီး နယ်ပြန် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းပြန်မတက်တော့တု ဆိုသည်။ အောင် သူက သက်မွန်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးပေမယ့် သူလည်း ချစ်တန်း ပင် ရှိသေးသည်။ ဖာတီယတန်းတက်သည့်နှစ်က ကျန်းမာရေး မျှချာလွန်းသည့်အတွက် ကျောင်းစေတတာ ပျက်သည်။

သို့ကြောင့် ဆရာဝန်က ကျောင်းနားရန် အကြံပေး သည်။ တစ်နှစ်နားလိုက်သည်။ တစ်နှစ်နားပေမယ့် ရောဂါစ ရှင်းပျောက်သည့်အတွက် နောက်နှစ်ပါ ကျောက်သက်နားခဲ့ရ သည်။ နှစ်နှစ်အတွင်း ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါ အရှင်းပျောက်သွား မှ ကျောင်းပြန်နေခဲ့ရသည်။

သူ သုံးတန်းမှာ ပြန်နေတော့ သူငယ်ချင်းများက ငါး ဟန်းရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်နှစ်တစ်တန်း

အောင်ခဲ့ရာ ရှစ်တန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ရှစ်တန်းနှစ်အရောက် သက်မွန်နှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။

သက်မွန်က ဆယ့်ငါးနှစ်ပင် မပြည့်သေးတု ဆိုသော်လည်း အပျိုလေးတစ်ယောက်လို ဇွံ့ဇွံ့ ထွားထွားရှိသည်။ မှီလေးကလည်း ချောသည်။

အောင်သူ မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

အောင်သူ နဝမတန်းဖြေမည့်နှစ်မှာ သက်မွန်ထံမှ အလှကို ရလိုက်သည်။

ထိုအချစ်ကို ရရှိ တစ်နှစ်နီးပါး ပိုးပန်းလိုက်ရသည်။ သက်မွန်က ရိုးရိုးအေးအေးနေတတ်သူဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အောင်သူတို့ အိမ်ကိုတော့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် ရောက်တတ်သည်။ ပိခင်နှင့် ဝခင်တို့၏ အဝတ်အစားများကို လာလျှော်ပေးသည်။ မလျှော်ပါနှင့် ပြောသည် မရ။ တစ်ရက်ခြား မြင်သမျှ ယူပြီးလျှင်ပေးသည်။

ကြာတော့ ဒေါ်ရီရော သက်မွန်ပါ အိမ်မှ ကိစ္စအဝဝကို အားလုံးနီး နီး တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်နေသည်ကို ဒေါ်ရီရော အောင်သူမိဘများပါ မသိကြ။ ပိပိရီရီနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ရက် အောင်သူ မိဘများ နယ်သို့ ဘုရားပူးထွက်စဉ်
အဲဒါပါ ပါသွားသည်။

မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားပူးထွက်သည့်အတွက် အသွား
အပြန် ဆယ်ရက်ခရီးဖြစ်သည်။ အထက်ပိုင်းဘုရားစုံနှင့် ရှမ်း
ပြည် တောင်ကြီး အင်းလေး ပင်းတယတို့ပါ ပါသည်။

ထိုဆယ်ရက်အတွင်း သက်မွန်တစ်ယောက် အောင်သူ
တို့အိမ်မှာ ရောက်နေသည်။

ဗျက်ရေးပြုတ်ရေး တာဝန် ဝင်ယူသည်။

အောင်သူက ဆယ်တန်းဖြစ်၍ ကျောင်းကို ပုံမှန်မတက်
ဘဲ ကျူရှင်နှစ်ခု လှည့်ပတ်တက်နေသည်။ ကျောင်းကို တနင်္လာ
နှင့် သောကြာသာ ရောက်သွားတတ်သည်။

ကြားမှာ အားချိန်တွေရှိသည်။ စာမဖတ်ဘဲ သက်မွန်
ကို ရေကူးသင်ပေးသည်။

သုံးလေးရက်အတွင်း သက်မွန် အနည်းငယ်ကူးတတ်
လာသည်။ အားတဲ့အချိန် မိမိကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ပြီး ကူးမည်ဟု
ဆိုသည်။

“အောင်...သည်နေ့ ကျူရှင်မတတ်ဘူးလား”

“တက်ချင်စိတ် မရှိဘူး။ ဒီနေ့ သက်မွန်တစ်နေ့လုံး

အချိန်ပြန်မလို့”

“သွားပါ...စာက အရေးကြီးတယ်။ သက်တို့က နေ့တိုင်းပြင်နေ တွေ့နေရတာပဲ”

“မရဘူး...သက်နားမှာပဲ နေချင်တယ်”

“သက်နား နေလို့မရဘူးလေ။ သက် ကိုအောင်စားရဲ့ ဖာမင်းတင်း ချက်ရဦးမယ်”

“ဘာမှမစားဘူး...မချက်နဲ့”

“ဗိုက်ဆာမှာပေါ့”

“သက်ရဲ့ မျက်နှာလေးပြင်နေရင် ဗိုက်မဆာဘူး”

“ကယ်လို့ခြစ်လာတာလဲ...ကိုအောင်၊ လက်တွေ့ ဖယ်နေစမ်းပါ။ ဒီမှာလာထိုင်ပါဦး ပြောကြမယ်...ဖယ်ဦး”

“မရဘူး...ဒီအတိုင်းပဲဖက်ထားမယ်”

“အဖေတို့ အဖေတို့ ခရီးသွားတုန်း သက်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ရပြီမှတ်တာ။ ကျွန်ုပ်ရော ကျောင်းရော ဖယ်သက်သလိုသွားနေရတယ်။ စာတွေဖတ်နေရတယ်။ အခု နောက်လိုရက်ဆို ပြန်လာကြတော့မယ်။ တိုယ်တို့ တစ်ရက်မှ အေးအေးဆေးဆေးမတွေ့ရသေးဘူး”

“တိုရက်တွေကလည်း ရေကူးသင်ပေးခဲ့တယ်မတုတ်

လာ..."

"ကျွန်ုပ်တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကြား နှစ်ခုရှိနားတဲ့အချိန်လေး
လှသင်ပေးခဲ့ရတာ...ဘယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးရှိခဲ့လို့လဲ။
ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်နှစ်ခုစလုံး ဖျက်လိုက်မယ်"

"လာ...ဒီမှာမထိုင်ဘူး"

"ဘယ်မှာထိုင်မှာလဲ..."

"လာပါ...လိုက်ခဲ့"

အောင်သူက သက်မွန်လက်ကို ဆွဲပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲ
အတင်းဆွဲပေးလွှားသည်။

"တင်...အိပ်ခန်းထဲ မဝင်ပါနဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"မကောင်းဘူး...အပြင်မှာ ကိုအောင် ကြိုက်သလောက်
ပြော သက်မွန် နားထောင်ပေးမယ်"

"ဒီမှာလည်း မပြောလို့ရတယ်။ နားထောင်ချင်လည်း
ရတယ်"

အောင်သူက ကုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်သလို သက်မွန်ကို
လည်း အတင်းဆွဲထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် သိမ်းကြိုးဖက်ပြီး
သက်မွန်၏ ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို ငွှေးငွှေးပေးနေသည်။

“လွတ်ပါ...ကိုအောင်ရယ်၊ အရမ်းလက်တော့ အသက်
တောင် ရှူလို့မရတော့ဘူး”

“အပြင်ထွက်မယ်နော်...ဒီမှာ မသင့်တော်ဘူး”

“ဘာလို့မသင့်ရမှာလဲ...ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး”

“ကျွန်မတို့ လက်မထပ်မချင်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ဘာမှမပြုမှုဘူးဆို...”

“ဒါဒါက ချစ်သူကျေနပ်အောင် ပြောတာ။ အခုတော့
မရတော့ဘူး...အဲ”

စကားလည်းဆုံး အောင်သူက သက်မွန်ကို အတင်းဆွဲ
လွှဲလိုက်သည်။ သက်မွန်လည်း ဘယ်လိုမှ ရုန်းကန်ခြင်းဆိုလို့
မရမှန်း သိသဖြင့် အလိုက်သင့်သာ နေလိုက်တော့သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတင်းစက်ထားကြသည်။
နေ့တစ်နာရီကျော်မှ နှစ်ယောက်သား အိပ်ပျော်ရာတ နိုးလာကြ
သည်။

“တင်...တစ်နာရီကျော်ပြီ။ ဘာမှမချွတ်ရသေးဘူး။
ဘယ်လိုစားမှာလဲ...”

“မစားတော့ဘူး။ စကနေမှ ထချွက်။ ကျက်တဲ့အချိန်
စားမယ်။ မနက်ည ပေါင်းစားလိုက်မယ်”

“သက်မွန် အိမ်မှာ မိုးလင်းက မိုးရွာနေရင် အတိုး
နဲ့အတွား ရိပ်ခါတော့မှာပဲ။ ပြန်တော့မယ်။ ကိုအောင် အပြင်ထွက်
ပြီး ဝယ်စားလေ။ သက်မွန်...ညနေ လေးနာရီလောက် လာပြီး
ညတချက်ပေးမယ်”

“လတဝံ့သေးလား...လာရင် ပြန်မလွှတ်ဘူး”

“တော်ပါပြီ...ဒီတစ်ခါ အနားကပ်လာရင် မားနဲ့လို၊
လွှတ်မယ်။ အခွင့်အရေးရတိုင်း မယူနဲ့။ မုန်းပစ်မှာ...”

“မရက်စက်ပါနဲ့...ချစ်ရယ် နော်”

“မရဘူး...သွားမယ်။ စောစောကကိစ္စမျိုး မပြစ်စေရ
အံ့ဘူးလို့ ကတိပေးမှ လာတော့မယ်”

“တကယ်ပြောတာလား...”

“မလာဘဲ မနေပါနဲ့ ချစ်ရယ်။ ဖက်ထားလို့ရရင် တော်
ပါပြီ။ တုတ်လား...လာနဲ့နော်”

“အိပ်...ကြက်သွန်လို့တဲ့မား မဆောင်ထားမယ်”

“တောင်းပါပြီတဲ့ဗျာအေး”

“သွားတော့မယ်...အပြင်ကို စက်ဘီးနဲ့သွားပြီး တစ်
ခွဲခွဲဝယ်စား။ သက်မွန် အိမ်ပြန်ပြီးစားလိုက်မယ်”

“သက်မွန်...ခိုက်ဆာသေးလို့လား”

“ထာတာပေါ့...စားချိန်လွန်နေပြီ”

“သိပါဘူး...စားလိုက်သောက်လိုက်လို့ ခိုက်များ ပြသွားပြီလား မေးကြည့်ရတာ”

“သွား...ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး...ကဲ...ကဲ”

“အား...နာတယ်။ ငြည်းငြည်းထုတာမတုတ်ဘူး။ ရှမ်းရမ်းတကနဲ့ မတူဘူး။ လူသတ်နေသလိုပဲ”

သက်မွန်လည်း အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားသည်။ အောင်သူလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်သွားသည်။ သက်မွန်လည်း ရေကူးကျွမ်းကျင်သလောက်ဖြစ်သွားသည်။

ဆယ်ရက်ခန့်သွားကြသည်အဖွဲ့လည်း ဆယ့်တစ်ရက် နေ့ကျော်ပြီ။ ဆယ်နှစ်ရက်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။

ပခုက္ကူမှာ ကားပျက်နေသည့်အတွက် နှစ်ရက်နီးပါး ကားပြင်ရင်း အချိန်ပြန်ကြာသည်ဟု သိရသည်။

ပခုက္ကူ ပခန်းကြီး ရေစကြို ဘုရားများကို ကားဖြင့် ပြီး လျှောက်ဇူးကြသည်ဟု သိရသည်။ ရွှေစက်တော်ပါ အရောက်ခဲ့သည်ဟု ပြောပြသည်။

ကားပျက်တော့ တုရားတွေ ပိုမိုရတာပေါ့ဟု မိဘတွေ

တ အောင်သူကို ပြောပြသည်။ ထိုရက်များအတွင်း အောင်သူ
တ သက်မွန်ကို ရေကူးသင်ပေးခဲ့ရာ ကျွမ်းကျင်သလောက်ဖြစ်
သွားသည်။

ဘုရားပူအဖွဲ့ ပြန်ရောက်တော့ သက်မွန်က သူ့အိမ်မှာ
အောင်သူက ကျွဲရှင်ရောက်နေ၍ တံကောင်သွားသည်။ ရေကူး
သင်ပေးနေချိန်တွေ့လျှင် မိဘတွေ တစ်မျိုးထင်သွားနိုင်သည်။

လူကြီးများရှေ့မှာ ဇီဝိုင်းလို ဝှန်မှန်လေးနေပြကြသည်။
သို့ဖြင့် ဆယ်တန်းစာမေးဖွဲ့အချိန်သို့ ရောက်လာသဖြင့်
အောင်သူတစ်ယောက် စာအုပ်နှင့်ပျက်မှာ မခွာဖြစ်တော့။ သက်
မွန်နှင့်လည်း မတွေ့မြင်ကြတော့...။

စာမေးဖွဲ့ကို ကောင်းကောင်းမြေ့နိုင်ခဲ့သည်။ အောင်သူရင်း
တွေထွက်တော့ ဆယ်တန်းအောင်ရုံခက အိတ်လုံးဝင် ပါခဲ့သည်။
သို့ကြောင့် လူကြီးတွေက အောင်သူကို တက္ကသိုလ်ကို ပို့သည်။

ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာတတ်ရန် ရန်ကုန်သို့
ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ကို မသွားခင်ညက အောင်သူနှင့်
သက်မွန်တို့ အပြင်မှာ ဆုံကြသည်။

သက်မွန်က ဒသိတစ်ယောက်နှင့် အအေးဆိုင်ခဏသွား
မည်ဟု စီစဉ်ခြင်းကို ပြောခဲ့သည်။ အောင်သူကတော့ သူငယ်

ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ရန် အပြင်ထွက်ဦးမည်ဆိုကာ ထွက်
သည်။ နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
မြစ်ကြသည်။

“ကိုအောင် ခုနစ်နာရီ အပြန်ကားနဲ့ သွားမှာ။ တိုရော
ရင် အစဉ်း သက်ကို သတိရလို့ ဘယ်လိုနေရပြန်၊ သိမှာမတူ
ဘူး”

“တိုရောက်လို့ ကျောင်းသူလေးတွေကြားရောက်
သက်ကို မေ့သွားမှာမတူလား... သက်က ဒီမှာ ကျန်ခဲ့
လွန်းနေတော့မှာ...”

“ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်တာနဲ့ ပြန်ခဲ့မယ်... တုတ်လား”

“သက်က နေ့တိုင်းပျော်နေမှာ။ ကိုအောင် ပြန်လာ
နေ့ သက် ပျော်ရမယ်နေ့ပါ။ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျောင်းရက်
ပိတ်တာနဲ့ ပြန်လာပါ”

“ဝိတ်ချ... ကျောင်းသူတွေ ဘယ်လောက်လှလှ ဘယ်
လောက်ချောချော တိုယ့်ချစ်သူက လွဲပြီး ငွဲဆန်ကွဲပါ”

အောင်သူက သက်မွန်၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲချက်
ကိုင်ထားသည်။ သက်မွန်က မျက်ရည်တို့ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလ
သည်။

“ပြန်ကြပလား...”

“ပြန်မယ်လေ...”

“ကြာကြာထိုင်ရင် သက် ဝိုဒိတော့မယ်”

“စာသင်သွားမှာပဲ သက်ရယ်...တစ်နှစ်ကို သုံးလေး ခြိမ်တော့ တွေ့ရမှာပေါ့။ ဝမ်းမနည်းနဲ့ တော့နော်...”

ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

အချိန်က ည ခြောက်နာရီခွဲခန့် သာရှိသေးသည်ပို့ အောင်ထုမကျရောက်ပေမယ့် အပြန်လမ်းမှာ သက်မွန်၏ ပခုံးကို အောင်သူက ထွေးပွေ့ရင်း အားပေးစကားဆိုကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ အသိတစ်ယောက်မှ မတို်းဘဲ အိမ်အနီးသို့ ရောက်ခဲ့သည်ပို့ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

မနက် ခြောက်နာရီခန့် ဒေါ်ရီတို့ သားအမိ အောင်သူ ဟိုအိမ်ဘက်သို့ တူးလာခဲ့သည်။

“ငါ့တူကြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးဖြစ်တော့မယ်။ ညီရောက်ရင် အပေတို့ အဒေါ်တို့ သိ စာရေးဦးနော်...။ စာလည်း ကြိုးစား တုတ်လား”

“တုတ်ကဲ့...ဒေါ်ရီ။ စာလည်းကြိုးစားမယ်။ အိမ်ကိုလည်း အရေးမယ်။ ဒေါ်လေးတို့ သားအမိကိုလည်း သတိရနေမှာပေါ့”

“ဒီက အဖေနဲ့ အမေတို့ နောက်ဆံမတင်းနဲ့။ အဖေ
တို့သာအမိ စောင့်ရှောက်ကူညီထားမယ်”

“ဝိတ်ချာသွားမယ်...ဒေါ်လေး”

ထို့နောက် အပေးပြေးကားရပ်သည့်နေရာသို့ ထွက်
ခဲ့ကြသည်။ ဆိုက်ကားတစ်စီးတည်း ရှေ့က၊ အောင်သူက ဦး
ပြီး နောက်မှာ သေတ္တာနှစ်လုံး တင်ထားသည်။

ကားမှတ်တိုင်ကို မည်သူမှ လိုက်မပို့သဖြင့် သက်မွန်
လည်း အကြည့်ချင်းဆုံနှုတ်ဆတ်ပြီး မြဝမှာရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

ပထမနှစ်မှာတော့ ပြောသည့်အတိုင်း ကျောင်းငါးရက်
ခန့် ဝိတ်လည်း ရောက်လာသည်။ ရက်ရှည်ပိတ်လည်း ရောက်
လာတတ်သည်။ ထိုပြန်လာသည်ရက် မည်မျှရှိပြီ တစ်ခေါက်လာ
တစ်ကြိမ်ခန့် မှသာ အပြင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့မြင်သည်။

သက်မွန်က ရိုးသားသည်။ အိမ်မှုကိစ္စ ခိုင်သည်။ ဒေါ်
ကလည်း ရိုးသားသည်။ လူမှုရေးနားလည်သည်။ ကူညီရိုင်းမင်း
တတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အောင်သူ၏ အဖေနှင့် အမေက ဘာကြောင့်
ရယ်မသိ။ အောင်သူနှင့် သက်မွန်တို့ ရွာမှာရှိစဉ်ကတည်းက
တပူးတွဲတွဲရှိနေသည့်အခါ ကြိတ်ပြီးဆူသည်။

သက်မွန်နှင့်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်
ရက် သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထဲမှာ ရယ်ရယ်မောမောရှိနေသည်ကို
မြင်သွားသော မိခင်ဖြစ်သူက ခါးမီးသီးသီးကန့်ကွက်စကား
ဆိုသည်။ ထိုကိစ္စကို သက်မွန် မသိသော်လည်း သူ့ကို သူတို့
သား နှင့်ဖြစ်သွားမှာ နီးစပ်သွားမှာ စိုးရိမ်ကြောင်း ရိပ်မိသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဘာကြောင့် ခါးမီးသီးသီး သဘောမတူ
နိုင်သည့်အချက်ကို မေးတော့လည်း ရေရေရာရာမရွင်းမြဲနိုင်။
သူတို့သားအပီ ဆင်းရဲလို့လားဆိုတော့လည်း မတုတ်ပြန်။

ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘဲ အခြေရသည်။ သို့
ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အပြင်မှာ စိုးကြောင်စိုးဝှက်သာ
တွေ့ရသည်။ မိခင် ဖခင်တို့၏ အသိပိတ်ဆွေတွေ့မြင်လျှင် သူတို့
ကား ပြန်ရောက်သွားနိုင်သည်။

သက်မွန်ကလည်း နားလည်မှုရှိသည်။ ဆယ်ရက်ခန့်
ကြောင်းပိတ်၍ ပြန်လာသော်လည်း ကြားမှာ တစ်ကြိမ်နှင့် ပြန်
အာနီး တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခွင့်ရလျှင် ပျော်နေသူဖြစ်သည်။

အိမ်ကိုတော့ မိုးရိုးတန်းတန်းတစ်နေ့ကို တစ်ခေါတ်လာ
ဆိုရသည်။ အခေါ်အပြောတော့ မပြု။ အကြောင်းကိစ္စရှိမှ ခေါ်
ပြောပြောသည်ပုံပုံမျိုးတော့ ရကြသည်။

သို့ဖြင့် မလွတ်မလပ်နှင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့ကြသည့် အချိန်၊ သုံးနှစ်ထဲရောက်လာသည်။ ကျောင်းတိုက်ယခင်အရောက်က ဖတ်သိမ်းများလာသည်ဆိုကာ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း မပြန်တော့ သက်မွန်က သတိရလွန်းမက သတိရသည့်အချိန် ကျောင်းကိုစာရေးလိုခဲ့သည်။ တစ်နှစ်မှတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ ပြန်စာရေးရန် မှာထားသော်လည်း အောင်သူထံက ပြန်စာရေးတတ်လော့။

တတိယနှစ်အရောက် ပြန်လာသည့်အချိန် ရောက်မလာသဖြင့် သက်မွန် ညအိပ်မပျော်။ စာမေးပွဲကြီးပြီး၍ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည့်အခါ ပြန်လာမည်ထင်ပေမယ့် ရက်ရှည်လေ့လာရေး ထွက်ရာသည်တူ မိဘတွေထံ စာရေးကာ ပြန်မလာတော့။

သို့ဖြင့် အောင်သူ နောက်ဆုံး ဘွဲ့ယူမည့်နှစ်သို့ရောက်လာသည်။ ထိုနှစ်များသည် အောင်သူ မြို့ကိုပြန်မလာတော့ သက်မွန်တစ်ယောက် အောင်သူ သတင်းမေးရန်လည်း မည်သူ့ကို မေးရမည် မသိ။ စာရေးပြီး အကျိုးအကြောင်းပြန်စာရေးရာမှာ သော်လည်း ပြန်စာလည်း မလာ...။

ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်လေတိုင်း သက်မွန် ညစဉ်အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်။ ငိုရလွန်း၍ မျက်ရည်များစွာ ပြောက်ခမ်းခဲ့ပြီ။

ထိုနှစ်နောက်ဆုံးနှစ်ပြေပြီးတော့ သူ့မိခင်၏နှုတ်မှ ကြား
လိုက်ရသောစကားက သက်မွန် နားထဲ ပိုးကြိုးပစ်သံကဲ့သို့
ဝင်သွားသည်။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်စဉ် ရုပ်နေရာမှ လဲမကျရန်
အားခဲ၍ အိမ်သို့အားတင်းပြီး ပြန်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ခန်းထဲ
ဝင်ပြီး အားရပါးရငိုချလိုက်သည်။

“တ့...သက်မွန် နှင့်အစ်ကို အောင်သူ သူ့ရည်းစားနဲ့
နိုးတက် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီတဲ့။ အဲဒါ ရှေ့လ နေ့ကောင်းတဲ့
ရက်ရွေးပြီး ညှို့ဝံ့ပွဲ မိန်းကလေးတွေအိမ်မှာ သွားလုပ်ပေးရဦး
မယ်”

“ဒီကောင် ရည်စားရတာ တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။
အလုပ်ရအောင် မစောင့်နိုင်ဘူး။ ကောက်ယူလိုက်တယ်”

“သူ့ကောင်မလေးက အလှပြင်ဆိုင်နဲ့ ဝက်ရှင်ဆိုင်တွင်
ထားလို့ အမိတွယ်လိုက်တာနဲ့ မသိဘူး”

ထိုစကားတွေကို ဆက်နားထောင်မနေတော့ဘဲ ညည်သူ့
ကိုမှလည်း မနှုတ်ဆက်နိုင်။ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ရသည်။

“သူတို့ရည်းစားဖြစ်တာ တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်ဆိုတော့
သူ ငါ့မိ မပြန်လာတာ ရည်စားရသွားလို့ပေါ့။ ရက်စက်လိုက်

တာ...ငါတော့ ချစ်လိုက်ရတာ။ သူတ ငဲ့ကို ကျောရရှိကြ သွားတာပဲ။ ဒင်းတို့ ဒီကိုပြန်လာရင် ငါ ဘယ်လိုနေမှာလဲ”

“ဒေရုံးကြီးရုံးတဲ့ ငဲ့ကို အသာယူတဲ့အကြည့် အနိုင်ယူ တဲ့အပြုနဲ့ ကြည့်တာ ငါ လုံးဝမခံနိုင်တူး။ ငါ “လုံးဝမကျေဘူး။ ဒင်းတို့ပျော်တဲ့အချိန် ငါ့မုန်းတဲ့အချိန်ပဲ”

“ငါ...အခုနေထုံရင်လည်း သတ်မယ်”

“ငါ...သေသွားရင်လည်း သတ်ပြစ်အောင် သတ်မယ်”

“ငဲ့တဝကို နင်းဖြေသွားတဲ့ အောင်သူ။ ငါ လုံးဝမကျေ ဘူး။ ငါ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် နင့်ကို သတ်မယ်”

အချိန်က ည တိုးနာရီကျော်ပြီ။ သက်မွန် အိပ်ယာထဲ က ထွက်ခဲ့သည်။ ငြီး မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။ မိခင် ရော အဘွားပါ အိပ်နေကြပြီ။ သို့ကြောင့် အိပ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ပြီး အောင်သူတို့ခြံထဲဝင်ခဲ့သည်။

ရေကူးတန်ရှိရာသို့ တန်းသွားပြီး ရေတိုင်သည်နေရာ အရောက် အချိန်ယူပြီး ရေထဲသို့ နိုင်ငံပစ်ထိုးချလိုက်သည်။ ရေကတိမ်း ည့်အတွက် အောက်ခြေသံပံတလင်းနှင့် ခေါင်းတို့ ရိုက်ထိကာ ဦးဆက်ကျဲပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်။

ရေထဲမှာ သွေးတွေ ရဲရဲနီသွားသည်။

ရေထဲမှာ သက်မွန်သေဆုံးနေသည်ကို မနက် ဂုဏ်နာရိ
အိမ်သားတွေ သိကုန်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်သည့် သွေးပျား
ရေမှာပျော်ဝင်ကုန်သဖြင့် ရဲရဲအနီရောင်မရှိတော့။

“ဘယ်အချိန်က ကန်ထဲ ရေမကူးတတ်ဘဲ လာကူး၍
သေရသလဲဟု အမေးနှင့်ပင် အဆုံးသတ်သွားသည်။

ရဲက စစ်ဆေးတော့ ရေမကူးတတ်ဘဲ ရေထဲထိုးချ
လိုက်၍ ခေါင်းထောင့်မိကာ သေဆုံးသည်ဟု မှတ်ချက်ရေးပြီး
ပြီးသွားသည်။

သက်မွန် သေဆုံးပြီးနောက် မကျွတ်မလွှတ်ဘဲ ခဏခဏ
ချောက်လှန်နေသည့်အတွက် အလှူလုပ် အမှုဝေဝေးခဲ့သည်။
ကျေး ငြိမ်သွားပြီး တစ်လခန့်အကြာ ခြောက်မြေခြောက်ခဲ့
သည်။

အောင်သူလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျောင်းဆက်တက်
နေသည့်အတွက် မိခင် စခင်တို့ထံ ရောက်မလာ။ တစ်ရက်
အောင်သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူလည်း ရေကန်နားမှာ ရပ်နေစဉ် ရုတ်တ
ရက် ရေကန်ထဲထိုးကျကာ အသက်သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက သရဲမ ရေထဲက ဆွဲချသည့်အတွက်
သေဆုံးခဲ့ရသည်ဟု အတတ်စွပ်စွဲနေသော်လည်း မသမ္မတသေခင်း

ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်က စစ်ဆေးပြီး ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်မှု
လဲအကျ ရေကန်ထဲကျကာ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်
ပြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက လွန်ခဲ့သောနှစ်ကမှ ဆီးချိုသွေးတိုးရောဂါ
နှင့် ဆေးရုံမှာ သေဆုံးခဲ့သည်။ အိမ်မှာ မည်သူမျှ မရှိတော့သည့်
အတွက် အောင်သူက ဒေါ်ရီကို အပ်ထားခဲ့သည်။

ဒေါ်ရီကလည်း အိမ်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ သမီး
ဖြစ်သူနှင့် အောင်သူတို့ကိစ္စကို သိထားသော ဒေါ်ရီလည်း
တရားသဘော ဆင်ခြင်နားလည်ပြီး အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ကာ
ပိုင်ရှင်မရှိသည့်အိမ်ကြီးကို ပိုင်ရှင်ရှိသည့်အလား စောင့်ရှောက်ခဲ့
ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ပါး မိမိသမီး ရေနစ်သေဆုံးခဲ့သည့်ရေကန်နား
သို့ သွားပြီး ရပ်ကာ မျက်ရည်ကျနေတတ်သည်။ လူတွေ မြောက်
လှန့်ပါသည်ဆိုသော သမီးဖြစ်သူကို သူ တစ်ခါမှမမြင်တွေ့ခဲ့ရ

။ ဒေါ်ရီလည်း အောင်သူတို့လင်မယား သည်အိမ်သို့
မြောင်းရွှေ့ရာကလာသည့်အတွက် သမီးဖြစ်သူကို သတိရနေ
သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်တွေက မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ရှိနေသည်ဟု
လူတွေပြောကြသည့် သမီးဖြစ်သူ၏ ဝိညာဉ်ပြန်ပေါ်မလာရန်သာ

စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ဆုတောင်းနေမိရသည်။

အောင်သူလည်း သူနှင့် သက်မွန်တို့၏ ဆက်ခွယ်မှုကို ပြန်ပြောင်းတွေးတောနေရာမှ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ညနေ လေးနာရီခွဲမှ ခင်လေးမူက လာနှိုးသည်။

“ကိုအောင်...ကိုအောင် ထတော့လေ...လေးနာရီခွဲပြီး ပြီး ရေချိုးလိုက် ထမင်းစောစောစားကြမယ်။”

အောင်သူလည်း ထပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ရေ တို တဝကြီးချိုးပစ်လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး ခင်လေးမူ ရေဝှင်ချိုး သည်။ ညစာကို ညနေ ငါးနာရီခွဲမှာ စားဖြစ်ကြသည်။

အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ထိုင်ကာ တီဇွဲ ကြည့်သည်။ ညကူးနာရီခန့် နှစ်ယောက်သား အိပ်ယာဝင်အိပ် လိုက်ကြသည်။

သည်နေ့ စနေနံနက် အောင်သူ အလုပ်နှစ်ရက်စားသဖြင့် လင်ယားနှစ်ယောက် ဈေးသို့ကားလေးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လတ်ဇက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး နောက်စာ ခိုက်ပြည့်လိုက် ကြသည်။ ထို့နောက် ဈေးတန်းထဲ နှစ်ယောက်သား ဝင်ပြီး

သုံးရက်စာခန့် တင်းစားများ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ဝယ်ယူကြသည်
လိုအပ်သမျှဝယ်ပြီးသည်နှင့် ကားရိုရာထွက်လာခဲ့ပြီး
အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဆယ်နာရီခွဲခန့် ချက်ပြုတ်၍ ပြီးသွားသည်။ ကိုအောင်
သူက တီဗွီခွင့်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“ချက်လို့ပြီးသွားပြီ။ ခဏနားပြီး ရေချိုး ထမင်းစား
မယ်။ ကိုအောင်က တီဗွီထိုင်ကြည့်နေမယ်စာစား ရေချိုးထားတာ
မတုတ်ဘူး”

“စောစောက ရေဆင်းကူးထယ်စိတ်ကူးနေတာ။ ဇာတ်
လမ်းကံ မပြီးသေးလို့...”

“ခင်လေးလည်း အညောင်းအညာပြေအောင် ရေဆင်း
ကူးပါလား...ရေကူးတတ်တာပဲ”

“ကူးတော့ ကူးချင်တယ်...သရဲကြောက်လို့”

“မတုတ်က တုတ်ကကွ...လာ အတူတူကူးကြမယ်
ပြီးမှ ထမင်းစားကြမယ်”

“နေပါ...ညနေခွင့်ပြစ် နောက်နေ့ခွင့်ပြစ် ကူးမယ်”

“လာပါ...ကိုယ်လည်းကူးမလို့။ အခေါ်လေးနဲ့ဆို ရှိ
ကောင်းတယ်”

ကဲ...အဲဆို ခဏစောင့်။ အဝတ်အစားသွားလဲဝတ်ဦး
မယ်။

ခင်လေးမူလည်း ထိုင်ရာက ထပြီး အိပ်ခန်းထဲပင်သွား
သည်။ ခဏကြာတော့ ရေချိုးဝတ်စုံကို အသင့်ဝတ်ဆင်လာပြီး
အမွှေးပွသဘက်အပြုကြီး ပတ်ကာ ထွက်လာသည်။

“ကဲ...သွားမယ်။ တီဗွီပိတ်တော့”

ကိုအောင်သူက အင်္ကျီရွတ်ထားခဲ့ပြီး ပုဆိုးနှင့်လိုက်လာ
သည်။ ကန်ဆီရောက်တော့ ခင်လေးမူက သဘက်ကြီးကို တန်း
ပေါ်တင်လိုက်သည်။ အောင်သူက ပုဆိုးရွတ်ပြီး တန်းပေါ်တင်
လိုက်သည်။ ဘောင်ဆီတို့နှင့် ရေထဲဆင်းသွားသည်။

ကန်ကို အိမ်ရှေ့ဘက်မှ လေးပေခန့်သာ အနက်ထား
ပြီး ခြံနောက်ဘက်ကို ဆယ်ပေခန့် အနက်လုပ်ထားသည်။ ရေ
ကန်မှာ ရေတစ်ပေခန့် ပျော့နေလျှင် အိမ်ရှေ့ဘက်ကန်အနက်
က သုံးပေခန့်သာရှိသည်။ နောက်ဘက်ကို ဟပြည်ပြည် နိမ့်
ဆင်းသွားသည်။

အောင်သူတို့ရောက်ပြီး ရေကို အပြည့်ပြည့်ထားသည်။
ခင်လေးမူက လက်ထောက်ပြီး တန်ဘောင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်
သည်။

ရေက သူ့ရင်ကို ခန့်သာရှိသည်။ အောင်သူလည်း ထင်လာသည်။

ထို့နောက် နောက်ဘက်သို့ ရေကူးသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်သား နောက်ထက်ပိုင်းမှာသာ လှည့်ပတ်ကူးနေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့နှစ်ဦးအတူ ရေကူးနေသူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို ခင်လေးမူ သတိထားမိသွားသည်။

သူ့သတိထားမိသည့်အချိန် ထိုသူက သူ၏လက်နှင့် ခြေထောက်နှစ်ရောင်းကို ရေထဲသို့ ဆွဲနှစ်ချလိုက်သည်။

ဝုန်း...ဝုန်း...

လက်နှစ်ဖက်က ရေကို တဝုန်းဝုန်းခြစ်အောင် ရိုက်နေသည်။ ထိုအချိန် ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ ကူးသွားသော အောင်သူ

ရေလုံးခပ်သံ ကြားလိုက်သလိုပို နောက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ရေထဲမှာ ယက်တန်ယက်ပန်ပြစ်နေသော ခင်လေးမူ

ရှိရာ ကူးသွားသည်။

သရဲမက ခြေထောက်ကို လွှတ်ပြီး ခါးကို ဆွဲချနေသည့် အောင်သူရောက်လာပြီး အတင်းဆွဲတင်သည်။ သူ့ သရဲမကို

ပမြင်ရ။

ဒီပေမဲ့ သူ ဆွဲထားရာလက်အတွင်းမှ ခင်လေးမူ လွတ်

ပိတ်ကျေမာပေ

အောင် ဆွဲသွားသည်။

အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသဖြင့် ခင်လေးမူနောက်သို့ အတင်းလိုက်ပြီး အတင်းဆွဲလှတော့သည်။

အောင်သူ လက်ထဲ ခင်လေးမူတစ်ကိုယ်လုံးပေါ်လာသည်။

သို့ကြောင့် ရေတိမ်ရာတက် အတင်းဆွဲကျပြီး အပေါ်ဆွဲမသည်။

ခင်လေးမူ ခေါင်းအပေါ် ပေါ်လာသည်။ ခြေထောက်ကို အတင်း

ဆွဲနေပြန်သည်။

သို့ကြောင့် ခင်လေးမူ၏ ကိုယ်လုံးကို ဆွဲထူ၍ မရဘဲ

ထဲ အလျားလိုက်ဖြစ်နေသည်။ ရေမပွန်းရန် ခေါင်းကို အတင်း

ဆွဲတော်နေရသည်။

တပြည်ပြည် ရှေ့ဘက်သို့ ရောက်လာတော့ ရေတိမ်

အောင်သဖြင့် သရဲမ ဆွဲနှစ်၍ မရတော့။

ဝူး...ဝူး...

ခင်လေးမူ ပါးစပ်ထဲက ရေများ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

အုတ်လုံးပြူးပြီး အောင်သူကို အတင်းဆွဲဖက်ကာ...

“သရဲ...သရဲမ...ရေနှစ်သတ်တာ”

“ကိုယ်တွေ့ပါပြီ...တုတ်တယ်။ သရဲမလား၊ ဘာလား

တော့ မသိဘူး။ ခင်လေးကို အတင်းဆွဲနှစ်နေတာ”

“အဲဒါ သရဲပ...ဒီကိုရောက်စတင် ရေကန်ထဲမှာ ရတနာ သရဲပပဲ”

“လာ...လာ...အပေါ်ပြန်တက်ကြမယ်။ ကံတောင်း ဘာမှမဖြစ်တာ”

“တော်ပြီ...နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ရေမကူးတော့ဘူး”

“အင်း...အိမ်ကိုပစ်ထားဟော တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီတော့ သရဲတစ္ဆေတွေများ ရောက်လာတာလား မသိပါဘူး”

“ယုံပြီလား...ထရဲပ ရှိနေတယ်ဆိုတာ”

“အင်း...သရဲမလား...သရဲထီးလား မမြင်ရလို့၊ ပြီးနေတာ၊ အခု သရဲရှိတာတော့ ယုံပါပြီ”

“တာလဲ...သရဲမဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရဦးမှာလား”

“အထီးမဖြစ်ဖြစ် အပဲဖြစ်ဖြစ် သရဲရှိတယ်လို့ လက်ပြဲကွာ...တွေ့နှင်တော့ပေါ့”

အောင်သူက သရဲမမှန်း သိသော်လည်း ဝန်ပင်ရခြင်း အကြောင်းက သူ့နှင့် သက်မွန်တို့၏ သက်ခွယ်မှုကို သိလျှင် အရှည်ကြီးရှင်းပြရမှာ စိုး၍ ငြင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား စိတ်လှုပ်ရှားရင်း ထမင်းစားရမည်ကို မေ့သွားကြသည်။ နေ့တစ်နာရီခန့် ဗိုက်က အသိပေးမှ ထမင်း

အခြေခံကြံတော့သည်။

ထမင်း တင်းပျားတေ ချက်ထားသည့်အတိုင်း၊ ခြေရာ
အောက်ရာ မပျက်ရှိနေသည်။ သို့ကြောင့် သရဲမက အိပ်မှာပုံမှန်
မနေဘဲ သူတိုက်ခိုက်ချင်မှ ရောက်လာသလိုပျားလားတု တွေမိ
သည်။

ညစာကို ညနေ ခြောက်နာရီခန့်၊ စားလိုက်ကြသည်။
အောင်သူက ခိုက်မဆာသေး၍ မစားသေးဘူးဟု ပြောသော်လည်း
ခင်လေးမူက သရဲပေါ်လာမှာမို့၍ စောစောစောအခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ပြောမှ ဝစစားတော့သည်။

ညဘက် ကိုးနာရီခန့်၊ အိပ်ယာဝင်ပြီး အိပ်ကြသည်။
အယ်နာရီခန့်အရောက် အောင်သူ အိပ်မောကျသွားသည်။ ခင်
လေးမူလည်း အောင်သူ နည်းတူ အိပ်မောကျခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်
အခန်းထဲသို့ သရဲမ ဝင်လာသည်။

အောင်သူ ၏ ပုဆိုးအောက်ခြံကို တဖြည်းဖြည်းအထက်
ပိုလန်အောင်လုပ်နေသည်။ အထက်နားအရောက် ရပ်လိုက်
ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လက်နှင့် အတင်းဆွဲထုပ်တိုင်
ဆိတ်သည်။

လက်ရာကြီးနှစ်ခု ကျန်ခဲ့သည်။ သရဲမလည်း သူ့လုပ်

လိုက်သည်ကို ကျေနပ်သည့်အလား တဟီးတီးရယ်မောသံကြီး ပြုကာ အခန်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်။

ည နှစ်နာရီခွဲခန့် ဆီးသွားချင်သဖြင့် အိပ်ယာက မိုး လာသည်။ အိပ်ယာပေါ်မှ ထမည်ပြုစဉ် ခြေနှစ်ဖက်စလုံး လှုပ်မရ ဖြစ်နေသည်။

အတင်းဆွဲရုန်းကြည့်သည်။ ပိဿလေးကြီး ဆွဲထားသလို ဖြစ်ပြီး လှုပ်ရှုပ်ပင်မရဖြစ်နေသည်။

“ခင်လေး...ခင်လေး”

“ရှင်...ကိုအောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုအောင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံး လှုပ်မရတော့ဘူး”

“ဟ...ဘယ်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ခြေထောက်တွေ အကြေးသွေးသွားပြီလားမသိဘူး”

ခင်လေးမူလည်း ထပြီး မီးခွင့်လိုက်သည်။

မီးရောင်နှင့် ပုဆိုးဆွဲလှန်ပြီး ကြည်လိုက်စဉ် မျက်လုံး

ပြူးကာ အသံထွက်အောင် အော်လိုက်မိသည်။

“ဟာ...အမယ်လေး...လက်ရာကြီးတွေ”

“ဟာ...ဟာလဲ”

“ကိုအောင်ခြေထောက် ခြေသလုံးကြွက်သားနေရာမှာ

လက်ရာကြီးတွေ နှစ်စက်လုံး အထင်းသားပေါ်နေတယ်”

“အညှစ်ခံလိုက်ရတာ... မနာဘူးလား”

“အညှစ်ခံလိုက်ရတာ သိတောင် မသိဘူး။ အခုမှ နိုးလာတာ။ ကိုယ့်ခေါင်းကို ထူပေးကြည့်ပါလား”

ခင်လေးမူလည်း အောင်သူ၏ ခေါင်းကို မွဲထူရာ ဝါးအထက်ပိုင်းမှ ထိုင်၍ရသေးသည်။

“တာ... တုတ်ပါရဲ့။ ဒါ... ခင်လေး ပြောတဲ့ သရဲမလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်”

“သရဲမက ကျွန်မတို့ကို ဘာကြောင့် စိတ်တိုင်းကျ ခြောက်လှန့်နေတာလဲ။ အပြားအိမ်တွေကို ဘာကြောင့် မခြောက်လှန့်တာလဲ”

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဒီနေ့ ရုံး ဘယ်လို တက်ရတော့မလဲ”

“အရာရှိကို ပြောပြီး ခွင့်ယူလိုက်မယ်။ လစာမဲ့ခွင့်ပဲရရ။ ယူလိုက်မယ်”

“ဒါကြီး မပျောက်မချင်း ယူရတော့မှာပဲ။ သရဲမ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အခုလိုလုပ်ရတာလဲ...”

“အရိုးအကြောဆရာဝန်နဲ့ ကုမယ်။ သူ့ အကြောသေ

အောင်လုပ်ထားရင် ဆရာဝန် ကုလို့ရှုမှာပဲ”

“ရိုးရိုးပြစ်တာဆို ကုနိုင်မှာပေါ့။ အခုဟာက တစ္ဆေသင်
လုပ်ထားတာ။ သူတို့တန်ခိုးအစွမ်းနဲ့ လုပ်ထားတာ။ တစ္ဆေသင်
နိုင်တဲ့ ဆရာကြီးတွေမှ ပျောက်အောင်ကုသပေးနိုင်မယ်”

“အဲဒါ...ဆရာကြီးတွေ ဘယ်မှာရှိလဲ လိုက်ရုံစမ်းမယ်
ခေါ်ရွှေကိုပါ ရှာခိုင်းမယ်”

“နေပါစေ...ကိုယ့်ရုံးက အသိတစ်ယောက်ကို ရှာခိုင်း
မယ်။ သူက အဲဒါမျိုး ဝါသနာပါတယ်။ သူဆိုရင် ဆရာသမားတွေ
ကိုလည်း သိနိုင်မယ်”

“အခု...ဘယ်လိုနေလဲ...နာနေလား”

“ထုံနေတယ်...လုံးဝလှုပ်လို့ မရဘူး။ ဒီအတိုင်း အိပ်
ယာပေါ်မှာ အချိန်ကုန်တော့မှာလား မသိဘူး”

“အိပ်ယာပေါ် အပြဲအိပ်စရာမလိုအောင် မြို့ထဲမှာ ဦးချဲ့
ရုံစမ်းပြီး ဝယ်ပေးမယ်။ ဦးချဲ့ပေါ်ထိုင်နေရင် သက်တောင့်သက်
သာရှိတာပေါ့”

“တိစ္ဆိကုသ်ရင်း အချိန်ပြန်ပေါ့”

မနက်က ထမင်းချက်ပြီး ခင်လေးမူ မြို့ထဲတိုက်ကား
မောင်းထွက်သွားသည်။ ပြန်လာတော့ ဦးချဲ့တစ်စီး ပါလာသည်။

ဝိုးချဲ့ကို အိမ်ပေါ်သယ်လာပြီး အိပ်ယာတော့မှာ အသင့်
လုပ်လိုက်သည်။ ဝိုးချဲ့ကို ဆင်ပြီးသည်နှင့် ကိုအောင် သူ့ကို
အိပ်ယာပေါ်မှ တွဲပြီးချသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို နေဘေး
ဘက်ဖြစ်အောင် ကိုအောင်သူ ကိုယ်တိုင် လက်နှင့်ကိုင်ပြီး နေရာ
ချသည်။

အားလုံးပြီးစီးတော့ ခပ်လေးမှုက အခန်းအပြင်သို့ တွန်း
ထုတ်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ့်တာကိုယ် တွန်းပြီးသွားလော့ပါ့မယ်။ ခပ်လေး
အနားယူတော့”

“ပေါ့ပေါ့လေး...ခပ်လေး။ မပင်ပန်းပါဘူး။ လာ တီဖွဲ့
သူ့သွားမယ်။ ကြည့်ရင်ရာ ဝှင်ကြည့်။ ခပ်လေး ကိုအောင်ရဲ့
ကို တစ်ခါတည်းဝင်ခဲ့တယ်။ ညနေကျရင် ကိုအောင် အထက်
အရာရှိပါ လာမယ်။ ကိုအောင်ရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ခွင့်
ပေးမယ်တဲ့”

“တကယ်ရောဂါဆန်းပဲကွာ...”

“လက်ရာကြီးကော ဘယ်လိုလဲ။ ရှိသေးလား...ကြည့်
မယ်”

“ရှိသေးတယ်...စောစောကပဲ ကိုယ်ကြည့်မိသေးတယ်”

ခင်လေးမူက ဗုဆိုးအောက်ပိုင်းကို ဆွဲလှန်ကြည့်လို
သည်။

“တင်...”

“ဘာလဲ...ဘာတွေပြန်ပြန်လဲ”

“လက်ရာနှစ်ခုစလုံး မရှိတော့ဘူး။ နဂိုအသားအတိုင်း”

“အဆို...ရှေ့ထောက်ကို လှုပ်ကြည့်ပါလား”

“မ...မရဘူး။ လုံးဝလှုပ်လို့မရဘူး”

“သရဲမ စိတ်မဆိုးအောင် ဘာလုပ်ရမယ် မသိဘူး
ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲပြောရင်လည်း ကောင်းမှာ”

“နှစ်ယောက်စလုံး သေပေးရမယ်”

“တင်...သ...သရဲ”

သူတို့နှင့် မနီးမဝေးမှ သရဲမပြောလိုက်သောအသံ
ကြားလိုက်သည်။

“သေပေးရမယ်...နှစ်ယောက်စလုံး သေပေးရမယ်”

“ဝိုး...ဝိုး”

သရဲမ စကားအဆုံး ဝိုးချဲ့ကြီး နောက်ဘက်သို့ တက်
ပုန်းနှင့် လိမ့်သွားသဖြင့် ခင်လေးမူ အပြေးလိုက်ဆွဲရသည်
ထမင်းစားခန်းအဝမှာ မိလိုက်သည့်အတွက် ဝိုးချဲ့ကို ပြန်တွန်း

အိမ်ရှေ့ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့... ကျွန်တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ထွက်သွားပါ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဝိုး...”

“ခွမ်း...”

စားပွဲပုလဲမှ နှင်းထိပန်းထည့်ထားသော ပန်းအိတ်နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည့်အတွက် လွတ်အောင်ရှောင်လိုက်ရသည်။

ပန်းအိုးက ခင်လေးမူမောင်းနားမှ ခြတ်ပြီး နောက်ဘက် နံရံကို သွားထိကာ ကွဲသွားသည်။

သို့ကြောင့် ခင်လေးမူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဝိုးချဲ့ဘေးက ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်ရာ ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှထပ်မဖြစ်တော့။ သရဲမအနီးက ထွက်သွားပုံရသဖြင့် ခင်လေးမူလည်း တီဗွီကို ဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

တီဗွီမှာ သရဲကားလာနေသည့်အတွက် လိုင်းအမြန် ပြောင်းပစ်ရသည်။ လူသတ်သရဲမကားဖြစ်နေသည်။

တီ...

သူတို့ကြည့်၍ တစ်မိနစ်ပင် မပြည့်။ စောစောကသရဲမ

လှိုင်သို့ သူ့အလိုလိုပြောင်းသွားသည်။

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ခင်လေးမူက ‘ရုန်း’ကို နှိပ်ပြီး ပြန်ပြောင်းသည်။ ကုလားကားလေးနေသည့်အတွက် ကုလားကားကြည့်ရန် လှိုင်ချိန်လိုက်သည်။

ကုလားကားလှိုင်ချိန်သော်လည်း တိစ္ဆိဇ်နိသာပြင်မှာ ကြောက်စရာသရဲမလိုင်းဟာ ပြန်ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ပိတ်ထားလိုက်တော့မယ်...”

“ခင်လေးမူက တိစ္ဆိဇ်ကို ပိတ်ပြီး ရုန်းကွန်ထရိုက်ကို စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်သည်။

“တိ...”

တိစ္ဆိဇ်ပေါ်မှာ အရုပ်များ သူ့အလိုလိုထင်လာပြန်သည်။ သရဲလိုင်းဖြစ်နေသည်။ တိစ္ဆိဇ်ထဲက သရဲမတလည်း ကြည့်နေသူတို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရသည်အထိ သရုပ်ဆောင်ကောင်းလွန်းလှသည်။

လူ့ကွက်ကို ခြောက်လှန့်သတ်ဖြတ်သော သရဲမတ တေးတိုက်အနေအထားမှ ရုတ်တရက် သူတို့ဘက်လှည့်လိုက်သည်။ သွေးတွေစီးကျနေသော ပါးစပ်ကြီးကို တာပြီး ရိပ်ကာ

သူတို့ဘက်သို့ တစ်ကိုယ်လုံးလှည့်လိုက်သည်။ သရဲမက အပြင်
သို့ ထွက်မည့်တန်ပြီအနည်း။

“သူ...သူ ထွက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

ခပ်လေးမူ၏ စကားမဆုံးလိုက်။ ဝန်သားပြင်ထဲမှ သရဲမ
ပုန်းကန် အပြင်ထိုးထွက်လာသည်။

သူတို့အပြင် ဝန်သားပြင်မှ ပုန်ထွက်လာတာဖြစ်သော်
လည်း အပြင်အရောက် အခိုးအငွေ့ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားသည်။
တိစ္ဆိလည်း ဝိတ်လျက်သားအတိုင်းဖြစ်နေသည်။

“တိစ္ဆိထဲက သရဲမ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ...”

“အိမ်ထဲက သရဲမ လုပ်ကြံပြီး ခြောက်နေတာဖြစ်မယ်”

“သူတို့ တိစ္ဆိကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်ရန် ဝိတ်မတူးတော့။

ထိုင်မြဲထိုင်နေကြသည်။

ထိုအချိန် ဘာမျှမှ မကြားရတော့။

အချိန်က ထယ်နှစ်နာရီကျော်ပြီ။ ထိုအခါမှ မနက်စာ
စားရသေးမှန်း သိကြသည်။

“မီးဖိုထဲသွားကြမယ်။ ထမင်းတစ်အိုးတည်လိုက်မယ်။

ကြက်ဥကြော်စားမယ်”

“ထမင်းလည်း ချက်မနေနဲ့တော့။ မယ်မုန့်ပိုက်မတုတ်

လာ...”

“ပိုတယ်...ဝွတ်မောနီးတစ်ထုပ်ရှိသေးတယ်”

“ပေါင်မုန့်နဲ့ ကြက်ဥကြော်လုပ်လိုက်။ တစ်ယောက်
သုံးချုပ်စိစားလိုက်ရင် မနက်စာရော နေ့လယ်စာပါ ပြီးပြီ”

“အင်း...သရဲမကြောင့် အစားအသောက်လည်း နှစ်
မမှန်တော့ဘူး။ ဆာလို့ဆာမှန်းတောင် မသိဘူး”

ခင်လေးမူက ပြောလည်းပြော ပြီးချွဲကို တွန်းပြီး မီး
အတွင်းဝင်သွားသည်။

မီးကို ဝှင်၍ ကြက်ဥကို နှစ်လုံးဖောက်ပြီး ခေါက်လိုက်
သည်။ ကြက်ဥရည်ထဲ ပေါင်မုန့်ကို နှစ်ပြီးကြော်လိုက်သည်။

ပေါင်မုန့်ခြောက်ချပ်ရတော့ မီးကိုပိတ်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

“နို့ဆီဆစ်ဦးမလား...”

“မဆင်းဘူး...ခင်လေး စားချင်သမ်းလေ။ သကြားလည်း
ပြုချင်ပြု”

“ခင်လေး...သကြားရော နို့ဆီရော မစားချင်ဘူး
ကိုအောင် စားချင်လားလို့...”

“အာတိုင်းပဲစားမယ်။ ပြီးရင် ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ ဆာထက်

ကြမယ်”

ပေါင်ပုန်ကြက်ဥကြော် သုံးချပ်စီးစားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်
စီ သောက်ကြသည်။

“ခါလည်း ခိုက်ပြည့်တာပဲ”

“အခုတော့ ခိုက်ပြည့်တာပေါ့။ သုံးလေးနာရီ မကြာဘူး။
ခိုက်စာလာလိမ့်မယ်။ စကနေရင် ညစာချက်ပို့ ပြင်ဆင်တော့
မယ်”

“ဆက်တီပေါ်ထိုင်ရင်း စားနေရာမှ အောင်သူက ဘီး
တို လှိုင့်ရင်း တီဗွီကို သွားဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်းကောင်းကြည့်ရတော့မယ်ထင်
တယ်”

“စောစောက...လိုင်းကို သွားမနှိပ်မိစေနဲ့ နော်။ ဇာတ်
လမ်းက ပြီးသေးလား။ မပြီးသေးဘူးလား မသိဘူး”

သူတို့ ကုလားကားလိုင်းကို တစ်ခါတည်းနှိပ်ပြီး ဖွင့်
လိုက်သည်။ သီချင်းဆိုပြီး တနေ့သည်နှင့် တန်းတိုးသည်။ ကုလား
တားတတော့ စိတ်ဆိုးလည်း သီချင်းဆိုကမယ်။ ဝမ်းသာလည်း
သီချင်းဆိုကမယ်ပဲ။ ဇာတ်လမ်းသုံးပုံပုံ တစ်ပုံလောက်က သီချင်း
နဲ့ အကတွေနဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ။ ဇာတ်လမ်းတွေကောင်းလို့

သာ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ကြည့်ရတာ။

“ဟုတ်တယ်...ရန်ဖြစ်နေရင်း လက်ညှိုးထိုးပြီး အပြစ်
ကချင်ကနေတတ်တာ။ အပျော်များတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

ကုလားကားကို မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကြည့်လိုက်
သည်။ ဇာတ်ကား ပြီးသွားသည်။

ကောင်းနိုးရာရာ လိုင်းပိုက်ပြီး ကြည့်ကြည့်သည်။ နှစ်နာရီ
ခွဲခန့် ရောက်တော့ ခင်လေးမူက...

“ကိုအောင်...ကြည့်နေတော့။ ခင်လေး ထမင်းဟင်း
သွားချက်တော့မယ်”

“မစားတော့ဘူး...သုံးနာရီခွဲလောက်မှ ချက်ရင် ငါ့နာရီ
ထိုးဆို အကုန်ကျက်မှာပဲ”

“ဒီနေ့မနက်၈နာရီ ပေါင်းစားရမှာ။ ငါ့နာရီလောက်
စားကြမယ်လေ”

“ထမင်းကို ပျားပျားမချက်နဲ့။ သိပ်စားနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“ကဲပါ...တိစ္ဆိကြည့်နေတော့...။ ခင်လေး ထမင်းသွား
ချက်တော့မယ်”

ခင်လေးမူ မီးဖိုခန်းထဲ ထမင်းဟင်းချက်ရန် ဝင်သွားစဉ်
အောင်လူ အက်ရှင်ကားတစ်ကား ကြည့်ရင်း နေခဲ့လိုက်သည်။

ခင်လေးမူ မိမိတွင် ထမင်းအိုးတင်ထားပြီး ဟင်းချက်ရန် ကြက်သွန်လှီး ဂျော်သီးထောင်းတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လုပ်နေသည်။

ထိုအချိန် အောင်သူ၏ ဦးချွဲကို နောက်မှ တစ်ယောက် ဆောက်က တီဗွီရှေ့မှ ဆွဲယူသွားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

အောင်သူလည်း သူ့ဦးချွဲကို သရဲမလာဆွဲနေပြီကို သိ သည့်အတွက် ခင်လေးမူ ကြားရန် ပါးစပ်က လှမ်းအော်သည်။

မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာ။ အသံတုန်အော်တစ်သော် လည်း ထူးဆန်းစွာအသံက ပါးစပ်ဝမှာတင် ပျောက်သွားပြီး လေသံသာထွက်လာသည်။

သူ့ဦးချွဲက အိမ်ထဲမှနေ၍ အိမ်ပြင်သို့ တလိမ့်လိမ့်ရွှေ့ လျှားသွားနေသည်။

သူ့လက်နှင့် တရိုတ်ကို ဆွဲသော်လည်း တရိုတ်ကို ဆွဲ ချေ။ ဘီးကို မလိမ့်ရန် အကောင်းဆွဲသော်လည်း ကြီးမားသောအား ကြီးကို သူ တယ်လိုမှ တား၍မရဘဲ ရှိနေသည်။

ဦးချွဲက အိမ်ရှေ့အဝေါက်မှနေပြီး အိမ်တေးလမ်းမှ တန်ဘက်ကို လိမ့်နေသည်။

“တေ့...တေ့...မလုပ်နဲ့...မလုပ်နဲ့...”

မြထဲဝင်လာသော ဧါရိက ဦးချွဲကို အဟင်းဝင်ဆွဲသည်။

ဆွဲလို့မရ။

သို့ကြောင့် ဦးချဲ့ရှေ့ပင်ရပ်လိုက်မှ ဦးချဲ့ ရပ်သွားသည်။
ဦးချဲ့က ရေကန်ထဲကျရန် သုံးပေခန့်သာ ရှိတော့သည်။

ရေကန်စပ်နှင့် လှည်းရွေ့မှာ ဒေါ်ရီ ရပ်ပြီး ဦးချဲ့ကို
တွန်းထားသည်။

“သမီးလေး...သက်မွန်။ ပြီးတဲ့တာတွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲ။
မလုပ်ပါနဲ့။ အခုလိုလုပ်ရင် သမီး ငရဲကို တန်းရောက်သွားတော့
မယ်။ ဒီဘဝက ကျွတ်လွတ်အောင် အမုန်းတွေကို သင်ပုန်းပေး
လိုက်ပါတော့သမီးရယ်...”

“အမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့တော့နော်...”

“ပေး...သမီး မောင်အောင်သူကို အိမ်ထဲ ပြန်ပို့လိုက်
မယ်။ အခုလို ခြေထောက်လှုပ်လို့မရအောင် သမီးလှုပ်ထားတာ
ဆိုရင်လည်း ပြန်ကောင်းအောင် လုပ်ပေးပါ...သမီးရယ်။ အမေ
စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြန်ကုပေးလိုက်ပါ”

ဒေါ်ရီလည်း ဦးချဲ့ကို တွန်းလာသူကို မမြင်ရပေမယ့်
သမီးရဲ့ဝိညာဉ်မှန်း အတတ်သိနေသည်။ သို့ကြောင့် စိတ်ထဲရှိ
တိုင်း ပြောနေခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ဦးချဲ့ကို ရေထဲတွန်းမချတော့ဘဲ ဒေါ်ရီလက်ထဲ ပြန်ပါ

လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ရီက အိပ်ထဲအထိ တွန်းလာခဲ့သည်။

“ဒေါ်လေး...ကျွန်တော့်ကို တီဇွိရှေ့မှာထားခဲ့။ ခင်လေး၊
ပီးဖိုထဲမှာရှိတယ်။ အခုလိုဖြစ်တာ ခင်လေးကို မပြောပါနဲ့နော်။
သူ စိုးရိမ်ပိုသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“မပြောပါဘူးကွယ်...ပြောလိုက်ရင် အခုလို ဗိတ်ချ
လက်ချခဲ့ ထမင်းဘယ်ချက်နိုင်မလဲ”

ဒေါ်ရီလည်း ပီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး
တာ စကားပြောဆိုနေသည်။

တင်းအိုးတည်ထားပြီး နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်ထွက်လာ
ကြသည်။

“ကဲ...စကားပြောကြည့်။ ဒေါ်လေး ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒေါ်လေး”

ဒေါ်ရီလည်း အိပ်ရှေ့ထွက်သွားသည်။

“နာရီဝက်လောက်ဆို ထမင်းစားမယ်ဆို စားလို့ရပြီ။
ရေချိုးဦးမလား...”

“မချိုးပါဘူး...မနက်ဖြန်မှ ချိုးမယ်”

ထိုအချိန် အိပ်ထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။ ရုံးမှ

ကားပြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။

ခင်လေးမူလည်း ဦးချဲ့ကို တွန်းပြီး အိမ်တံခါးဖွင့်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။

အရာရှိနှင့် ရုံးအဖွဲ့သားများ ပြောကံယောက် လာကြသည်။

“တာ...အခြေအနေမကောင်းပါလားကွ။ ခြေထောက်လှုပ်လို့ရလား...”

“နည်းနည်းလေးတောင် လှုပ်လို့မရဘူး...ဆရာ။ ဝေပြတ်တာလည်း မတုတ်။ တယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိဘူး”

ကိုလိုင်ထွန်းက ဝုဆိုးလှန်ပြီး အသေအရှာကြည့်သည်။

“သွေးမလျှောက်လို့ လှုပ်မရတာလည်း မတုတ်ဘူး ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်”

“ရုံးမတက်ချင်လို့ တမင်လုပ်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ပယောဂဆရာနဲ့ အသိရှိတယ်။ သရဲလုပ်ထားတာမှန်ရင်...သရဲတိုပါ ဆုံးမခိုင်တယ်...”

“ခွမ်း...”

တပွဲပေါ်မှာ အသစ်ပြန်တင်ထားသော ပန်းခိုးကံ ကိုလိုင်ထွန်းဘေးမှ ပြတ်ပြီး နောက်နံရံကို သွားထိသဖြင့် အားလုံး

မျက်လုံးများ ပြူးတုန်သည်။

“သရဲက အိမ်ထဲမှာရှိနေတယ်။ အပြောအဆိုဆင်ခြင်ကြ။ အမှားလုပ်ထားရင်တောင်းပန်လိုက်ပေါ့ကွာ... မကျေနပ်လို့ လုပ်တာဆို တောင်းပန်ရင် ခွင့်လွှတ်ချင် ခွင့်လွှတ်မှာ...”

အရာရှိက အားလုံးကို သတိပေးတောင်းပြောပြီး အောင်သူကို တောင်းပန်ရန် ပြောပြသည်။

ထိုအချိန် ခင်လေးမူက ယွန်းတန်းထံ ကော်ဖီခွက်ဖြောဟ် ပန်းကန်ကို ထည့်ပြီး အပြင်ကို ယူလာ၍ ဆက်တီစားပွဲပေါ် ချပေးသည်။

“ကိုလှိုင်ထွန်းကို မသောက်စရာ... ဆရာကိုလည်း ကပ်ခွက်ကမ်းလိုက်စရာ...”

ကိုအောင်သူက မိတ်ဆွေကိုလှိုင်ထွန်းကို ကော်ဖီခွက် ဘူး လက်ဆင့်ကမ်းစေရန် ပြောဆိုနေသည်။

တန်းထဲက ကော်ဖီခွက်ထိ လက်လှမ်းမီရောက်စဉ် ရှက်တရက် ခွက်အားလုံး လက်နှင်တိုက်ချလိုက်သလို မှောက်တုန်တော့သည်။

“တာ... သရဲကတော့ တို့လူတာ မကျေနပ်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ ကဲ... ခထနေရင် ပြန်ကြမယ်”

“ကိုလှိုင်ထွန်း နေနေ။ မင်လေး လာပြီသိမ်းလိုက်တော့ အားနာလိုက်တာဗျာ...”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘာကိုမကျေနပ်မှန်းလည်း မသိဘူး မနက်ကဆို ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံး ဆွဲညှစ်ထားတဲ့လက်ကြီး အထင်းသားပဲ။ နေ့လယ်လောက်ရောက်မှ ပျောက်သွားတာ”

“ပျောက်မှာပဲ...တောင်းပန်စရာရှိ တောင်းပန်လိုက်”

“ကဲ...ပြန်ဦးမယ် မောင်အောင်သူရေ။ မခင်လေး ပြန်တော့မယ်။ ခြေတောက်လျှောက်လို့ရမှ ရုံးပြန်တက်တော့”

အားလုံးနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။ သူတို့ကိုလည်း တကယ် သရဲခြောက်လွန်ခဲ့သည်။ သရဲက လမ်းမလျှောက်ပိုင်း အောင်လုပ်ထားသည်ကို ရှင်းပြစရာမလိုအောင်ကို သရဲမလက်သံ ပြောင်ချက်ကြောင့် ကြောက်လည်းကြောက်၊ ယုံလည်းယုံကြည်တာ အပြန်ပြန်ကုန်တော့သည်။

ရုံးက အဖွဲ့များ ပြန်တော့။ ငါးနာရီခွဲပြီးပြီပို၊ ခင်လေးလည်း ထမင်းစားရန် ကိုအောင်သူ ပို့ချဲ့ကို တွန်းသွားရင်း ဝီဒီစန်းထဲ ရောက်ခဲ့သည်။

ထမင်းပြင်ဆင်ခူးခပ်ပြီး စားကြသည်။

ထမင်းစားပြီး အိမ်တံခါးများ လိုက်ပိတ်ကာ တီဗွီကြည့်

တော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကိုအောင်သူကို ကုတင်ပေါ် မတင်သေးဘဲ အိပ်ခန်းအတွင်းမှာ စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။

ရှစ်နာရီထိုးကာနီးအထိ ထိုင်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာပြောနေကြသည်။ ကိုအောင်သူ အိပ်တော့မည်ဟု သတိပေးမှ အပြင်သို့ တွန်းကာ အပေါ့အပါးသွားရန် အိမ်သာဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ အပေါ့သွားရန် ကူညီပေးပြီး သူက အပြင်ထွက်ကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်၍ ခြေလက်ဆေး။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်လိုက်သည်။

သရဲမနှင့်များ တိုးလေမလားဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အားလုံးပြီးဆုံးသွားသည်အထိ သရဲမရောက်မလာတော့...

ကိုအောင်ကို ငှီးဆွဲပေါ်တင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြန်တွန်းလာတာ အိပ်ယာပေါ် တွဲတင်ထိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား အိပ်ယာပေါ်တက်ပြီး အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားအိပ်နေလိုက်ကြသည်။

ကိုးနာရီဝန်းကျင်ရှေ့တန်းမှ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

တစ်နေ့လုံး လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်နေသည်။

မနက်စာ စားပြီး နေ့လယ်စာအတွက် ထမင်းဟင်းကို ဆက်၍
 ချက်လိုက်ရာ ဆယ်နာရီလုံးကာနီးမှ အလုံးစုံပြီးသွားတော့သည်။
 သို့ကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး တီဗွီကြည့်နေသော
 တို့အောင်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပန်းအိုးနှစ်အိုးတော့ ကွဲသွားပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဝယ်ရင် မကွဲ
 ကဲ့ ဝတ်ီးအိုးဖြစ်ဖြစ် ကြေးအိုးဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ထားရမယ်။

“အခုတော့ ဝန်ခွတ်နဲ့ ပန်းအိုးလုပ်ရတော့မယ်။ ငါ့
 အောင် ခင်လေး ခြံထဲဆင်းပြီး ဝန်အိုးမှာထိုးဖို့ ပန်းဆင်းမှာ
 လိုက်ဦးမယ်”

“သွားလေ...ရှားများသောခူးခူး၊ ဘုရားပန်းတွေပါ တစ်ခါ
 တည်းလဲလိုက်”

ခင်လေးမူလည်း ကပ်ကြေးတစ်လက်ဆွဲပြီး ခြံထဲတ
 နှင်းဆီပန်းများ ခူးရန် ဆင်းသွားသည်။

ပန်းခူးရင်း အိမ်ကို လှည့်ကြည့်မိစဉ်...

“ဝုန်း...”

အိမ်ရှေ့တံခါး ရုတ်တရက် ဆောင့်ပိတ်သွားသည်။
 စသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အပြေးအလွှားလာခဲ့သည်။ တံခါးကို
 တွန်းဖွင့်သည်။ လုံးဝမလှုပ်။ တွန်း၍မရသည့်အတွက် ခေါင်းရင်း

ဘက် မှန်ပေါက်ရှိရာ အပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မှန်တံခါးလည်း
ပိတ်နေသည်။ အထဲကို ကြည့်လိုက်စဉ် ဂိုးချွဲကို သရဲမ နောက်
ဘက်ရှိပြီး ဆောင့်တွန်းနေသည်။

ဂုန်း...

ဂိုးချွဲက ရှေ့ခုံရုံကို ဝင်တိုက်လိုက် နောက်ကို ပြန်လှိပ်
လာလိုက် သရဲမက ဆောင့်တွန်းလိုက်နှင့် အကြိမ်များစွာ လှုပ်
နေသည်။

ခင်လေးမူလည်း အိမ်ရှေ့က ဝင်၍ ခုခုနှိုး သိတော့
နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြေးသည်။ ကံအားလျော်စွာ မီးခိုးဆောင်
နေနောက်ဘက်သို့ ထွက်သော တံခါးပွင့်နေသဖြင့် အိမ်ထဲပြေး
ဝင်လာခဲ့သည်။

သရဲမက သူ့ကို ရှေ့တိုးမလာရန် လက်နှင့် ဆီးကာ
လိုက်ရာ ခင်လေးမူ နောက်ဘက်လွင့်ပြီး လဲကျသွားသည်။

“လှုပ်ပါနဲ့... သူ့ ရှေ့လှိပ်ပယ်”

“သေအောင်လှုပ်မှာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ သေမေချင်တာလဲ...”

“သစ္စာမရှိလို့...”

“ရှင်ကို ဘာတွေသစ္စာမဲ့ခဲ့လို့လဲ...”

“နင့်လင် သေသွားရင် နင့်ကိုလည်း သတ်ဦးမှာ။ တမ
လွန်ကျမှ သိချင်တာမေး”

“တား...တား...တီး...တီး...”

သံသေးသံကြောင်ကြီးနှင့် ရိုမောကာ ဦးချဲ့ကို နံရံထိ
ပစ်တွန်းထုတ်နေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့...တော်ပါတော့...”

“လုပ်မှာ...လုပ်မှာ...သူ့သေမှ ငါ့ရပ်မယ်”

“ဝုန်း...ဝုန်း...”

ခင်လေးမူက လဲရာမှ ကုန်းထပြီး ဦးချဲ့နှင့် နံရံကြား
ပြေးပြီးခံလိုက်သည်။

ဦး...

ဦးချဲ့က သူ့ဆီပြေးဝင်လာယသည်။ ခင်လေးမူက တို
အောင်ခံ ရင်သတ်ကို ဆီးတွန်းလိုက်သဖြင့် ဦးချဲ့က အချိန်တန်
ကာ ရပ်သွားသည်။

“နင်ပါ အသေခံတော့မယ်ပေါ့...ရတယ်”

ဦးချဲ့ကို နောက်သက်သို့ ဆွဲယူသွားပြီး လေထဲကို
ဆွဲမြှောက်လိုက်သဖြင့် ဦးချဲ့ရော တိုအောင်သူပါ လေထဲ လေး
ငါးပေမျှ မြောက်တက်သွားသည်။

“တူမ ခင်လေးမူ တံခါးကြီးပိတ်လို့ပါလား”

အိမ်တံခါးဝမှ ဒေါ်ရီ အသံထွက်လာပြီး တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာသည်။

“ဒေါ်လေး...ကျွန်မတို့ အထဲမှာရှိပါတယ်”

ဝှီးချဲ့နှင့်အတူ ကြမ်းပြင်သို့ ပြန်ရောက်သွားသော ကိုအောင်သူတလည်း တုန်တုန်ရီရီနှင့် “သွား...သွား...တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

ခင်လေးမူ တံခါးဖွင့်ပေးရန် ထွက်သွားစဉ်...

ဝှီးချဲ့က ဆတ်တီခုံနား လိမ့်သွားကာ ရပ်နေသည်။

ခင်လေးမူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ရီ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“ကိစ္စရှိလား...ဒေါ်လေး”

“မောင်အောင်သူ အခြေအနေတာကြည့်တာပါ။ ဘာထူးခြားသေးလဲ။ သက်သာရဲ့လား”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစလုံး လှုပ်ရှားလို့ မရသေးဘူး”

“အိမ်ရှေ့မှာ နှင်းဆီပန်းတွေ ပျံ့ကျဲနေတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“အော်...ပန်းခူးလက်ရဲ့ အိမ်ထဲက အသံကြားလို့ ပန်းတွေပစ်ချပြီး ပြေးတတ်လာတာ။ ပန်းတွေသွားပြန်ယူမလို့ မေးသွားတယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“အပေါ်တက်တော့ ကိုအောင်လေ...မရှိမကမ်းနဲ့ လှမ်း ဆွဲတာ...သိဒုံပေါ်တင်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြုတ်ကျသံကို ဝှီးချဲ ချား လဲကျတာလားလို့ စိုးရိမ်သွားတာ”

ခင်လေးမူဟာလည်း သရဲခြောက်သည့်ကိစ္စ ဒေါ်ရီ မသိ တုထင်ကာ အမှန်အတိုင်းမပြောဘဲ စိတ်ထဲရှိရာ လျှောက်ပြော လိုက်သည်။

“အခု ဒေါ်ရီက ခင်လေးမူ တွေးထင်သလို မတုတ်၊ ကျွတ်လွတ်နိုင်တဲ့ မိမိ၏သမီး ပိညာဉ်တစ္ဆေက တစ်ခုခုလုပ် ရန် ကြိုးစားသည်အတွက် အိမ်ပြန်ရောက်နေသည့် ခင်လေးမူ အိမ်ပေါ် အပြေးအလွှားတက်ခဲ့ပုံရသည်ဟုသာ ထင်လိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ထိုင်စကားပြောပြီး ပြန် သွားတော့ သည်။

“ဒေါ်ရီ အခုတလော အလာထူးတယ်နော်”

“ဘာကို အလာထူးတာလဲ...”

“ဒါတိုင်း ရောက်စတင် တစ်ခေါက်လောက်ပဲ လာနှုတ်
ဆက်ပြီး အခု...တစ်နေ့ကို တစ်ခေါက်နီးပါး ရောက်လာတယ်
မတုတ်လား...”

“သူ့လာလို့တောင် ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်”

“အပြင်က တစ်ယောက်ယောက်လာမှ သရဲမက ထွက်
ထွက်သွားတာမတုတ်လား...”

“စောစောကသာ ဒေါ်ရီ ရောက်မလာရင် ကိုယ်နဲ့အတူ
ပျံ့ချဲ့ပါ ခင်လေးကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရင် သေနေလောက်ပြီ။
သူ့လာလို့ ပစ်ပေါက်မယ့်အကြံ ပျက်သွားတာ...”

မနေ့က သူ့ကို ရေကန်ထဲတွန်းချရန် ရေကန်ဆီတွန်း
သွားသည်ကို မသိလိုက်၍ တော်သေးသည်။ မင်္ဂလာ ရောက်
မလာရင် သူလည်း ရေကန်ထဲ မကူးနိုင်ဘဲ သေနေလောက်ပြီ။

ကိုအောင်သူ တစ်ခုစဉ်းစားမိသည်။ သေသွားသည်ထက်
ပြစ်သူနှင့် မိခင်တို့ စိတ်ချင်းစက်သွယ်မိ၍ပျား သမီးပြစ်သူ၏
အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ်မှ ကာကွယ်ပေးရန် အချိန်မီရောက်လာခြင်း
လားဟု အကြိမ်ကြိမ်အတွေးထဲဝင်မိသည်။

ထိုနေ့က ထိုမျှနှင့် ကိစ္စပြီးသွားသည်။ သရဲလည်း
ရောက်မလာတော့။

နောက်နေ့ အိပ်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေစဉ်
ခြံဝမှ လူခေါ်သံလိုလိုကြား၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ကိစ္စရှိလား...ဦးလေး”

“ဦးလေးက ဒီရပ်ကွက်က ရာအိမ်မှူးပါ။ ကိစ္စရှိလို့
ခဏဝင်ခဲ့မယ်”

“တုတ်ကဲ့...ဝင်ပါ”

အိပ်ထဲခေါ်ခဲ့သည်။

“ဟင်...ငါ့တူ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ရောက်စက ရုံးလာ
ပြီး အိမ်ထောင်ရစာရင်းသွင်းခဲ့တယ်။ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ အခု
ဒီအချိန်ပေါ်ရောက်နေပြီ...”

“ခြေထောက် ရုတ်တရက် ထောက်မရဖြစ်သွားလို့
ဒီအချိန်ပေါ် တက်ထိုင်နေရတာ ဦး...”

“အေး...လာရင်ကိစ္စ ပြောရဦးမယ်။ ဒီလမ်းကို ကျောက်
ခင်းမလို့ တစ်အိမ်တစ်အိမ် ခွဲတန်းချထားတယ်။ ခြောက်လအ
တွင်း အ ကောင်းအထည်ဖော်မှာ။ ဒါကြောင့် ခွဲတန်းပိုက်ဆံကို
တစ်ခါတည်း ဝဲ ထည့်ချင်ထည့်။ တစ်လ တစ်ခါပဲထည့်ထည့် ဒီ
လမ်းမှာ အိမ်ခြေတစ်ရာဦးဆယ်ရှိတယ်။ တစ်အိမ်ထောင် နှစ်
သိန်းသတ်မှတ်ထားတယ်။ ခြောက်လနဲ့ အကျေထည့်ဝင်ရမယ်။

ကိုအောင်သူ အခြေအနေကြည့်ပြီး “ရှေ့လက စထည့် ပါမယ်။ နှစ်လလောက်နဲ့ အကျေထည့်ပါမယ်”

“အကူအညီရအောင် တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်ထားပါ လား...”

“ကျွန်မ အားနေတော့ ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်။ တစ်အိမ် ကျော်က ခေါ်ရိလည်း လာဝိုင်းကူညီပေးပါတယ်”

“ဘယ်...ဘယ်က ခေါ်ရိလဲ”

“ဒီခေါင်းရင်း တစ်ခြံကျော်က ခေါ်ရိလေ။ အသက် ငါး ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီ”

“တုတ်လို့လား...တုမရယ်။ မင်းတို့ပြောတဲ့ ခေါ်ရိက ဆုံးတာ သုံးလေးလရှိပြီ။ မင်းတို့မရောက်ခင်ကပဲ ဆိုပါတော့”

“တင်...ခေါ်ရိ ဆုံးသွားပြီ။ သုံးလလောက်ရှိပြီ တုတ် လား...”

“ဪ...ဦးမလားက ဒီလမ်းလူကြီးပဲ အကုန်သိတာ ပေါ့။ ခေါ်ရိ နှလုံးအမော့တော်ပြီး ဆုံးသွားတာ။ မင်းတို့အဖေ အဖေရှိစဉ်က ဒီအိမ်ကို သူဝင်ထွက်နေတာပဲ။ မင်းတို့ဆီလာ တယ်ဆိုရင်တော့ လူစင်စစ် ခေါ်ရိ မတုတ်ဘူး။ ပိညာဉ်တစ္ဆေ ခေါ်ရိကလွဲပြီး ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကဲ...ကဲ...ဒီတစ်ခါလာရင်

သတိထားကြည့်ပေါ့”

“သူ့မှာ ညီမတွေများ ရှိသေးလား”

“မောင်အောင်သူကလည်း မင်းလည်း ဒီမှာပွေးခဲ့တာပဲ
ဒေါ်ရီ သမီးနဲ့ မင်းကို မြို့ထဲမှာ ငါနှစ်ခါလောက် အတူပြင်ခဲ့
တယ်။ မင်းတို့ချင်းကြိုက်နေပြီလို့တောင် ထင်တာ။ မင်း ဒေါ်ရီ
ကို တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သိနေတာပဲ”

ထို့နောက် ဖုန်းအိမ်များ ဦးလေးကြီးလည်း နှုတ်ဆက်
ပြီး ပြန်သွားသည်။

ခင်လေးမူလည်း အိမ်တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ဆက်တီပေါ်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အခုမှ ဇာတ်ရှက်က ပုံပေါ်လာတော့တယ်”

“သရဲမက အသည်းအသန်လိုက်သတ်ချင်နေတာ...
ကျွန်မကို ခြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုအောင်ကို ခြစ်မယ်”

“ဒီသရဲမက ဒေါ်ရီရဲ့သမီးဖြစ်မယ်။ ကိုအောင်နဲ့ ဒီသရဲမ
ပေးသေခင်က စောစောက ဦးလေးကြီးပြောသလို သမီးရည်စား
ဖြစ်ခဲ့ရမယ်...တုတ်တယ်မတုတ်လား...”

“မတုတ်ရင်ဘူးကွာ...”

“မညာပါနဲ့...ညာလို့ သရဲမသိသွားရင် လာပြီဆတ်

ချင်သတ်မှာ။ အခုနေ အမှန်အတိုင်းပြောတော့ကော ခင်လေးက
ဘာလုပ်မှာလဲ။ ခင်လေး သိချင်ရုံပါ။ တုတ်တယ်...မတုတ်လား။”

“ကိုယ်...အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ်။ သူ့နဲ့ကြိုက်ခဲ့တာ
ချစ်တန်းနှစ်ထဲကပါ။ ဆယ်တန်းဖြေမယ့်နှစ်မှာ သူ့ဆီက အဖြေ
ရခဲ့တယ်။ ကိုယ် တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ပြီးတဲ့အထိ သူ့နဲ့ ချစ်
နေတုန်းပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်လေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ခင်လေးရဲ့
အချစ်ကို ရပြီးတာနဲ့ သူ့နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့မိတယ်။ အဲ
သူ့တဲ့နှစ်မှာ ခင်လေးနဲ့ လက်ထပ်တာ သိသွားတော့ ရေကန်
ထဲ ခုန်ဆင်းပြီး သတ်သေသွားတယ်”

“အခု...ဒီရောက်လာတော့ အမြို့နဲ့ လိုက်ပြီးနှောင့်
သုတ်နေတာ...အဲဒါပဲ”

“အင်း...သူ့အနေနဲ့ အချစ်ကလည်း ကြီးခဲ့မယ်။ အဲဒီ
အချိန် သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့တာ အရက်နဲ့ အသက်ကိုလဲပြီး မသေ
ခင်က အမြို့တွေနဲ့ လာလာပြီသတ်ပို့ ကြံစည်နေတာဖြစ်မယ်”

“ကိုယ်...မင်းကလေးမှာ သူ့ကျေနပ်အောင် အကြိမ်ကြိမ်
တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ သူ့ အစဲမကျေနပ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်
သေမှပဲ သူ့ အမြို့ပြေလား...မသိဘူး။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်ခဲ့မိ
လို့ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သလိုဖြစ်သွားတာ...”

“အဲဒါဆို...မေးရဦးမယ်။ နောက်များ ခင်လေးထင်တိုက်ချစ်ရမယ့်သူ ထပ်တွေ့ရင် ခင်လေးကိုလည်း တင်းရွက်ကန်စွမ်းလို ထားခဲ့ဦးမှာလား...”

“ခင်လေးရယ်...အဲတွေက ပြီးသွားပါပြီ။ ကိုယ် သိန်းမက ရပါပြီ။ မင်းကို သစ္စာရှိရှိချစ်သွားပါ့မယ်။ ယုံလိုက်တော့ တုတ်လား”

“အဲဒါဆိုလည်း ဝေခဲတရဲ ယုံလိုက်တော့မယ်။ တွန့်မ ယူမိတဲ့ယောက်ျားက ဝေခဲတဲ့ယောက်ျားဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့နေလို့ ကတော့ ခင်လေးမူတို့ တစ်ခုလပ်ဖြစ်မလားမသိဘူး”

“မပြီးတော့ဘူး...မိန်းမရာ။ နောက်ကို ဘာမှမဖြစ်ဘူး ရတော့ဘူး...တုတ်လား”

“အဲ...ခင်လေး အပြတ်ပြောထားမယ်။ ကိုအောင်ထက်က မူပျက်လာပြီဆို...တိုမိန်းကလေးလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမှာတော့ မတုတ်ဘူး။ သတ်မယ့်သတ်ရင်...”

“ကိုယ့်ကို သတ်မယ်ဆိုပါတော့...”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သရဲအဖြစ်ခံဘူး။ ခြေလှမ်းပျောက်တဲ့လူ သရဲဖြစ်ကြမယ်”

“ရက်စက်ပါပေ...မိန်းမရယ်”

ကဲ...မနက်စာလည်း စားပြီပြီ။ ကိုအောင် ဘာလုပ်လဲ။

တိစ္ဆိကြည့်မလား...အခန်းထဲမှာ ခြေဆန့်လက်ဆန့်နေမလား”

“ခင်လေး...ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခင်လေး...မနေ့က လျှော်ထားတဲ့အထည်တွေ ဒီးယူ
ဆိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုယ့်ကို အခန်းထဲပို့ပြီး အိပ်ယာပေါ်တင်ပေးထား။

ခဏကျောဆန့်လိုက်ဦးမယ်...”

ခင်လေးမူလည်း ဦးချဲ့ကိုတွန်းကာ အိမ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့
သည်။ အိမ်ခန်းထဲရောက်တော့ ကိုအောင်သူကို တွဲပြီး ချွလို့က်
သည်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကုတင်ပေါ် တောင်ပေးလိုက်သည်။

“စောင်ချွပေးခဲ့ရမလား...”

“နေ...ခြင်မှမကိုက်ဘဲ။ သည်အတိုင်းပဲ လှဲတော့မယ်”

“အိမ်ချင်အိပ်လိုက်...ခင်လေး အပြင်မှာရှိမယ်”

“စာအုပ်ခြစ်ခြစ် တစ်အုပ်ယူပေးပါလား။ မအိမ်ချင်ရင်

စာဖတ်နေမယ်”

ခင်လေးမူလည်း အပြိုင်ထွက်လာပြီး စာအုပ်စင်မှ နှစ်
အုပ်လုံး ယူပေးလိုက်သည်။

“ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်သာ ဖတ်တော့။ နှစ်အုပ်စလုံး ယူခဲ့

တယ်”

စာအုပ်ပေးပြီး အဝတ်အစားများ ပီးပူတိုက်ရန် သို့ပြန်လွှတ်လာခဲ့သည်။ နေ့စဉ်ပုံမှန်တိုက်သည့်အတွက် အထည်များက ပုံမနေ၊ အားလုံးမှ ဆယ်ထည်ခန့်ရှိသည်။ သို့အဝတ်အစားက ပျားသည်။

တစ်နာရီပင် မကြာလိုက်။ ပီးပူတိုက်သည့်အလုပ် သွားသည်။ သို့ကြောင့် အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ရှေ့တွင်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်တော့ ဘေးဘယ်ညာ ကြည့်မိသည်။ အထက် ညဘက်ထက် နေ့ဘက်မှာပင် ခြောက်လှန့်တတ်သည်။ အောက်မှာ များသောအားဖြင့် တစ္ဆေခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်ရတဲ့ သူတိုက်ခိုက်မှုကို တစ်ဖက်သတ်ခံရနိုင်သည်။ သို့ကြောင့် သတိထားနေရသည်။

သူ အပြင်ရောက်တော့ နှင်းဆီပန်းများနှင့် ရွက်လှုပ်ပိန်းပန်း၊ သစ်ပွဲပန်းများကို ရေလောင်းရန် ဝိုက်တို သွားသွဲသည်။ မော်တာကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ရေမောင်းသည်။

အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်ဘေးတို့မှာ ဝိုက်ပျိုးထားသော ပန်မလေးများကို ရေလောင်းနေသည်။ နှင်းဆီနှင့် သစ်ပွဲများက ကျန်မှသာယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်က အလှပြင်ဆိုင်ရှေ့မှာ

သရုပ်ပဒါသပြစ်အောင် နှင်းဆီပန်းကိုများ သစ်ပွဲပန်းကိုများဖြင့်
ဒိုင်းဆင်ထားသည်။

ထိုဆိုင်ကို ပြန်ရောင်းပြီး အလှူကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ပန်း
ကိုများကို သည်အထိသည်လာခဲ့သည်။ ရောက်စက နှင်းဆီပင်
တွေ သေပြီတု ထင်ထားပြီး ရေကို မှန်ပန်းလောင်းပေးလိုက်
ရာ အပင်များ မသေဘော့ဘဲ ဝုံမှန်ပွင့်လာသည်။

တစ်နေ့တစ်ခါတော့ လောင်းပေးခြင်းသည်။

ကိုးအောင်သူလည်း ဗာလေးငါးမျက်နှာပဲ ဝတ်လိုက်ရ
သည်။ မျက်တောင်စင်းလာသည့်အတွက် ဓားအုပ်ကို ဝိတ်ကာ
ဝိတ်ချလက်ချအိပ်လိုက်တော့သည်။

ခင်လေးမူလည်း နှင်းဆီများ၊ သစ်ပွဲများကို ရေလောင်း
ပြီး အိမ်ဘေးဘက်တစ်ချိန် ဗိုက်ထားသော ပိန်းပင်များ၊ ရွက်လှ
များကို လောင်းရန် ရေနိုတ်ကို ဆွဲလာခဲ့သည်။

“ဟင်...တာလဲ”

အိမ်အရိပ်နှင့် ဘေးက သစ်ပင်ရိပ်ကို ကြောင့် နေရောင်
မရှိ။ အရိပ်ရနေသည်။

သူ ရေလိုက်ကို ရွှေ့ကို ဆွဲရာ တစ်ခုခုနှင့် ငြိမ်သလို
ထင်သွားသည့်အတွက် ရေလိုက်ကို ချထားလိုက်ပြီး နောက်သက်

သို့ လာခဲ့သည်။

မော်တာဆီ ရောက်သည်အထိ ရေပိုက်က ဘယ်မှာ
မရှိ။ သို့ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပိုက်ခေါင်းဆီသာ ရောက်လာသည်။ ထူးထူးခြားခြား
မတွေ့သည့်အတွက် လိုသောနေရာရောက်အောင် ဆွဲလိုက်သည်
သည်တစ်ခါတော့ ပိုက်က အလိုက်သင့်ပါလာသည်။

သို့ကြောင့် ပိုက်ခေါင်းခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး ရေပန်းဖျာ
ပန်းမင်များကို လောင်းနေသည်။

“ဒီရေပိုက်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

“ရေက...မလာတော့။ ရေတွန်းပေးသည့် မော်တာ
လေးကိုတော့ ကြားနေရသည်။ ရေက ရပ်နေသည်။ တစ်
တော့ ထူးခြားနေပြီတု စိတ်က ထင်လိုက်သည်။

သူ ပိုက်ကို ပြန်ကြည့်ရန် နောက်သို့လှည့်လိုက်
ရေပိုက်ကို နင်းထားသော သရဲမကို မြင်လိုက်သည်။

“နင်...နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင့်တို့ သတ်မလို့လာတာ”

“နင် သေပြီတော့တောင် ဘာလို့ အဲဒီမကျေတာလဲ
နင်တို့ ကိစ္စတွေ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ငါ့ကို သတ်ချင်နေရတာလဲ”

“နင် ကြားဝင်လာလို့ ငါ့ကို ထားခဲ့တာ။ နင် ဆိုတာ ဆိုရင် သူ့ ငါ့ကို ပစ်ခဲ့မှာမတုတ်ဘူး...နင်ကြောင့်”

“ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ နင်တို့ကြိုက်နေတာလည်း ငါ သိဘူး။ ရှင်းချင်ရင် နင်လူနဲ့ နင်ရှင်း...”

“ရှင်းစရာမလိုဘူး။ သတ်ပစ်မှာ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်မှာ...”

“ငါ့ကို သတ်ချင်လည်း သတ်။ နင် ကိုအောင်ကိုတော့ သတ်ပါနဲ့။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီ။ မသေခင်ကတည်းက နင် တို့နှစ်ယောက်ကို မသတ်ရမချင်း ငါ ဘယ်မှသွားဘူးလို့ ကျိန် ဆိုခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် နင်တို့မလာမချင်း ဒီကစောင့်နေခဲ့တာ...”

“အခု...နင်တို့ရောက်လာလို့မှ ငါ့သတ်ရရင် ငါ ဘယ် မှ သွားနိုင်မှာမတုတ်ဘူး။ နင်တို့ သေပြီးမှ ငါ...ဒီက လွတ်လွတ် လပ်လပ်သွားနိုင်မှာ...”

“နင်တို့ ဖြန်ဖြန်သေလေ...ငါ ဖြန်ဖြန်သွားပြစ်မယ်”

“သမီး...သက်မွန် အပြိုအတေးတွေ ရပ်လိုက်ပါတော့”

“ဟင်...မေမေ။ ဘာလာလုပ်တာလဲ...ထွက်သွားပါ။

သမီးကိစ္စ သမီးတိုယ်တိုင်ရှင်းပါရစေ...”

“အမေ့စကား နားထောင်ပါ။ အမေလေ...သမီးရဲ့အေးကြောင့် အစီမိုကို ထပ်ဆင်းရမှာပဲ၊ ပြီး ဘယ်မှမသွားလော့မိသေးသမီးကို တားမလို့ စောင့်နေခဲ့ရတာ...”

“ဘာဆိုလို့လဲ...အမေနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ သူတို့ကို သတ်လို့ ရဲကျမယ်ဆိုလည်း သမီး အကျခံမယ်”

“အမေပွေးခဲ့တဲ့သမီးပဲ...ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားတာတောင် ဘဝအဆက်ဆက် ခံရဦးမှာ။ နောက်ထပ် အပြစ်တွေ ထပ်တိုးမှာပဲလို့ အမေ သမီးကို အပြစ်မတိုးစေချင်လို့ လိုက်တာနေတာ။ အမေ့စကား နားထောင်ပါ...သမီးရယ်”

“အမေ...အခုသွား။ သမီး အချိန်မရှိတော့ဘူး။ သမီးလည်း သွားရတော့မှာ...မသွားခင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပြစ်သတ်ပစ်ရတော့မယ်...”

သရဲမက မိခင်တာနေသည့်ကြားမှ လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ချောင်းများမှ ချွန်ထက်သော လက်သည်းကြီးများ နှစ်လက်မခန့် ဝီ ရှည်ထွက်လာသည်။

သရဲမနှင့် စင်လေးပုတို့ ငါးပေခန့်သာ ကွာသည်။ သရဲမ၏ မိခင် ဒေါ်ရီက သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ရပ်ပြီး သမီးမြှင်သူ သရဲမကို တောင်းပန်နေသော်လည်း သရဲမက လက်မခံ

တော်မည်ဖြစ်မည်ဖြစ်နေသည်။

“အမေ...ဘေးဇယ်နေ”

မိခင်ဖြစ်သူကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ပြီး ခင်လေးမူထံ
အောက်ကို ချိန်ရွယ်ကာ ပြေးထိုးလိုက်သည်။

ခင်လေးမူ၏ ခိုက်တည့်တည့်ကို ချွန်ထက်သောလက်
မည်းကြီးများဖြင့် ထိုးပြီး အူတွေ ဆွဲထုတ်ရန်ဖြစ်သည်။ အီပေခဲ
အောက်ရက် မိခင် ဒေါ်ရီက ဂျပေဝင်ပြီး ခံလိုက်သည်။

ဒေါ်ရီ ဝမ်းခိုက်လဲ သခဲမော် လက်က မောက်ဝင်ပြီး
အောက်ကျောက ထွက်လာသည်။

ဒေါ်ရီက သမီးဖြစ်သူကို သက်နှစ်ဖက်နှင့် မလွတ်တမ်း
မီးထားသည်။

“အမေ...အမေ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ...”

“ရပ်လိုက်ပါ...သမီး။ သမီးရဲ့ဒေါသတွေ အမေ့နှလုံး
သွေးနဲ့ အေးငြိမ်းပါစေ။ အမေ့သမီးလေး ဒီထက်ပိုပြီး မခိုက်ပါ
နဲ့တော့။ အမေလည်း လွတ်ရာ ကျွတ်ရာ သွားချင်ပြီ။ အမေ
မိတ်ချလက်ချ နောက်ဆံကင်းကင်းနဲ့ သွားနိုင်အောင် ဒီလောက်
နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ပါစော့”

“သမီး...သူ့ကို ကို သေတ်ရသေးသွားလေ။ အမေ...”

မကောင်းတူ။ သမီး ထဲကြီးအောင် အမေလုပ်တယ်”

“အမေက သေပြီသားပါ သမီးရယ်။ အမေကို အမေ
လုပ်လိုက်လို့ သမီးအောင်တာရနေတယ်ဆိုရင် အမေ ကျေနပ်လို့
သမီး...ထဲမကြီးပါဘူး။ သမီးက အမေ့ကို သတ်တာမှမတုတ်။
ကျေနပ်လိုက်တော့နော်။ သမီး...အမေ့ကို သွားရမယ့်လမ်း အစွဲ
အတေးကင်းကင်းနဲ့ သွားကြရအောင်နော်...”

“အမေ...အမေရယ်”

“ငါ့သမီးလေး...ကောင်းတဲ့လမ်း ရွေးချယ်သွားမိင်
စေ...”

အမေလည်း သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီး ထဲ
မိုက်တော့ပါဘူး။ သူတို့ကို သမီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့မယ်
မေမေလည်း သွားတော့...သမီးလည်း သွားတော့မယ်”

သားအသိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝေ
ထားပြီး အမေက နားချ၍ သမီး အသိတရားရသွားခဲ့သည်။
ခင်လေးမူရွေ့မှာပင် အမှုန်အမွှားတွေအပြစ် ပြောင်ဆို
အမေရော သမီးပါ လေထဲ တရွေ့ရွေ့ မှုန်ဝါးပျောက်တွယ် လွှဲ
ပျောသွားတော့သည်။

“တင်း...”

ထိုအခါမှ ခြေလက်များ လှုပ်မရအောင် ကြောက်လန့်
နေမိသော ခင်လေးမူလည်း အပူလုံးသက်ပြင်းရှည်ကြီး မှတ်
ထုတ်လိုက်မှ သွေးလေ ပူလာပြီး လှုပ်ရှားမှုပြုနိုင်တော့သည်။

ရေမှတ်နေသော မော်တာကို ပြေးဝိတ်ပြီး အိမ်ခဲခပ်
သွတ်ထွက်ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ကိုအောင်
သူ နိုးနေပြီ။

“ခင်လေး...ခင်လေး...ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ...ကိုအောင်”

.../“ကိုအောင် ခြေထောက်တွေ လှုပ်လို့ရနေပြီ။ ဘာမှ
မဖြစ်သလို ကောင်းသွားပြီ”

“ခင်လေးလည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကိုအောင်ကို ပြော
ပြမလို့ ပြေးလာတာ”

“ပြောလေ...ဘာတွေများ တွေ့လာလို့လဲ...”

ခင်လေးမူလည်း မှီခိုခိုညာညာနှင့် သမီးဝိညာညာကို အချို့
အချို့ပြောခဲ့သည့်အကြောင်းများ သရဲခရဲ အပြုံးများ မထားတော့
ဘဲ ခွင့်လွှတ်ကာ သူ့ရှေ့မှာပဲ အခြားတစ်နေရာသို့ ကူးပြောင်း
သွားသည့်အကြောင်းကို အားရပါးရ ပြောပြနေလိုက်သည်။

“ခင်လေး ပြောစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာကောင်း

လိုက်တာ။ သူ့အဖေ ဒေါ်ရီက အတော်သဘောထားပြည့်ဝတာပဲ။

“သမီးတစ်ယောက်လုံး အသည်းကွဲပြီး သေရတာကို အောင်ကို သမီးအတွက်နဲ့ ဘာစိတ်မှ မတွက်ခဲ့ဘူး။ သူမကွယ်မလွတ်ဘဲ ရှိနေတာ သမီး လူတွေ့သတ် ဂလုံးစားချေမှာစိုးလို့ စိတ်မချတဲ့စိတ်နဲ့ ရှိနေတာ”

“အခုတော့ မိခင်မေတ္တာက အနိုင်ရပြီး သမီးဖြစ်သူရဲ့ အစုန်းတွေကို ငြိမ်သတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

“က...ထိုင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

တိုအောင်သူက မင်လေးမူကို ခွီးချဲ့ပေါ် ထိုင်ချပြီး သူက အပြင်သို့ တွန်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ရောက်စကတည်းက အပျော်လေးတွေ ဆိတ်သည်းခဲ့ရာမှ အခု လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အပျော်တို့ လွှမ်းခြွှကာ ရှိနေပါတော့သည်။ ။

အစွဲကြီးတဲ့ သရဲဆရာကြီး

ငါးကျည်းအိုင်ချောင်းဘေးမှ သဲကွင်းရုရှာက အိမ်ခြေ
တစ်ရာငါးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ ရွာအစွန်မှာ မူလတန်းတစ်ကျောင်း
နှင့် ဆုန်းကြီးကျောင်းနှစ်ကျောင်း ရှိသည်။

ဆုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းဟု ရွာဦးကျောင်းဖြစ်သည်။
နောက်တစ်ကျောင်းက သုသန်ကျောင်းဖြစ်သည်။ ရွာနှင့်သုသန်
ကြားမှာရှိသည့်အတွက် နှုတ်လာရာမကျောင်းမှာမည် မခေါ်ဘဲ
အလွယ်ပင် သုသန်ကျောင်းဟု ခေါ်သည်။

ထိုကျောင်းနှစ်ကျောင်းကြားမှာ အတန်းလေးတန်းပေါင်း
ရှိရာ တစ်ရာပင်မပြည့်ဟုတ်သည့် မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်း
ရှိသည်။ ဒါ့တောင် သဲကွင်းရုရှာနှင့် ခိုင်ဝက်ခန့် စေးသည့် အိမ်ခြေ
ငါးဆယ်ခန့် ရှိပေဟု ညွှန်ပင်သာရွာမှ လာတတ်သည့် ကျောင်း

သားများလည်း ရှိသေးသည်။

ထိုရွာက ကျောင်းသားနှစ်ဆယ်ခန့် လာတက်သည်။ အလယ်တန်းကျောင်းနှင့် ပေးလွှန်းလှသည်။ လေးတန်းအောင်သည်နှင့် ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ ကျောင်းထွက်ကုန်ကြသည်။

ကျောင်းမှာ အစိုးရခန့် ကျောင်းဆရာကြီး ဦးမြတ် ရှိသည်။ အသက်က လေးဆယ်ခန့်၊ မုဆိုးစိုကြီးဖြစ်သည်။ ရွာမှ ခန့်သည့် ဆရာလေးကိုဝေလွင်နှင့်ဆို နှစ်ယောက် ပုံနှိပ်သင်သည်။

ပညာရေးဌာနကို ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ခန့်ပေးရန် စာတင်ထားသည်မှာ ကြားပြီး ဆရာအသစ် ထပ်မရောက်လာ။ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာလေးကိုဝေလွင်တို့က အတန်း ငါးတန်းကို အလှည့်ကျတာဝန်ယူ သင်ခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီးက စတုတ္ထတန်းနှင့် တတိယတန်း နှစ်တန်းကို သင်ပြီး ဆရာလေးကိုဝေလွင်က သူငယ်တန်း၊ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်းတို့ကို သင်ပြရသည်။

ဒီတန်းငယ်များမှာ တစ်တန်းကို နှစ်ဆယ်နှင့် သုံးဆယ်ကြားရှိပြီး တတိယတန်းမှာ ဆယ့်ရှစ်ယောက်၊ စတုတ္ထတန်းမှာ ဆယ့်ငါးယောက်သာရှိသည်။

တောရွာများမှာ ဖိဘကို ဝိုင်းကွေ့နိုင်သည့်အရွယ်၊ ကိုးနှစ်

ဆယ်နှစ်ဆို ကျောင်းဆက်ပတ်ထားတော့။ သို့ကြောင့် လေးတန်း
နှင့် သုံးတန်းမှာ ကျောင်းသားနည်းရေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးက ကျောင်းကိစ္စအဖြစ် ရပ်ရေးရွာရေးမှာလည်း
ပဲသည်။ နေ့ဘက် ကျောင်းမတက်နိုင်ဘဲ မိဘအလုပ် ဝင်လုပ်
ပေးရသော ကျောင်းသားကျောင်းသူ ရှစ်ယောက်ခန့်ကို ညဘက်
အိမ်ခေါ်ပြီး စာသင်ပေးသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီမှစပြီး ည ရှစ်နာရီခွဲအထိ ခေါ်ပြီး
စာသင်ပေးသည်။ ညဘက်မလာသော ကျောင်းသားများ ရှိလျှင်
အိမ်အထိလိုက်ပြီး ခေါ်တတ်သည်။

ကျောင်းက တောကျောင်းဖြစ်သည့်အတွက် အပိတ်နေ
နှင့် ဥပုသ်နေ့ နှစ်ရက်ပိတ်ပေးသည်။ နှစ်ကေခန့် ကျယ်သော
ကျောင်းခြံအတွင်း ကလေးကစားကွင်းလေးနှင့် သပ်ရပ်သော
ပန်းခြံလေးလည်း ရှိသည်။

ဆရာကြီးနေထိုင်သောအိမ်က ကျောင်းနှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်
သာ ဝေးသည်။ ရွာထိရှိတတ်သည်။ ခြံအလွတ်မှာ ဆရာကြီးနေ
ရန် ရွာမှ ပိုင်းဝန်းဆောက်ပေးထားသည့် အိမ်ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသည် ကျောင်းကို ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်
နီးပါးရှိသည်။ မကျည်းပင်အလယ်တန်းကျောင်းမှာ အလယ်တန်း

ပြနေရာက မူလတန်းကျောင်းအုပ်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်း
ရခြင်းဖြစ်သည်။

အနေကြာလာတော့ ရွာသားတို့နှင့် ဆရာကြီး အားဆုံး
နီးပါး သိကျွမ်းကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဝေါဟာရ
လည်း ပါရသေးသည်။

အဖိတ်၊ ဥပုသ်နေ့ဆို ရွာဦးကျောင်းမှာ ရောက်နေတတ်
သည်။

ဆရာကြီးဦးမြတန်က ကလေးများ စာသင်ပေးရုံမက
သူတို့၏ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးများပါ မကြာခဏ ဝင်ပါခဲ့ရသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဝှားနေပြီဆို မိဘများထက်
ဆရာကြီးက ဆေးဝါးဆိုက်သည်ကအစ လှိုက်ခဲ့သည်။ ကျောင်း
သားရောဂါ မပျောက်ပေရင် ကျောင်းသားအိမ်သို့ ညတက်ရောက်
လာတတ်ပြီး ဆေးတိုက်သည်။ ဆေးဘိုးမရှိလျှင် ဝယ်ပြီးသွား
ပို့သည်။

ရောဂါကြီးလျှင် သူပိုင်စက်ဘီးနှင့် နှစ်ပိုင်ခန့် စေးသည်
မန်ကျည်းတောရွာ ကျန်းမာရေးဆေးခန်းသို့ သွားရိုက်တတ်သည်။
ဆေးဝယ်ရာရှိလျှင်လည်း သူကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံစိုက်ပြီး
မန်ကျည်း တောရွာအထိ သွားပြီလယ်တတ်သည်။

အများဆုံးလိုအပ်သည့် ဝမာဆေး။ အင်္ဂလိပ်ဆေးများ
ကို သူ၏အိမ်မှာ ကြိုတင်ဝယ်ထားတတ်သည်။

ရွာထဲမှ အရေးပေါ်ဆေးလိုလျှင် ဆရာကြီးထံ လာပြီး
ဆေးတောင်းသောက်တတ်သည်။ သို့ကြောင့် ကျောင်းသားမိဘ
တို့က ဆရာကြီးကို အားကိုးသည် သံယောဇဉ်လည်း ရှိကြ
သည်။

တစ်ည...အိမ်မှာ စာသင်ရန် အပြု။ ကျောင်းသားနှစ်
ယောက် ရောက်မလာသေး။

“မောင်ကြိုင်တို့၊ အောင်မင်းတို့ မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူး...ဆရာကြီး။ ဒီနေ့ လာမယ်ထင်
တော့ဘူး”

“တယ်...ဒီကောင်လေးတွေ။ ဒီနေ့ စာစစ်မယ်ဆိုလို့
မလာတာလား...”

ဆရာဦးမြတ်တန်ခိုးသည်။ ခေါင်းတဆန့်ဆန့်ပြစ်နေသည်။

“ကဲ...ဝင်းအေးနဲ့ ဇီဟ...ဆရာနဲ့လိုက်ခဲ့။ ထီးပါရင်
ယူ။ ပေါ်ရင် ထင်ပေါ်တို့ဆီက ငှား...”

“သားမှာ ခမောက်ပါပါတယ်”

ဒီဆို ခမောက်ယူ။ ကျန်တဲ့ကလေးတွေ ဆော့မနေနဲ့

စာဖတ်ထား။ ဆရာကြီး ပြန်လာရင် စာခံပ်မှာစော်...”

“တုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး”

ထိုစဉ် မောင်ကြိုင် အိမ်ဝရောက်လာသည်။

“မောင်ကြိုင် သား...အောင်မင်း မပါဘူးလား”

“မပါဘူး...ဆရာကြီး။ ဒီရောက်နေပြီထင်လို့”

အားလုံး စာဖတ်ထား။ ဆရာကြီးနဲ့ မောင်ဝင်းအောင် အောင်မင်းတို့အိမ် လိုက်သွားဦးမယ်။ နေ့မှကောင်းရဲ့လား မသိဘူး”

မိုးလေးက တဖွဲခွဲရွာနေသည်။ အချိန်က ခြောက်နာရီ မထိုးတတ်သေးပေမယ့် မိုးတွင်းမို့ ပိုပြီးမှောင်နေသည်။

“လာ...ဆရာကြီး မီးထိုးပေးမယ်။ ရှေ့ကသွား...”

“မင်းသူငယ်ချင်း အောင်မင်း။ ခါတိုင်း ကျောင်းမပျက်

ပါဘူး။ နေ့မှကောင်းရဲ့လား မသိဘူး”

“သားတော့ သူနဲ့ မနီးလို့ သာမှမသိဘူး ဆရာကြီး”

“သား...သူ့အိမ်သိလား”

“တုတ်ကဲ့...ရှေ့နားတင်ပါ”

ဆယ်မိနစ်ပင် မလျှောက်လိုက်ရ။ အောင်မင်းတို့အိမ်ရှေ့ ရောက်ခဲ့သည်။

“အောင်မင်းရေ...အောင်မင်း”

“ဘယ်သူလဲ...လှစိုးလား”

“လှစိုးမတုတ်ဘူး။ သားက ဝင်းအောင်ပါ။ ဆရာကြီး

လဲလာတယ်...ဦးလေး”

“ဟာ...ဆရာကြီး ကြွပါဆရာကြီး”

“အောင်မင်းလေး ဒီနေ့ ဝင်းတစ်ပြိုင်နေတစ်ပြိုင် ခေါင်း

အဆောင်းမပါဘဲ လယ်ကွင်းထဲမှာ အပူရှုပ်ခဲ့တယ်။ အများနည်း

ညည်းမှုလို့ ဆေးတိုက်ထားတယ်...ဆရာကြီး”

“ကျောင်းကို ခွင့်တိုင်မလို့...မောင်မောင်တို့ကို သွား

ကြည့်တာ မရှိလိုက်ဘူး”

“ဘာဆေးတိုက်ထားလဲ...ကိုကျော်မြင့်”

“အိမ်မှာ ဆရာမောင်ဆေးနီပွန်နဲ့ ခွဲတာနဲ့ ကွမ်းရွက်ပြုတ်

ချနဲ့ တိုက်ထားတယ်”

“မနက် အများမကျရှင် အိမ်မှာ ဆေးလောယူ။ အအေး

များတာ သောက်တဲ့ဆေး ပေးလိုက်မယ်”

“ဆရာကြီး...အိမ်ပေါ်တက်မထိုင်တော့ဘူးလား”

“အခြေအနေလည်း သိရပြီ။ မောင်မောင် မင်း အိမ်နေ

တယ်ဆိုတော့ ပြန်ဦးမယ်။ အိမ်မှာ ကျောင်းသားတွေ ဒီအတိုင်း

ထားခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ပေါ့ဆလို့ ပင်ပန်းသွားပြီ။ အား
လိုက်တာ...”

“ကဲ...ကလေးကို ဂရုစိုက်။ ဆေးလိုရင် လာယူရော
အားမနာနဲ့။ ဆရာပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး”

မောင်အောင် မင်းဖခင်က ခြံအထိ ပို့ပေးသည်။ ဆရာ
ကြီးနှင့် မင်းအောင်တို့ ဆရာကြီးအိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။

ဆရာကြီးက အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် စာကို လေ့လာ
နာရီပတ်ခန့်ကြာတော့ စာမေးသည်။

အားလုံး ပြေနိုင်ကြသည်။

“ကဲ...မိုးတွင်းဆိုတော့ သားတို့ စောစောလာနိုင်အောင်
ကြိုးစား။ ဆရာကြီးက ကျောင်းစောစောပြန်လွှတ်ပေးမယ်။ မိုး
သည်းလွန်းရင် စောစောပြန်လွှတ်ပေးမယ်”

ညဘက်တစ်ယောက်ကို တတ်မီးတစ်လတ် ပါပစေရော
မြွေတွေ ထွက်တတ်တယ်။ တတ်မီးမရှိတဲ့လူက မှိုတဲ့လူနဲ့ တွဲ
ပြီး သွားကြလာကြတုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး”

“ကဲ...အားလုံးလည်း စာပြေနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့
အိပ်ခက်စောပြီး လွှတ်ပေးမယ်။ ကောင်းကောင်းပြန်ကြ”

ကျောင်းသားလေးများ ပြန်သွားကြသည်။ လေးတန်း
ကျောင်းသား ခြောက်ယောက်နှင့် သုံးတန်းကျောင်းသား လေး
ယောက်ဖြစ်သည်။ သုံးတန်းကျောင်းသားလေးယောက်မှာ ဒိန်း
တလေးနှစ်ယောက်ပါပြီး ဆရာကြီးအိမ်နှင့် လေးငါးအိမ်သာ ဂေး
ဆည်မို့ ဒီဘဏ္ဍားကလည်း လာကြိုရန်ပလိုဘဲ ကျောင်းသားများ
အစဉ်းပြီးပြန်ရန် ဖွဲ့ထားသည်။

ကျောင်းသားလေးများ ပြန်တော့ ရေခွေးတစ်ဖိုးတည်
ထိုင်သည်။ ညဇာကို ငါးရာရှိခွဲခန့်က စားထားပြီးပြီ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ညဇာကို ကျောင်းလွှတ်ပြီး ဂွမ်နာရီကျော်မှ စားရသည်။
ကျောင်းက ညနေ သုံးနာရီခွဲ ကျောင်းဆင်းသည်။

ကျောင်းဆင်းပေမယ့် ကျောင်းမှ ချက်ချင်းမပြန်ဖြစ်။
ကျောင်းပြင်ပကိစ္စတွေ တစ်မျိုးမတူဘဲ တစ်မျိုးရှိတတ်သည်။
ဥပမာ ကိစ္စတစ်မျိုးလည်း ရှိနေတတ်သည်။ ရွာထဲကကိစ္စတစ်
မျိုးလည်း ရှိနေတတ်သည်။ ထိုရက်မျိုးဆို ညဇာချက်ချိန် ပရိတော့
ညဇာတ်စာသင်ရင် မီးခိုးထားကာ ချက်ပြုတ်ရသည်။

ကျောင်းသားတွေပြန်မှ စားရသောက်ရသည်။ ညဇာတ်

က ထမင်းစားကျွန်လျှင် မနက်မချက်တော့ဘဲ ရှစ်နာရီခွဲခွဲ
 စားကာ ကျောင်းသွားသည်။ နေ့ခင်း ဆယ့်နှစ်နာရီမှ တစ်နာရီ
 နေ့လယ်စာစားရန် ကျောင်းလွှတ်သည်။ ထိုအခါ အိမ်မှာ
 စရာမကျန်လျှင် ချက်ချိန်မရဘဲ ရေခွေးကြမ်းသောက် ကြုံရာ
 ကာ နေ့လယ်စာကို ပြီးလိုက်ရသည်။ မနက်ဘက် ချက်ပြုတ်
 ဖြစ်လျှင်တော့ နေ့လယ်စာ ကျန်၍ ပြန်စားဖြစ်သည်။

နှစ်တွေ ကြာလာတော့ အစားအသောက်မမှန်သည့်ကို
 နှင့် အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်လာသည်။ လေအောင်လျှင် အလွယ်
 ပျောက်အောင် စားဆိုဒါကို ပါဇင်ထဲ ပစ်သွင်းပြီး ရေသောက်
 နေလိုက်သည်။

ဗိုက်အောင်ပိုက်နာသည့်ကိစ္စက ခဏတော့ သက်သာ
 သည်။

သည်လို အလွယ်ဖြေရှင်းရင် ဆော်ဒါသောက်သည့်ခဏ
 ဖြစ်လာသည်။ ဆော်ဒါသောက်လိုက်မှ သက်သာသလိုထင်ခဲ့သည်။

“ဆရာကြီး...ဆရာကြီး”

“တာ...ကိုကျော်မြင့်၊ သား အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“အိမ်မှာရှိတဲ့ဆေး သုံးခွက်တိုက်တာ မသက်သာဘူး...”

ဆရာကြီး။ အဲဒါ ဆရာကြီးဆီမှာ ဆေးရွှိတယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာ”

“အအေးမိ ဈာနတာဆိုရင် သောက်တဲ့ဆေး ယူခဲ့မယ်။ ဆရာလည်း ကိုကျော်မြင့်အိမ် လိုက်ခဲ့မယ်”

“အီဆို...ဆရာကြီးလိုက်မယ်ဆို ကျွန်တော် သွားနှင့် မယ်”

“စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ...”

“နေပါစေ...ခြေလျှင်လျှောက်ပြီး ပြန်နှင့်မယ်။ ဆရာကြီးနင်းတာ မစီးပါဘူး”

“ရပါတယ်...လူတစ်ယောက်တော့ တင်နင်းနိုင်ပါသေး တယ်”

ကိုကျော်မြင့်က စက်ဘီးမစီးတု ဆိုတာ ပြန်သွားနှင့် မည်။ ဆရာကြီးပြတန်လည်း လိုအပ်သောဆေးယူပြီး စက်ဘီး ဆုတ်ကာ အောင်မင်းတို့အိမ်သို့ နင်းခဲ့သည်။

အိမ်နားရောက်တော့ အောင်မင်းတို့ အဖေနှင့်ဆုံသဖြင့် စက်ဘီးကို ရပ်ပြီး အတူတူလမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်မှာ အောင်မင်း အဘိုး အဘွားနှင့် အဖေတို့ ရှိ နေသည်။

“ဟွေ့...ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးဟေ့ပည့် မနေ့က မိုးရေ ဆချိုးကောင်းလို့ ဖျားတာ ကျော့ပြီးပြန်နေတယ်...”

ဆရာဦးမြတ်တန်လည်း နေရာပေးသည့် ရှာပေါ်အတိုင်း
 အောင်မင်း အိပ်နေရာထိသွားပြီး နဂူးကို စမ်းကြည့်သည်။
 “ကိုယ်တော်တော်ပူတာပဲ...”

“ဒီဆေးက တစ်ခွက်စား အစာစားပြီးမှ တိုက်၊ ရေ
 နဲ့ပဲတိုက်၊ လေးနာရီလောက်ခြားပြီး နောက်တစ်ခွက်တိုက်
 ဘယ်အချိန်တိုက်တိုက် အစာကျွေးပြီးမှတိုက် ဟုတ်လား...”

“သုံးခွက်စားပေးခဲ့မယ်... ဒါ့ရှားနာကိုက်ခဲရင် သောက်
 ရတယ်... ညနေသုံးခွက်ပြည့်လို့မှ မသက်သာရင် မန်ကျည်ဆေး
 ရွာဆေးခန်းသကို လိုက်ပို့ပေးမယ်...”

“ညနေကျောင်းလွတ်တာနဲ့ ဆရာတစ်ခေါက်လာဖို့
 မယ်... မောင်အောင်မင်းခံစံကြည့်ရတာ တိုက်ပိုက်များဖြစ်မလာ
 မသိဘူး... အစာအဟကျွေးလို့ မဖြစ်ဘူး... ဆန်ပြုတ်နူးနူးလေ
 ပြုတ်ပေးလိုက်ပေါ့... ဆေးမတိုက်ခင် ထမင်းမကျွေးဘဲ ဆန်ပြုတ်
 ပဲကျွေး၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မာတဲ့အစာတာမှမကျွေးနဲ့ ဆန်ပြုတ်
 ပဲကျွေး...”

“ဆရာ... ဆေးလုံးတွေက အမာတွေမတုတ်ဘူးလား
 အင်္ဂလိပ်ဆေးကတော့ အမာအမဲတွေပဲ... သောက်တဲ့
 က ဝါးစားရတယ်... မဝါးချင်ရင် အပူနဲ့ကြိုက်ပြီး တိုက်ပေါ့...”

“မောင်အောင် မင်းက ဆေးကြောက်လား...”

“မကြောက်ဘူးဆရာကြီး...”

“ဒီဆိုင်ဆေးလုံးကိုပါ ပါးစပ်လဲထည့်ပြီး ငါးစားပြီးမှ ဆရာသောက်ချ...”

“အင်္ဂလိပ်ဆေး ဘယ်အခါပဲသောက်သောက် ငါးစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ... ဆေးတောင်ပျော့လေးတွေက ငါးစားရမလို့ ဘူး...”

“တုတ်တဲ့ မှတ်ထားပေါ့မယ်ဆရာကြီး...”

“ဆရာ... ရေခွေးကြမ်းသောက်သွားပါဦး... ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း စားပါဦး...”

“ဆရာ့မှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ်... ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ မတည့်ဘူး... ရေခွေးတုတ်ခွက်ပဲ သောက်သွားတော့မယ်...”

“အားနာလိုက်တာ ဆရာကြီး...”

ဆရာကြီးက မပူမရွေးအေးအေးခွေးခွက်ကို တစ်ကြိုက်တည်း ဟော့သောက်ပြီး အိမ်သားများကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်တော့တဲ့ ကျောင်းကိုတန်းစင်ခဲ့သည်။ ဂျစ်နာရီ သာသာပဲရှိသေးသည်။ ကျောင်းကဲမှာ ဆန်၊ ဂျင်းရေလုပ်သည်။ သောက်ရေအိုးများ ရေဖြည့်သည်။

ကျောင်းပြင်မှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ် ဆရာလေး
ကိုဝေမင်းရောက်လာသည်။ ဆရာလေးက အသက်နှစ်ဆယ်သို့
နှစ်ရှိပြီ၊ လူပျိုဖြစ်သည်။ ညောင်ပင်သာရွာသားဖြစ်သည်။

အတန်းပညာက ကိုးတန်းအောင်ပြီး ဆယ်တန်းမဟုတ်
ဖြစ်တော့ဘဲ ဝိဘလယ်ယာဝင်လုပ်နေစဉ် ဆရာကြီးက လုပ်အား
ပေးခေါ်သည့်အတွက် သူငယ်တန်း၊ တစ်တန်းနှင့် ဒုတိယတန်း
ကို စာလာပြပေးခြင်းဖြစ်သည်။ လာစဉ်က အစိုးရမှစေလွှတ်သည့်
မူလတန်းသပြဆရာရောက်မည့်အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။

ယခု မျှော်သာမျှော် ဆရာကရောက်မလာ။ ထို့ကြောင့်
နေ့စားအစမ်းစန့်သဘောနှင့် စာသင်ပေးခဲ့သည်။ ဆရာလေး
လုပ်အားပေးခဲ့သည်မှ တစ်နှစ်ခွဲခန့်ပင်ရှိနေပြီ။ ရွာမှ ထောက်ပံ့
သည့် စေတနာလစာနှင့်ပင် စာသင်ရင်းပျော်နေခဲ့သည်။

ဆရာကြီးက ပညာရေးမှူးရုံးမှာ လစာသွားထုတ်ရင်း
လုပ်အားပေးဆရာလေး ဝေမင်းအကြောင်း ပညာရေးမှူးထံ
တင်ပြပေးသည်။ ပုံမှန်နေ့စားလရင်း လစာပေးမည်တုဆိုသော်
လည်း အထက်က အမိန့်မကျတုဆိုတာ အချိန်နေ့ရက်ဆွဲနေ
သည်။

သည်ကိစ္စလောက်ကတော့ ပညာရေးမှူးနှင့်ပင် ကိစ္စ

ပြီး၍ရပေမယ့် လစာသွားလုတ်တိုင်း အဖြေကမရ။ ကြာတော့
ပညာရေးမှူးနဲ့ပင် စကားများရတော့သည်။ အထက်ကိုစာတင်
မည်၊ ဆရာလည်းချမပေး။ ရှိသည်လုပ်အားပေးကိုလည်း နေ့စားမ
ပေးမည်ဆိုပြီး မပေးသည်ကိစ္စတိုင်း ရုံးတင်မည်ဆိုမှ တစ်နှစ်ခွဲ
တိတိပြည့်လျှင် ငွေချပေးမည်ဟု အဖြေရခဲ့သည်။

ရှေ့လဆို ဆရာလေးလုပ်သက် တစ်နှစ်ခွဲပြည့်မည်။
ပညာရေးမှူးရုံးမှ နေ့စားလခွင်းငွေချပေးပါက ရွာမှထောက်ပံ့
စရာမလိုတော့ ဆရာလေးကလည်း မူလတန်းပြဆရာ မရောက်
မချင်း စာပြပေးမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။

ဆရာလေး ကိုပေမင်းရောက်ပြီး ကျောင်းသားများ
တဖွဲခွဲရောက်လာသည်။ ဆရာလေးနှင့် ကျော့ယားခေါင်းဆောင်
တို့က အလံတိုင်မှာ အလံများသွားချည်ပြီး လွှင့်တင်နေသည်။

ကိုးနာရီထိုးချည်နှင့် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းလို
သည်။ အစည်းဝေးခန်းမှာ အားလုံးစုပြီး ဘုရားရှိခိုးကြသည်။
ဆယ်ငါးမိနစ်မျှကြာအောင် ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုးသံပြိုင်ရွတ်ဆို
ကာ ဘုရားရှိခိုးကြသည်။ မိဘဝတ်၊ ဆရာဝတ်၊ ကျောင်းသား
ဝတ်၊ သားသမီးကျင့်ဝတ်များ တစ်စုပြီးတစ်စုရွတ်ဆိုကြသည်။

အားလုံးပြီးတော့ သူငယ်တန်းကျောင်းသားများထဲပြီး

အတန်းသို့ သွားသည်။ ပြီး ပထမတန်းသင်ကျောင်းသားများထံသွားသည်။ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း ထသွားတော့ပြီ။

ဆရာကြီးက စတုတ္ထတန်းကို စာရင်းခေါ်သည်။ စတုတ္ထတန်းပြီးတော့ တတိယတန်းသို့ သွားကာ စာရင်းခေါ်သည်။ ပြီးတော့ မှာစရာရှိတာမှာ စာပေးစရာရှိတာပေးသည်။ ဖေ့က ပေးလိုက်သောစာများကို စစ်ဆေးရန် စားပွဲမှ ပုံခိုင်းသည်။

ဆရာကြီးက စတုတ္ထတန်းမှာ ပထမဆုံးစဉ် သင်သည်။ ရှေးရောမှတ်စရာများပေးပြီး တတိယတန်းသို့ သွားသည်။ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း ကူးနေရသဖြင့် နားချိန်မရ။

ဆရာလေး ဝေမင်းလည်း တစ်တန်းကို စာပေးပြီး တစ်တန်းကိုစာပြုရသည်။ စာပြုပြီး ဖတ်ခိုင်းမှတ်ခိုင်းကာ သူငယ်တန်းသို့ ဝင်ရသည်။ လက်ရေးလှသုံးမျက်နှာစီ ရေးခိုင်းပြီး ဒုတိယတန်းကို ဆက်ဝင်သည်။

ဆရာလေး ဝေမင်းလည်း နားချိန်တူ၍မရှိ။ ဆရာမရှိ၍ ဆူညံသံထွက်လာလျှင် ရောက်သည့်အတန်းမှ ကြိမ်လုံးနှင့် စားပွဲကို သုံးလေးမျက်နှာရိုက်ပြီး အသံပြုရသည်။

ကြိမ်လုံးဆံကြားမှ ငြိမ်သွားတတ်သည်။

တစ်နေ့လုံး သင်ပြု၍ ညနေသုံးနာရီခွဲ ကျောင်းလွှတ်

မှ နားချိန်ရတော့သည်။ သည်နေ့ ဆရာဦးမြတ်န် မနက်စာ
နေ့လည်စာပစားပြင်တော့။ နေ့ခင်းအိမ်ပြန်တော့ ရွာထဲကပေး
ထားသော ငှက်ပျော်သီးဖီးကြမ်းနှစ်လုံးစားပြီး ရေသောက်ကာ
ကျောင်းဆို့ပြန်ခဲ့သည်။

ညနေကျောင်းလွှတ်လျှင် အိမ်ပြန်ပြီး ခဏနားကာ
မောင်အောင်မင်း၏ အခြေအနေကိုသွားကြည့်ရဦးမည်။ ညစာ
ချက်ချိန်မရတော့။ အကယ်၍ မောင်အောင်မင်းပြန်ပြီး သက်သာ
လာရင် စားထပ်ပေးပြီး အိမ်ပြန်ထမင်းမျှတ်လို့ ရပေမည်။

ညနေသုံးစာရှိခဲ့ကျောင်းလွှတ်ခဲ့ပြီး ဆရာဦးမြတ်န်လည်း
အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ မောင်အောင်မင်းအတွက် ဆေးဆုံးခွက်ယူ
ထုတ်လိုက်သည်။ ညနေစာကို ငှက်ပျော်သီးနှစ်လုံးစားပြီး ရေ
သောက်ချလိုက်သည်။ ရောထိသက်ကာလာလျှင် အိမ်ပြန်ပြီး
ချက်ပြုတ်ရမည်။

ချက်ချိန်မရလျှင် ညစာအတွက် ငှက်ပျော်သီးဖီးကြမ်း
တစ်လုံးသာကျန်တော့သည်။ ဆရာဦးမြတ်န်လည်း ခဏနေတော့
စက်ဘီးဆွဲပြီး ရွာထဲသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ထီးကိုယူမလာဘဲ ခမောက်
ပြန် ကိုဆွဲပြီး ဆောင်းလာခဲ့သည်။

ခဏကြာတော့ မောင်အောင်မင်း အိမ်ရောက်သွားသည်။

“ဆရာကြွ...ဆရာ...ဒီဗျာပေါ်ကို လာထိုင်ပါ...”

“မောင်အောင်မင်း သက်သာရဲ့လား...”

“သိသိသာသာ မသက်သာဘူးဆရာ...ဆေးလည်း
သုံးခွက်လုံးတိုက်ပြီးပြီ...ဆန်ပြုတ်ပဲတိုက်တယ်...အခုလေးတင်
နောက်ဆုံးဆေးသောက်ထားတယ်...ဆန်ပြုတ်က ယောက်ပန်း
ကန်တစ်ဝက်လောက်ပဲ စားနိုင်တယ်...”

“ဘာနဲ့ ပြုတ်တာလဲ...”

“ငါ့ရဲ့တစ်ကောင်ဝယ်ပြီး မီးထုတ်လိုက်တယ်...ငါ့ရဲ့
မီးထုတ်ကို ဆန်ပြုတ်ထဲထည့်တယ်ဆရာ...စားလို့ကောင်းပါတယ်”

“ဗျားနာနေတာဆိုတော့ ခံတွင်းပျက်မှာပဲ...ဆရာတော့
သူ့ကို မန်ကျည်းတောက ဆရာဆီသွားပြလိုက်ချင်တယ်...မိုး
လည်းမရွာဘူးဆိုတော့ ကိုကျော်မြင့် စက်ဘီးရှော့၊ မောင်အောင်
မင်းကို တင်ပြီးနင်း၊ ဆရာလည်း လိုက်မယ်...”

“တိုက်ဖိုက်ဖြစ်ရင် မြန်မြန်ကုလိုက်တာ ကောင်းမယ်”

“တို့မှာ ထားရမှာလား...”

အဲဒါ ကျန်းမာရေးမှူး ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်...စောင့်အိပ်
ရအောင် စောင်လေးဘာလေးထည့်ခဲ့ပေါ့...”

“လက သာနေမယ်ဆိုရင် အပြန်အဆင်ပြေပါတယ်...”

“ရာသီဥတုကြည့်ရတာ မိုးရိပ်မတွေ့ဘူး...မိုးရွာမယ်
မထင်ဘူး...တိုမှာ ကျန်ခဲ့မယ်ဆို ဆရာပဲပြန်လာရမှာ ဒီလမ်း၊
ဒီခရီး မကြာခဏသွားနေတာပဲ...”

“စက်ဘီးတွေက မီးမပါလို့ပါ...”

“မာတ်မီးတော့ ဆောင်ခဲ့...ညရေးညတာ မီးရှိမှ...”

သို့ဖြင့် အဖျားမသက်သာသော မောင်အောင်မင်းကို
မန်ကျည်းတောရွာ ကျန်းမာရေးမှူးအိမ်သို့ စက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး
ခေါ်သွားသည်။

ကျောလက်ကျန်းမာရေးဆေးခန်းမှာ အရေးပေါ်ဆေးကုသ
ရန် ကုတင်လေးလုံးထားပေးသည်။ ရွာတိုင်းဆေးခန်းမရှိသည့်
အတွက် ရပ်ဝေးမှလာသူများ ပြန်နိုင်လျှင် ဆေးခန်းမှာ ညအိပ်
စေသည်။

ရောဂါပြင်းလျှင် မြို့အထိသွားပြီး တိုက်နယ်ဆေးရုံမှာ
တင်ရသည်။ ဆေးခန်းမှာ ကျန်းမာရေးမှူးနှင့် ဝမ်းဆွဲဆရာမ
တစ်ယောက်ရှိသည်။

ကျန်းမာရေးမှူးနှင့် အခန့်သင့်တွေ့သည့်အတွက် ဆေး
ထိုးပေးသည်။ သေချာစစ်ဆေးပြီး သောက်ရန်ဆေးပေး၍ ပြန်
လွှတ်လိုက်သည်။ မနက်ကိုးနာရီခန့် သဲကွင်းရွာကို ဆရာလာ

ရောဂါသည်။ တစ်ခါတည်း ဝင်ကြည့်မည်ဟု မှာလိုက်သည်။

ဆေးထိုးလိုက်ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားကာ သူတို့သဲတွင်း
ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရွာရောက်တော့ တိုကျော်ခြံတံတား ဆရာ
ကြီးကို ညစာထမင်းကျွေးရန် စီစဉ်ခိုင်းသည်။

သူပါ ညစာမစားရသေးသည့်အတွက် အတူစားသွားစေ
ချင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ဆရာကြီးပြတန်လည်း မငြင်းတော့ဘဲ
ညစာစားပြီး စကားခဏပြောကာ ပြန်ခဲ့သည်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟာ...ကလေးတွေ အိမ်ရှေ့ရောက်နေပါလား။ ငါ
ဆေးခန်းသွားရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မမှာခဲ့မိဘူး”

“ဟာ...သားတို့ ဆရာမောင်အောင်မင်းကို ဗိုလ်ထက်
ရွာ ဆေးခန်းမှာ သွားပြနေလို့ နောက်ကျသွားတယ်”

“သားတို့သိပါတယ်။ ဆရာကြီးနဲ့ အောင်မင်းရယ်
သူ့အဖေရယ် စက်တီးနဲ့ သွားတော့ ခြင်လိုက်တယ်။ ခဏနေလို့
ဆရာကြီး ပြန်မလာရင် သားတို့လည်း ပြန်တော့မလို့”

“မပြန်နဲ့ဦး...ဆရာကြီး စာအေးမပြီး အိမ်တပေး
လိုက်မယ်။ နာရီဝက်လောက်ပေါ့...ဖြစ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်...ဆရာကြီး”

တံခါးဝွင့်ပြီး ဝက်ဘီးကို သိမ်းလိုက်သည်။ အချိန်တည ခုနစ်နာရီထိုးတော့မည်။ ပြီးခဲ့သောညက ပေးလိုက်သည့် အိမ်စာများကို စစ်လိုက်သည်။

စာအသစ်တက်ရန် ရှင်းပြရာသည်။ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြပြီး သင်္ချာနှင့် စာအနည်းငယ်ကို ဖတ်ရန် များရန် အိမ်စာ ပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

တက်သုတ်ရိုက်ပြီး သင်ပေမယ့် ကလေးတွေက စာတို စိတ်ဝင်စားကြသည့်အတွက် တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် မရှင်းပြရ။ သဘောပေါက်လွယ်ကြသည်။ သို့ကြောင့် ဆရာရော တထည်ရော စာသင်ချိန်မှာ တက်ကြွနေကြသည်။

ဆရာကြီးလည်း အိမ်စာများ ဖတ်ရန် ရေးရန် တောင်းပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

သည်ညတက်လာသင်သော ကလေးများက နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းအထိ နေ့ကျောင်းတက်တဲ့သူများဖြစ်သည်။ ဆောင်းဝင်လာတော့ ငိုယ့်ခွဲမရှိ။ လူ့စိတ်ကွင်းထဲမှာ ပိုင်းဆရာရှိ၍ ကျောင်း နှုတ်သွားကြသည်။ စာသင်ချင်သည့်ကလေးများကို ကျောင်းမှ ထုတ်သွားကြသည်။ စာသင်ချင်သည့်ကလေးများကို ကျောင်းမှ ထုတ်သွားသည့်အတွက် ဆရာကြီး စိတ်မကောင်း။

မိမိတို့အကျိုးစီးပွား

သို့ကြောင့် ကျောင်းနတ်သွားသည့် ကလေးမိဘများ အိမ်၊ ညဘက်တစ်အိမ်တက်ဆင်းသွား၍ နေ့ကျောင်းပထကမျိုး လျှင် ညဘတ်ထားရန် နားချရသည်။

ကလေးများကလည်း ကျောင်းတက်ချင်သည်။ မိဘများ ခွင့်ပြုလျှင် ညဘက် စာလာသင်မည်တု ဆိုသည်။ အချို့မိဘများ ကို ဆရာကြီးက အဟိုက်အခံပြောပြီး နားဝင်အောင် နားချရ သည်။ လူကြီးများက ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်၊ တွတ်တတ်လျှင် တော်ပြီ။ လေးတန်းအောင်တော့ ထီးတန်းတက်ရအောင် အနီးနား မှာ ကျောင်းမှမရှိဘဲတု ဆင်ခြေပေးကြသည်။

စာရေးတတ် ဖတ်တတ်ရှိအပြင် လေးတန်းလောက်အထိ တော့ ထားပေးပါ။ သူများတွေ စာသင်ချင်ပေမယ့် သင်ပေးမယ့် လူ မရှိလို့ မသင်ကြရဘူး။ အသက်ကြီးသွားတဲ့အထိ စာမတတ် လို့ လူတောသူတောထဲ မဝင်တဲ့လူတွေမှ အများကြီး။ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့မအားရင် ညတော့ သင်ဖြစ်အောင် အိမ်ကို လွှတ်ပေးပါတု ပြောခဲ့ရသည်။

သို့ကြောင့် ကျောင်းထွက်သွားသော ကျောင်းသားများ ကို ညဘတ်ပေါ်ပြီး သင်နိုင်ခဲ့သည်။ စာမေးပွဲစစ်သည့်အခါ နေ့ ကျောင်းသားများနည်းတူ ဝင်ဖြေစေသည်။

ပုံမှန်နေ့ကျောင်းသားများအပြင် ညဘက်ကျောင်းသား
အယ်ယောက်ကို စိတ်ပါလက်ပါသင်ပေးခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံး ဒီးကြမ်းလေးလုံး ခိုက်ထဲဝင်ထားသည့်အ
တွက် ညဘက် လေနာအပြင် ခိုက်က အောင့်နေသည်။ ကျောင်း
သားလေးများ ပြန်သွားပြီးနောက် ဆော်အီနှင့် ရေအဝသောက်
သော်လည်း မသက်သာ။

ကိုကျော်ပြင် အိပ်မှာ ညဇာဏးစဉ်က ငါးခုကြော်တင်း
ချိုတစ်ခွက်နှင့် ခံတက်ချစ်တို့ စရာတို့ဖြင့် ကျွေးလိုက်စဉ် ငါးပိ
ညှည်ကောင်းကောင်းနှင့် ခံတက်ချစ်ကို လေးဖီးစက်မျှ တို့မြှုပ်
စားလိုက်သည်။

ချစ်စတ်တွေနှင့် အစာအိမ်မတည့်မှန်းသိသော်လည်း
အိမ်ခံတွင်းတွေ့သည့်အတွက် အရဲစွန့်ပြီး စားလိုက်သည်။
မဆု ည ရှစ်နာရီလောက်မှန်ပြီး အောင့်နေသည်။

ဆော်အီလည်း သောက်ပြီးပြီး မသက်သာ။ သို့ကြောင့်
ခိုက်နာသည်ကို ကြိတ်နှိတ်ပြီးနာသည်။ အချိန်က တပြည်းပြည်း
ညှည်နက်လာသည်။ ဝေအနာခံစားနေရသည့်အတွက် အိပ်လို့မရ
နိုင်နေသည်။

မနက် နှစ်နာရီခန့်မှ ရောက်အနည်းငယ်သက်သာပြီး

အိမ်ပျော်သွားသည်။ ခြောက်နာရီခန့် ပြန်နိုးလာသည်။ ဗိုက်
အနားအနည်းငယ်သက်သာသလိုရှိသဖြင့် မီးဖွားပြီး သန့်ပြုတ်ထား
လိုက်သည်။

ဘာမှမစားခင် ဆော်ဒီကပ်လွန်းခပ်ပြီး ရေအေးနှင့်သောက်
ချလိုက်သည်။ လေအောင့် သက်သာသွားပြန်သည်။

သူများကိုသာ အင်္ဂလိပ်သေ၊ တိုင်းရင်းဆေးပေး
ရောဂါပျောက်စေသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ထိုဆေးပေး
ကို မသောက်၊ ဈားခြင်း နားခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် မသောက်မြဲ
ဖြစ်သည်။

သူ့မှာရှိသည့်ရောဂါက အစာအိမ်ပျောက်၊ လေနာထသည့်
ရောဂါ၊ အလွယ်လမ်းလိုက်ပြီး ဆော်ဒီကို သောက်ကြည့်သည်
သောက်ပြီး နေထက်သာသလိုဖြစ်သွားသည်။ သို့ကြောင့် အထူး
ပေါ်ဆောင်ထားရင်း မည်သည့်ဆေးမှ မတိုးတော့ဘဲ ဆော်ဒီထဲ
ပြီးမှ ပျောက်သည်ဆိုသော အစွဲကလည်း ရှိနေသည်။

ယနေ့ညကလို သေလုပြောပါး ခံစားရတော့ ဆော်ဒီ
လည်း မတိုးတော့၊ ဆော်ဒီအပြင် သူ့ရောဂါကတွက် ဆောင်ထား
သောဆေး မရှိ၊ ကြိတ်ပြီး ခံခဲ့ရသည်။

သည်မနက်ကြတော့ ညက မဖြစ်ခဲ့သလိုအခြေအနေကြိ

တောင်းနေသည်။ သို့ကြောင့် ဆန်ပြုတ်အိုးချိုး ပရရွေးအိုး တည်ကာ ဇာတ်တူးထဲ ထည့်လိုက်သည်။ အချိန်တစ်ခုခုရှိ ကျော်ပြီ။ သို့ကြောင့် ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကို ထည့်သောက် ပြီး ဓာတ်တူးကို ယူကာ ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ချစ်နာရီလေးဆယ်ငါးခန့်ရှိပြီ။ ခဏနေတော့ ကျောင်းတက်သည်။ ကျောင်းသားတွေ ဘုရားရှိခိုး နေကြသည်။ ဆရာဦးမြတ်တန် စာရေးစာပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ခိုက်ထဲ မှာ ထိုးထိုးပြီး အောင်လာသဖြင့် ခိုက်ကို ဝိကာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေရသည်။

“ဝေါ့...”

ပါးစပ်မှ အံ့ရှင်သလိုဖြစ်သည့်အတွက် တေးလှည့်ပြီး ထိုးအံ့မိလိုက်သည်။ စာသင်ခန်းကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ရဲသွားသည်။

“ဟင်...သွေးမကွ”

သွေးတွေပြင်တော့ ခေါင်းထဲ မူသွားသည်။

“ဝေါ့...”

နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် အံ့ပြီးသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ သတိမေ့သွားသည်။ ခဏနေတော့ ဆရာလေးကိုဝေမင်း တွေ သွားသဖြင့် အပြေးအလွှားမရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ညောင်ပင်သာရွာက ကျန်းမာရေးပျက်က သဲတွင်းရုရွာကို အလာ။ ဆရာကြီးတို့ အပိုင်ဝင်တွေ့ရန် ရောက်လာသည်။

စက်ဘီးပေါ်ကအဆင်း ကျောင်းသားများ ရုတ်တရက်မြန်နေ၍ မပ်သွက်သွက်ဝင်လာရာ ဆရာဦးမြတ်တို့အဖြစ်ကို တွေ့သွားတော့သည်။

“ဟာ...အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆရာကြီးမှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိတာ သိတယ်။ အင်္ဂလိပ်စော့သောက်ဖို့ အကြံပေးတာ လက်မခံဘူး။ သူက ဆော်ဒါပဲ လေးမှတ်နေတာ”

“တုတ်တယ်...ဆရာ၊ လေ့လာထုတ်ဖော် ဆော်ဒါသောက်နေတာ၊ ခဏခဏမြင်နေရတယ်”

“ကဲ...ဖေးရုံပို့ဖို့ လုပ်ရအောင်၊ ကျောင်းသားကြီးတွေ ရွာထဲသွားပြီး ရွာလူကြီး သုံးလေးယောက်လောက်သွားခေါ်။ လှည်းတစ်စီးလည်း ကောက်ခွဲခိုင်း...ကြားလား”

“တုတ်ကဲ့...ဆရာလေး”

“သွား...လေးတန်းက ကောင်လေးငါးယောက်ပဲ သွား

မြန်မြန်”

ကျောင်းသားလေးများ ထွက်သွားကြသည်။ ဆရာဦးမြ
တန် သတိရလာသည်။

“တင်...ဆရာရောက်နေတယ်”

“ဆရာကြီးကို ဝင်နှုတ်ဆက်မလို့ လာတာ။ အခုလို
မြင်နေတာပဲ။ အစာအိမ်ပြဿနာဖြစ်မယ်။ စားဆော်ခါတွေ အမြဲ
သောက်နေတော့ အစာအိမ်နံ့ရုံတွေ ပါးနိုင်တယ်။ အူတွေပါးနိုင်
တယ်။ ဒီတစ်ခါ ဆေးကျပြီးရင် ဆော်ခါပြတ်ပါ...ဆရာကြီးရယ်”

“ဆရာကြီး သက်သာခဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်...ကျွန်းတော် သက်သာပါပြီ။ ဆရာ
မောင်အောင်မင်းတို့ အိမ်ကို ဝင်ပေးပါနော်။ ဆရာ့ကို မောင်
အောင်မင်းတို့အိမ် လိုက်ပို့ပေးလိုက်။ အေးကျော်မင်း ဆရာ့ကို
ခေါ်သွားလိုက်”

“ခဏနေရင် ဝင်သွားပါမယ်။ ဆရာ့ကို ဆေးရုံပို့မလို့
ပိစဉ်ပေးဦးမယ်။ အခု...သက်သာသွားအောင် ဆေးတစ်လုံးထိုး
ပေးခဲ့မယ်”

“ဆရာ...ဒီအတိုင်း သက်သာသလိုနေ ဆေးတစ်လုံး
ထိုးပေးမယ်”

“အောင်ကျော်မျိုးတို့ ရှေ့နဲ့ ရှေ့သွားမိသွား ဆရာကြီး

အံ့ထားတဲ့သွေးတွေ ဆေးချလိုက်။ ကျွန်တို့ကျောင်းသားတွေ
သွား။ ကိုယ့်အတန်းကိုယ် ပြန်ထိုင်ကြ”

ဆရာလေး အော်ထုတ်လိုက်မှ အထူးအဆန်းလာပိုင်း
ကြည့်နေကြသော ကျောင်းသားလေးတွေ အနီးက ထွက်သွား
ကြတော့သည်။

ဆရာကြီး သတင်းကြား၍ အနီးက ကျောင်းသားမိဘ
များ ရောက်လာကြသည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်း လှည်းရောက်
လာသည်အတွက် ဆရာကြီးကို ဆေးရုံပို့ရန် လှည်းပေါ်တင်ကြ
သည်။

ဆရာလေးက ကျောင်းသားများကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။
အဝိတ်နေ့ရောက်ရန် တစ်ရက်ပဲလိုတော့သည့်အတွက် ဥပုသ်နေ့
ပြီး နောက်ရက်မှ ကျောင်းပြန်တက်ရန် လေးရက်ပိတ်ပေးလိုက်
သည်။

ဆရာကြီးကို ဆရာလေးကိုဝေမင်း ဦးဆောင်ပြီး မြို့
ကဆေးရုံသို့ လှည်းနှင့် ခေါ်သွားသည်။ ဆရာကြီး ဆေးရုံရောက်
ပုံတယ်။ ရောဂါမသက်သာဘဲ မနက်သုံးနာရီခန့် ဆရာကြီး အ
စာအိမ်သွေးကြောပေါက်သည့်ရောဂါဖြင့် ဆုံးသွားတော့သည်။

ဆရာကြီး၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်သယ်ချင်သော်

လည်း အချို့ရွာများက ရွာထဲအဝင်မခံကြသည့်အတွက် ဆေးရုံ
မှာထားပြီး သုံးရက်ပြောက်မှ ထိုမြို့မှာပင် သင်္ကြန်လိုက်ရသည်။

ဆရာကြီး သေဆုံးသွားသော်လည်း ဆရာကြီး သူ့ကိုယ်
သူ သေဆုံးသည်တု ယူဆပုံမရ။ ဆရာကြီးဝိညာဉ် အိမ်ပြန်
ရောက်လာသည်ကို ရွာသားတွေ တွေ့ကြုံကြရသည်။

ရက်လည်သောနေ့ ရွာမှ ရုပြီး ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ကာ
သပိတ်သွပ် အလှူလုပ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုယ်ခွဲလိုသည့်အတွက် ဆရာကြီး၏ အိမ်ကို ပိတ်ထား
လိုက်ကြသည်။ အပြင်က သော့ခလောက်နှင့်ပိတ်ထားသော်လည်း
ည ပြောက်နာရီကျော် ခုနစ်နာရီခန့် တံခါးဖွင့်လျက် အတွင်းမှာ
မီးထွန်းထားသည်ကို ရွာသားတွေ တွေ့ကြုံရသည်။

ထောက်၍ ရွာသားလေးငါးယောက် ရုပြီး ညတက်သွား
ကြည့်ကြသည်။ သူ့ခြံထဲ မဝင်ခင် အစပေးမှသော်လည်းကောင်း၊
ခြံအနီးမှသော်လည်းကောင်း အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး မီးခွက်ထွန်းထား
သည်ကို တွေ့ကြုံရသည်။

ယူရပြီး ခြံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် မီးရောင်ပျောက်သွားသ
လို အိမ်နားရောက်တော့ အိမ်တံခါးသော့ခတ်ထားသည်ကိုပင်
အားလုံး တွေ့ကြုံရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...အားလုံးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ
ရောင်လည်း တွေ့တယ်။ အိမ်တံခါးလည်း ဝှင့်ထားတယ်။ အ
ကြည့်တော့ မီးလည်း မရှိ၊ တံခါးပိတ်ရက်ပဲ။ သူရှိနေတယ်ဆို
တာ ရွာက သိစေချင်လို့ဖြစ်မယ်”

လူတွေ သို့လောသို့လာနှင့် အိမ်ပြန်သွားကြသည်။
နောက်ညရောက်တော့ ယူးဆန်းမှုတွေ ကြုံလာရသည်။
မိုးလေးက တစွဲစွဲရွာနေသည်။

“မောင်မောင်ရေ...မောင်မောင်”

အချိန်က ခုနစ်နာရီသာသာရှိသေးသည်။ မိုးကုန်းတာ
နီးပေမယ့် မိုးက မပြတ်သေး။ သို့ကြောင့် မှောင်သည်နှင့် အ
သွားအလာ မရှိတော့ဘဲ တံခါးပိတ်တာ အိမ်ထဲမှာသာ နေကြ
တော့သည်။

“မောင်မောင်ရေ...မောင်မောင်”

“ဟာ...အဲ...အဲဒီ...ဆရာကြီးအသံပဲ”

“မောင်မောင်...စာသင်ဖို့လာခဲ့တော့လေ”

“ဟင်...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...အပေ။ သား ကြောက်
တယ်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေ အသံမပြုနဲ့။ ဘယ်သူမှ အသံမပြုရင်

ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

မောင်မောင်တို့ အိမ်နှင့် မရွေးမနှောင်း နေရောင်တို့ အိမ်
ရှေ့ရောက်သွားပြီး ခေါ်ပြန်သည်။

“နေရောင်ရေ...စာသင်ချိန်ရောက်ပြီ...လာကြလေ”

“နေရောင်...မောင်နေရောင်”

ဆရာကြီးအသံမှန်း သိသဖြင့် မည်သူမှ မလှုပ်ခံ့။ ငြိမ်
နေကြသည်။

ထိုညတစ်ညလုံး ရှစ်နာရီ မထိုးမချင်း ညဘက်စာသင်
လာရန် လျှောက်ခေါ်နေသည်။

ညဘက် စာသင်ရန် လိုက်ခေါ်သည့်ကိစ္စ တစ်ရွာလုံး
ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ည ခြောက်နာရီမထိုးခင် စာသင်ခဲ့သော ကလေး
မိဘများ အိမ်ထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ထားကြတော့သည်။

နေ့ကျောင်းက ရက်လည်ပြီး သုံးရက်ခန့်အထိ မထွင့်
ဖြစ်သေး။ ကျောင်းသားမိဘများ ရွာဦးကျောင်းမှာ စုပြီး တိုင်
ပယ်ကြသည်။ ပညာရေးဖျက်ဆီးမှုက ဆရာမချပေးသော ရွာဦး
ကျောင်းမှ စာချကိုယ်တော်တစ်ပါးနှင့် ကိုရယ်ကြီးတစ်ပါးတို့က
စာသင်ပေးရန် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီး မရှိတော့သောကျောင်းကို ရွာဦး

ကျောင်းဆရာတော်က ဆက်ပြီး တာဝန်ယူတာ 'သက'တုန်း
တော်ကြီး စာသင်ကျောင်းအဖြစ် ပြောင်းလိုက်သည်။

ပထမစာစသင်သည့်နေ့က မထင်မှတ်တာတွေ ငြိမ်သက်
သည်။ ဦးဇင်းက စတုတ္ထတန်းကို စာပြရန် ဝင်လာသည်။ စာမွဲ
ဘေးရပ်ပြီး ဆရာကြီး တာဝန်ကို ဆက်ယူမည်ဆိုကာ ကျောင်း
သားလေးတွေကို မိတ်ဆက်နေစဉ် စာမွဲက ဘေးကို ဆွဲသွား
သည်။

“တာ...သရဲ...သရဲ”

ဦးဇင်းကို မထိုင်ပေရန် ထိုင်ခုံကိုပါ ဆွဲလှဲလိုက်သည်။

“ဒကာကြီး...အခုချိန်မှာ သည်ကျောင်းနဲ့ မဆိုင်တော့
ဘူး။ ကောင်းရာမွန်ရာလုပ်ခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး အစွဲအလန်းတွေ
မထားဘဲ ကောင်းရာမြင့်ရာတို့ကို သွားပါတော့...”

ဦးဇင်းက ပြောပြီး စာမွဲကို နေရာတကျငြိမ်အောင်
ဆွဲလိုက်သည်။ ထိုင်ခုံကို ပြန်ထောင်လိုက်သည်။

ထိုင်ခုံနှင့် စာမွဲကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်တစ်ခုစီထောက်
ပြီး ထိုင်မည်အပြု...

ဒုန်း...

ထိုင်ခုံက နောက်သို့ လန်ကျသွားသည်။

စားပွဲကို တစ်လံခန့် တေးသို့ ဆွဲသွားပြန်သည်။

“ဆရာကြီး အခုလိုလုပ်နေရင်း ကလေးတွေကို ဦးစင်း
ဘာ ဘယ်လိုသင်ရှာလဲ။ ကလေးတွေ စာမတတ်တဲ့ ကျောင်း
သားတွေ ဖြစ်စေချင်လို့လား”

“ဆရာလေး ဝေလွင် လာပါဦး”

တတိယတန်းကို ပြောင်းသင်မည့် ဆရာလေး ဝေလွင်
လည်း ဦးစင်း အတန်းသို့ ထွက်လာသည်။

“တပည့်တော်လည်း တွေ့နေပါတယ်ဘုရား။ တပည့်
တော် ဆက်လုပ်ရမယ် မသိတော့ဘူး”

ဒုန်း...

ဂုန်း...

“အမယ်လေး...”

တတိယတန်းက ကျောင်းသားလေးများလည်း ကျောင်း
အပြင် ပြေးထွက်ကုန်သည်။

“တတိယတန်းကို ရောက်သွားပြီ...”

ဦးစင်းရော...ဆရာလေး ဝေလွင်ပါ။ အခန်းထဲရောက်
သွားသည်။ ကိုင်ခုံရော စားပွဲပါ လဲကျနေသည့် ဆရာလေး
တင်ထားသော စာအုပ်တွေ၊ ဘောပင်တွေ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကြ

ပြန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက စာသင်ချင်ရက်နဲ့ သင်လို့မရလို့ စိတ်ဆိုးပြီး လျှောက်လုပ်နေတာဖြစ်မယ်”

“သူ့ကိုယ်သူလည်း သေတယ်လို့ သတ်မှတ်သေးရဲ့လား မသိဘူး”

“သင်္ဂြိုဟ်တုန်းက အမိန့်စာပြန်ခဲ့သေးလား...”

“အမိန့်စာတော့ ဖတ်ပြီး မပြန်ပါဘူး။ ရေးထားတဲ့စာတို့ အခေါင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

“အမှန်တော့ အမိန့်စာက သူ့ထက်ငယ်တဲ့ အဆင့်နိမ့်တဲ့လူက အမိန့်ပေးတာဆို မထိရောက်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်သင့်တာက ပညာရေးမှူးတို့ အဆင့်နဲ့ အမိန့်ပြုရမှာ...”

“တပည့်တော်လည်း ဆရာကိစ္စ အစေအရာရာ တာဝန်ယူရတာဆိုတော့ ပညာရေးမှူးရုံး ရောက်တော့ ရောက်တယ်။ အမိန့်မဘောင်းခွဲရဘူး”

“...ကို ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတာလဲ”

“...ခုကြီး ဆုံးသွားတဲ့အကြောင်း ရုပ်ရွာလူကြီး ထောက်ခံစာသွားဖို့ ပေးတာ။ ဒီမှ ဆရာကြီးရဲ့ ပင်စင်ကိစ္စတွေ ရသင့်တာ ရမှာ”

“သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ...အဲဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး။ တပြည်ပြည်မှ စုံစမ်းရမှာပဲ။ မှတ်ပုံ တင်မှာတော့ မကွေးတိုင်း၊ ပွင့်ဖြူမြို့နယ် ရွာကို မမှတ်မိဘူး။”

“ဒီလောက်သိရရင် ပညာရေးမှူးရုံးမှာရှာရင် တွေ့မှာပေါ့”

“တောင်းပန်ပြီး ခုံတွေ စားပွဲတွေ စောင့်ကြည့်လိုက် ဒကာလေး...”

ဆရာလေး ဝေလွင်လည်း မရဲတရဲနှင့် လျှောက်ပြီး စားပွဲကို ထောင်သည်။ ခုံကို ထောင်သည်။

အောက်မှာကျနေသော စာအုပ်များ ခဲတံ ဘောပင်များ ကို ဆွဲထောင်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးရဲ့ လေးတန်း သုံးတန်းရယ် နှစ်တန်းရယ် အတန်းသုံးတန်းကို ကျွန်တော်ရယ် ဦးစင်ပဏ္ဍိတရယ် တာဝန် ယူပြီး သင်ပေးမယ်။ ပထမတန်းနဲ့ သူငယ်တန်းကို ကိုရင်ကြီး သုမနက သင်ပေးလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီး မိတ်ချလက်ချနေပါတော့”

ဆရာလေးဝေလွင်က ဦးစင်ပေါ ကြားအောင် အသံထွက် ပြီး တောင်းပန်ပြန်သည်။

ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း

ကျောင်းခုံရုံကို ထုသံကြားရသည်။ အထဲက ထုလား

အပြင်ကထုလား မသိ။

“ဆရာကြီး...သည်လိုလုပ်နေရင် ကျွန်တော်တို့ သူ
လိုစားသင်လို့ရတော့မှာလဲ။ ဆရာကြီး အနားယူပါတော့။ ကျွန်
တော်တို့ကို ဟာဝန်ပေးပါ”

ခုန်း...

လေးတန်းက စားပွဲကို ဆွဲလှဲလိုက်သံကြားရသဖြင့်
ဦးစင်း သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ မယ့်ငါးယောက်မျှိုဝင်
ကျောင်းသားလေးများလည်း နောက်ထက်မှာ စုနေကြပြီး ခွေ
ကို မျက်လုံးအိုင်သောနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

ကဲ...ဦးစင်းကော့ ခုံခုံ စားပွဲမှာ မထိုင်တော့ဘူး။
အတိုင်း ရပ်ပြီးတော့ထဲ သင်တော့မယ်။ သင်ခန်းစာ ဘယ်အထိ
ရောက်ပြီဆိုတာ ဦးစင်းကို ပြောပြ။ အခု မြန်မာဝတ်စားသင်မယ်။
ကျောင်းသားလေးများက စာမေးပျက်နှာရောက်နေပြီ
ဆိုတာကို ပြောပြသည်။

သို့ကြောင့် ထိုနေရာမှစပြီး ခွေကို ဆက်သင်သည်။
မြန်မာစာအချိန် သင်နေသည်အထိ မထူးခြား။

ထို့နောက် သင်္ချာအချိန် ပြောင်းသင်သည်။ ဦးစင်းလည်း
ကျောင်းသားလေးများကို ပုစ္ဆာပေးပြီး တွက်ခိုင်းလိုက်သည်။

ကျောင်းသားလေးများ သင်္ချာတွက်နေစဉ် ကျောင်းသား
လေးများ ခုံအနီးသို့ သွားပြီး သင်္ချာတွက်နေသည်ကို တစ်ယောက်
ချင်းလိုက်ကြည့်နေသည်။

လိုအပ်သည်များကို လက်ထောက်ပြီး ရှင်းပြနေသည်။
ဒုန်း...

ထိုစဉ် လဲနေသော စားပွဲခုံ ပြန်ထောင်သွားသည်။ ကု
လားထိုင်လည်း ထို့အတူ အလိုလိုထောင်သွားသည်ကို တွေ့ကြ
ရသည်။

ထိုင်ခုံကို ဆွဲလှဲထားသည့်အတွက် မထိုင်ရဘဲ လမ်း
လျှောက်သင်နေရသော ဦးစင်းအဖြစ်ကို မြင်နေရသောကြောင့်
ခုံကို ထိုင်စေရန် ဆွဲထောင်ပေးသည့်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

“ဦးစင်းလည်း မယိသော စားပွဲခုံနား တိုးတင်သွား
တာ ဒတာကြီး ဦးစင်း ထိုင်တော့မယ်။ ညောင်းနေပြီ”

ပြောလည်းပြော...ထိုင်လည်းထိုင်လိုက်သည်။ အနှောင့်
အယှက်မပေးတော့...။

သို့ဖြင့် မနက်ဝိုင်း နေ့လယ်စာစားချိန် လွှတ်လိုက်သည်။
ဦးစင်းနှင့် ကိုရင်ကြီးကို ကျောင်းမှ ဆွမ်းချိုင်းဟစ်သည့်အတွက်
နေ့ကျောင်း မဆင်းခင် ဆွမ်းတိုင်းပေးပြီးဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း စာသင်တော့ ထမင်းစားသောက်ပြီးသည့်အ
တွက် ပြီးစင်း စာပြနေစဉ် ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက် အိပ်
ပျော်နေသည်။ တစ်ယောက်က တင်ကြိုင်ပြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်
က ခင်အေးကြူဖြစ်သည်။

ဒေါက်...

“အား...”

ဘုန်း...

“အမယ်လေး...”

ခင်အေးကြူ ဖေါင်းကို နာနာလေး အခေါက်ခံလိုက်ရ
သလို တင်ကြိုင် ကျောကို လက်ဝါးနှင့် မနာမကျင် အရှိတ်ခံ
လိုက်ရသည်။

အနီးအနားမှာ လုပ်မည့်သူ မရှိ။ အားလုံး စာရေးနေ
ကြသလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သုံးပေခန့် စိကွာကြသည်။
ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြောက်ကြောက်လန့်
လန့်နှင့် ထအော်သဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဟောင်တင်ကြိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“တပည့်တော် အိပ်ငိုက်နေတာ ဖေါင်းကို ခေါက်လိုက်
တယ်”

“တပည့်တော်ကျောက်ကို လက်နဲ့ ရိုက်တယ်...ဘုရား”

“မှတ်ထား...ဦးဇင်းက စာသင်တယ်။ ဒကာကြီးက အခန်းကို ပတ်ပြီး လိုက်ကြည့်နေတယ်။ အိပ်ပိုက်တဲ့ကျောင်းသား စာရေးပိုင်းလို မရေးတဲ့ကျောင်းသားတွေ နာမယ်သာပြင်ထား။ ဒကာကြီးရေ...အားလုံးကို ကြည့်ထားပေးပါ”

“ဒကာကြီးဦးဇင်းက ကလေးတွေကို တမင်မြောက်တာ သိ၊ ဦးဇင်း...ဒကာကြီးကို မခိုင်းပါဘူး။ ဒကာကြီး စိတ်ချလက် ချသွားပါ”

ထိုနေ့ညနေ ကျောင်းလွတ်မှ ကျောင်းသားများရော၊ ဦးဇင်းနှင့် ဆရာလေးတွေလွင်တို့ပါ သတ်ပြင်းစောက်ကို ချနိုင်ကြ သည်။

တစ်ချိန်လုံး မတုံ့တ်မလွတ်သေးသည့် ဆရာကြီး ဘယ်နေရာက ပေါ်လာပြီး တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လေမလားတဲ့ စိုးရိမ် နေကြသည်။ မနက်ပိုင်းတစ်ချိန်သာ ထိုးထိုးရွာရွာကြွရပြီး နောက်ပိုင်းတော့ မနှောင့်ယှက်တော့။

ကျောင်းလွတ်လိုက်သဖြင့် အားလုံး ပြန်သွားကြသည်။ ရွာထဲမှာ ဆရာကြီး သရဲမြောက်လှန့်သည့်အကြောင်း ကျောင်း သားလေးများက လူကြီးများကို ပြောပြသည်။

ညီတော်ရောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းသား
လေးများ အိမ်ရှေ့ရောက်သွားပြီး စာလာသင်ဖို့ အော်ခေါ်နေကြ
သည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာတော့ ဆရာကြီးအတွက် ကောင်းမှု
လုပ်ပြီး အမှုဝေပေးရန် ဘုန်းကြီးနှင့် တိုင်ပင်ကြသည်။ ကြောင့်
သီတင်းကျွတ်တော့မည့်ပို့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ရွာဦး
ကျောင်းမှာ အလှူလုပ်ပေးမည်ဟု တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ဆုံး
ဖြတ်ထားသည်။

တစ်ရက် လေးတန်းကျောင်းသား မောင်လှကြိုင်တစ်
ယောက် မိုးခါးပြီး အဖျားကြီးနေသည်ပို့ ကျောင်းမလာနိုင်သည့်
အကြောင်း ဦးဇင်းကို ခွင့်လာတိုင်သည်။

ဦးဇင်းက ဘုန်းကြီးထံမှာ ဆေးသွားတောင်းဖို့ လမ်း
ညွှန်လိုက်သဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားကာ ဆရာ
တော်ကို လျှောက်ပြီး ဆေးယူကာ ပြန်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်၏ဆေးကို တိုက်သော်လည်း အဖျားမကျ
ကလေးက အိပ်ပျော်နေသည်။ ငါးနာရီခန့်နိုးလာသည်။

“အဖေ...အဖေ...စောစောက သားနားမှာ ဆရာကြီး
ထိုင်ပြီး အဖျားစမ်းကြည့်နေတယ်”

“ဘယ်က ဆရာကြီးလဲ...”

“ကျောင်းဆရာကြီးဦးမြတန်လေ...”

“တင်...သာသား ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်
ပြောနေတယ်။ ကိုထင်ပေါ် တော့သား ဆရာကြီးကို မြင်လို့တဲ့”
မိခင်ပြစ်သူက ရော့၊ မသက်သာသည့်သားကို ဆရာ
ကြီးက လာခေါ်နေသည်ဟု တင်ပြီး ထင်နေသည်။

“သားက ဘာလို့မအော်ဟာလဲ”

“သား အော်လို့မရဘောင် လုပ်ထားတာလား မလိဘူး။
ဆရာကြီးက ဘာမှမပူနဲ့ ဆရာလာရင် လျှောက်သွားမယ်တဲ့”

“ကဲ...သား တစ်ခုမှစားချင်လား၊ ထစားဦးလေ။ ဆင်
ပြုတ်တွေ ပြုတ်ထားတယ်”

“သား မစားချင်ဘူး။ ပါးစပ်တွေ ခါးနေတယ်”

မိခင်နှင့် ဝတ်တိုလည်း ဘုန်းကြီးဝေးသော ဆေးလည်
မထူးပြားသေးသည့်အတွက် စိတ်မောလှမောဖြစ်နေကြသည်။

“ဆရာ...ဆရာ”

“တင်...ဟယ်သူလဲ”

“သဲကွင်းစုရွာက ကိုထင်ပေါ်ပါ”

“ကျွန်တော်သားလေး အများကြီးပြီး ကယောင်ကတားတွေ ပြောနေလို့ လိုက်ကြည့်ပေးပါ...ဆရာရယ်”

“ဒီအချိန် အပြင်မလိုက်ချင်ဘူး။ ဝေးလည်း ဝေးတယ်။ စက်ဘီးကလည်း ဘီးပေါက်နေတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ စက်ဘီးပါပါတယ်။ ကျွန်တော် ကင် နင်းပုံမယ်။ အပြန်လည်း ထယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် နှင်ယောက်သုံးယောက်အထိ ခေါ်ပြီး ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“ကဲ...ကျုပ် ငြင်းချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘေးသေတ္တာယူလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားစက်ဘီးကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် နင်းနိုင်လို့လား...”

“အမြဲတမ်း လူတင်ပြီးနင်းနေကြပါဆရာ...စိတ်ချလက်ချ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကလေးက ဆရာကယ်မှ ရတော့မှာ...”

စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာခုံပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် စက်ဘီးက ညောင်ပင်သာရွာထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်သာသာလောက် နင်းတော့ သဲကွင်းစုရွာသို့ ရောက်လာသည်။ ရွာလယ်သို့ရောက်သည်နှင့်...

“သည်အိမ်ထဲ ဆရာ...စက်ဘီးကို ဒီမှာ ထောင်ထား

မယ်။ ဆရာကို အပြန်ပို့ရအောင်”

“ဆရာက ကိုထင်ပေါ် စက်ဘီးရပ်နေသည်ကို စောင့်
နေသည်။

“ဆရာ တတ်သွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်ပါ”

“ကိုယ့်အိမ်ကို ဝှင်ခိုင်းမှ ဝှင်ပေးမှာပေါ့။ တက်ပါဗျာ”

“မရင်မေ...ကျန်းမာရေးပျူးပါတယ်...တံခါးဝှင်ပါဦး”

အိမ်ထဲက ကျန်းမာရေးပျူးဆိုသဖြင့် တံခါးဝှင်ပေးသည်။

“တင်...ဆရာပါလား...ဝင်ပါဆရာ”

ညောင်ပင်သာရွာက ကျန်းမာရေးပျူးကို သိကြသည့်အ
တွက် ဆရာကို မြင်သည်နှင့် နေရာပေးသည်။

“ဆရာကို ဘယ်သူသွားပင့်ခဲ့တာလဲ”

“ဒီအိမ်က ကိုထင်ပေါ် လာပင့်လို့ စက်ဘီးနဲ့ လိုက်လာ
ခဲ့တာ...သူ့အောက်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“တင်...ကိုထင်ပေါ်ရာ ပီးဖိုထဲမှာ ညစာဝင်စားနေတယ်”

“တုတ်ရဲ့လား...အိမ်ကိုလာပင့်တာ ကိုထင်ပေါ်ပဲ”

ပီးဖိုခန်းထဲမှ ထမင်းပန်းကန်ကိုပြပြီး စားလက်စတန်း၊
လန်းနှင့် ထွက်လာသည်။

“တင်...ကိုထင်ပေါ် ဒီလူလောက် မကြီးဘူးထင်တယ်။

သူ့ကိုယ်သူ ကိုထင်စေလို့ ပြောတာပဲ”

“အခု...ဘယ်မှာလဲ”

“တံခါးဖွင့်ခိုင်းပြီး တက်မလာဘူးနဲ့ တူတယ်။ သူ့မှာ စက်ဘီးပါတယ်”

“မတုတ်မှလွဲရော ဆရာကြီးဦးမြတန်များ ကိုထင်ပေါ် တန်ဆောပိုပြီး ဆရာသွားပင်တာလား မသိဘူး”

“တုတ်ပါမလားဗျာ...”

ခြောက်နာရီသာသာလောက်က သားတေ ပြောတယ်။ သူ့နားကို ဆရာကြီး လာထိုင်ကြည့်ပြီး နဖူးကို စမ်းတယ်။ မြီးတော့ ဘာမှမကြောက်နဲ့ မကြာခင် ဆရာရောက်လာပြီး ဆေးကုပေးလိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ အဖျားကြီးတာနဲ့ ကယောင်ကတန်းတွေ ပြောနေတယ်ထင်လို့ ဝိုလိုက်ရသေးတာပဲ”

“အောက်မှာ ကျွန်တော့်ကို တင်နင်းလာတဲ့ စက်ဘီးဆို ချင် ချိုင်းမယ်။ အပြန်လိုက်ပို့မယ်တဲ့”

ကိုထင်ပေါ်က အောက်ဆင်းကြည့်စဉ် ခြံအတွင်းဘက်မှာ ရပ်ဝဲ သောစက်ဘီးကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ...ဒါမှာ စက်ဘီးရှိတယ်။ ဒါ...ဒါ ဆရာကြီး စီးမနေကျစက်ဘီးပဲ။ ဘာဗျာ...ဆရာကြီး စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ဆရာကြီးမဲ့ ကျွန်တော်ပုံစံဝမ်းဦး ဆရာကို သွားပင့်ခဲ့တာပဲ။ ဆရာကြီး စက်ဘီးက ဖောက်တွေအကုန်လုံး သင်္ဘောဆေးအစိမ်းရောင်တွေ သုတ်ထားတယ်။ အခုစက်ဘီးတော ဆရာကြီးရဲ့ စက်ဘီး”

“ကဲ...ဆရာကြီးက တိုရွာအထိ လာပင့်မှတော့ ဆေးကုပေးရမယ့်တာဝန်ပဲရှိတော့တယ်”

ဆရာက မောင်လှကြိုင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး အများကိုင်းကာ ဆေးထိုးပေးသည်။ “ဆေးသောက်ရန် သုံးရက်စာဆေးများ ပေးသည်။”

“တာမှပူနဲ့။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ကောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ရိုးရိုးအများကြီးတော့ပါ”

ခဏကြာတော့ ဆရာကို ပြန်ပို့ရန် ကိုထင်ပေါ် စီစဉ်သည်။ ဆရာကြီး မလိုက်ပို့ပါနဲ့တော့ဟု မှာကာ ကိုထင်ပေါ်နှင့်အတူ အသိပိတ်ဆွေနှစ်ယောက် အဖော်ခေါ်ပြီး လှည်းကောက်ကာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ဆရာကြီးအိမ်ထဲမှာ ညကတွေ့လိုက်သောစက်ဘီး ပြန်ရောက်နေသည်။

ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ကျန်းမာရေးများကို သွားပင့်ခဲ့သည့်

သတင်းလည်း ရွာထဲ ပျံ့သွားသည်။

နောက်ရက် လူတွေစု၍ ဆရာကြီးဝိုင်းပွဲများ ထုခဲ့
ရောင်းချပြီး အလှူပွဲ ထည့်ဝင်လိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို
လှူငွယ်ပွဲများ ဝယ်ပြီးလှူခဲ့သည်။

ဆရာကြီးကို အသိပေးပြီး ပြုပြင်သမျှအစုစုတို့ကို ဆရာ
ကြီးအား အမှုပေးဝေကြသည်။

ကျောင်းအတွက် စာသင်မည့်သူများ ရှိပြီမို့ နောက်ဆံ
ပတင်းဘဲ ပြင်ရာပြတ်ရာသို့ သွားပါရန် ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြသည်။
အမှုပေးဝေကြသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ရွာအပေါ် ကျောင်းသားလေးများ
အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလှသည့် ဆရာကြီး စိတ်ချလက်ချ
သွားနိုင်တော့မည်ကို အားလုံးယုံကြည်နေကြပါတော့သည်။

